

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

HARLEQUIN®

MYSTERY

ÖZEL SAYI

NEW YORK TIMES bestselling author

**LINDA
HOWARD**

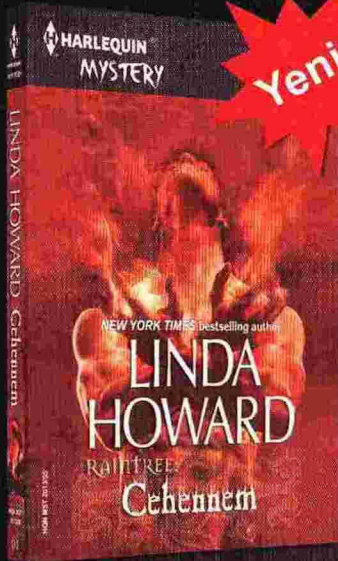
RAINTREE:

**Cehennem
JESICA**

Ücretsiz PDF Kitap Erişimi: <http://rantey.org>

Özel Sayı *Jessica* MYSTERY

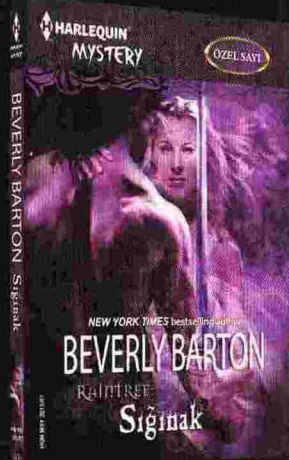
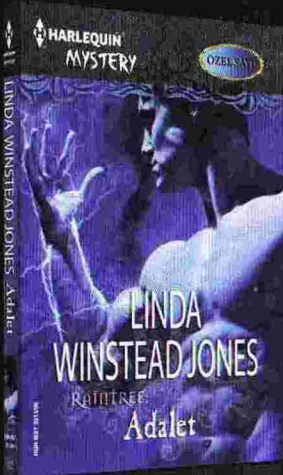
İlk Sayı Bayinizde...

Mystery hikâyelerinde, ölüm ve yaşam koşulları ile bir araya gelen güçlü ve maceracı karakterler sahne alıyor! Biraz tehlikeden keyif alıyorsanız, gizem çözen ve hayat kurtaran bu kahramanları çok seveceksiniz!

Mayısta, ilk kahramanımız Dante aşkın ateşi ile **görev başında**.

Gelecek sayılar

Haziran ve Temmuzta...

İngilizce Adı: RAINTREE: INFERNO
Türkçe Adı: RAINTREE: CEHENNEM

ISSN 2147-7124
201305259
Harlequin Mystery

Copyright © 2007 by Linda Howington

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Mystery
Tüzel Kişiliği: Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o.
Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak : Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.
Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:090212622222

Bu yayın, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi tarafından 2013 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebes gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

LINDA HOWARD

Linda Howard yazmaya henüz on yaşındayken başladı ve yirmi bir yıl boyunca sadece kendisi için yazdı. Bu arada bir nakliye firmasında çalışmaya başlamıştı. Nihayet bir gün cesaretini toplayıp kitap dosyasını yayınevine gönderdi. Doğru dürüst yemek yiyemeden heyecan içinde yanıtı bekledi. Sonunda Silhouette Books, romanını satın almış ve böylece Linda'nın on yıldır süren, ödüllerle dolu başanlı kariyeri başlamıştı.

Yazarın yirmi beşi aşkın romanı tüm dünyada 10 milyon adet satmıştır. Linda Howard sık sık New York Times, USA Today ve Publisher Weekly'nin çoksatarlar listesinde yer almaktadır.

Silhouette Nocturne serisi ile ilk çıkış kitabı olan Raintree: Inferno, New York Times çoksatarlar listesinde dördüncü sıraya erişmiştir.

"Tek bir Linda Howard kitabı okumakla yetinemezsiniz."
—Catherine Coulter, *New York Times best seller yazarı*

"Bu usta hikâyeci nefesimizi kesiyor."
—Romantic Times BOOKreviews

"Bayan Howard, karakterlerinden öylesine çok duygu ve heyecan açığa çıkartıyor ki kitabı bitirdiğinizde, ne kadar tatmin olsanız da daha fazlasını istiyorsunuz."
—Rendezvous

"Linda Howard, okuyucuların ne istediğini biliyor."
—Affaire de Coeur

Sevgili okuyucularım,

Arkadaşlarım Beverly ve Linda ile birlikte bu kitapların üstünde dört yıl çalıştık. Saatler boyunca tartıştık, fikir teatisi yaptık ve gülmekten kırıldık. Bu kitaplar komik olduğundan değil aslında, ama bazen bir yerden sonra dikkatimiz dağılıyordu ve konudan sapıyorduk. Raintree kitaplarıyla hiç ilgisi olmayan kelime oyunlarımız bunun bir örneğidir.

Raintree efsanesini oluşturmaktan büyük keyif aldık. Sıradan dünyada göze batmadan yaşamaya çalışan sıra dışı kişiler söz konusu. Karakterleri çok sevdik. Hepsi insan ama aslında insandan çok daha fazlası...

Umarım siz de onları seversiniz.

Linda

Karakterler :

Dante Raintree

Romanın erkek kahramanı, Raintree Draniri

Lorna Clay

Romanın kadın kahramanı

Al Rayburn

Dante'nin sahibi olduğu kumarhane otel Inferno'nun güvenlik şefi

Gideon Raintree

Dante'nin erkek kardeşi

Mercy Raintree

Dante'nin kız kardeşi

Elyn Campbell

Ansara klanının Dranir'den sonraki en güçlü Ateş Ustası

Ruben McWilliams

Ansara

Cael Ansara

Ansara Draniri'nin üvey kardeşi

Yaz Gün Dönümü :

21 Haziran; güneş ışıklarının Yengeç Dönencesi'ne yılda bir kez dik geldiği an.

Kuzey yarımkürede en uzun gündüz yaşanır ve günler kısaltmaya, güney yarımkürede en kısa gündüz yaşanır ve günler uzamaya başlar. Bu tarih bazı ülkelerde kuzey yarımkürede yazın, güney yarımkürede kışın başlangıcı sayılır.

Jesica

BİRİNCİ BÖLÜM

Pazar

DANTE Raintree kollarını kavuşturmuş, ekrandaki kadını izliyordu. Ayrıntıların daha iyi seçilebilmesi için görüntü siyah beyazdı; çünkü renkler dikkat dağıtırdı. Dante dikkatini kadının ellerinin nasıl hareket ettiğine vermişti ama onu asıl şaşırtan kadının olağanüstü sakinliğiydi. Kadın fişleriyle oynamıyor, diğer oyunculara bakmıyordu. Kartına bir kez baktıktan sonra tekrar dokunmuyor, yeni bir kart isteyeceği zaman uzun tırnağıyla masaya vuruyordu o ka-

dar. Diğer oyuncularla ilgilenmemesi, görüldüğü kadar dalgın olduğu anlamına gelmiyordu.

Dante, “Adı ne?” diye sordu.

Güvenlik şefi Al Rayburn, “Lorna Clay,” diye cevapladı.

“Gerçek adı mı bu?”

“Kontrol edildi, gerçek adı.”

Al’ın kadının adını teyit etmiş olmasına şaşırmadı. İyi iş çıkarması için güvenlik şefine az para ödemiordu.

“Başlangıçta kartları saydığını düşündüm ama bunun için yeteri kadar dikkatini yoğunlaştırmıyor bence.”

Dante, “Yoğunlaştırıyor aslında,” diye mırıldandı. “Sadece sen fark etmiyorsun.” Kartları sayan bir oyuncunun, oynanan her kartı aklında tutması gerekirdi. Kumarhane masalarında çok sayıda deste kullanıldığı için oyuncuların kartları sayması neredeyse imkânsızdı ama yine de böyle oyuncuların varlığı bilinirdi.

“Ben de öyle düşündüm ama şu görüntüye baksana. Kadının yanına tanıdığı birisi geliyor, kadın kafasını çevirip ona dönüyor, biraz konuşuyorlar. Bu sırada sol tarafındaki oyuncuları görmüyor bile, sonra tekrar masaya dönüyor, masaya vurup kart istiyor ve kazanıyor yine.”

Dante görüntüyü izledi, başa alıp tekrar, tekrar izledi. Gözden kaçırdığı bir şeyler olmalıydı.

Al neredeyse saygıyla, “Eğer hile yapıyorsa, bugüne kadar gördüğüm en iyisi,” dedi.

“İçgüdülerin ne diyor?” diye sordu Dante. Al otuz yıldır kumarhane işindeydi, hilebazları daha kumarhaneye adım attıkları anda tanıdığı söylenirdi. Eğer Al bu kadının hile yaptığını düşünüyorsa Dante gerekeni yapacaktı.

Al düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. Uzun boylu, iri yarı bir adamdı ama ne fiziksel ne de zihinsel olarak hantal biri değildi. Nihayet, "Eğer hile yapmıyorsa, hayatımda gördüğüm en şanslı oyuncu bu kadın. Sürekli kazanıyor. Öyle çok büyük paralar değil, haftada beş bin dolar civarı kazanıyor ama hiç kaybetmiyor. Düşün, kumarhaneden çıkarken slot makinelerinden birine bir dolar atıyor, elli dolar kazanıyor. Asla aynı makineye atmıyor parayı ama her seferinde mutlaka kazanıyor. Onu takip ettim, araştırdım, hatta o buradayken kumarhanede olan herkesi araştırdım ama hiçbir şey bulamadım."

"Şu anda burada mı?"

"Bir buçuk saat önce geldi. Her zaman olduğu gibi blackjack masasında."

"Krupiye kim?"

"Cindy."

Cindy Josephson, Dante'nin en iyi krupiyesiydi, hilebazlara karşı en az Al kadar dikkatliydi. Dante, Inferno'yu açtığından beri onunla çalışıyordu, sonuna kadar güvenirdi ona. Kararını vermişti. "Kadını ofisime getir," dedi Al'a. "Olay çıkarmadan."

"Tamam."

Al, kumarhanedeki onlarca güvenlik kamerasından akan görüntülerin izlenebildiği güvenlik merkezinden çıktı.

Onun arkasından Dante de merkezden çıkıp, kumarhaneye bitişik otelin on dokuzuncu katındaki ofisine geçti. Yüzünde sakın bir ifade vardı. Normalde, hile yapmaya kalcan bir oyuncuyla ilgilenme işini Al'a bırakırdı ama bu kez merak etmişti. Bu kadın nasıl hile yapıyordu? Kötü hilebaz çoktu, arada iyi olanları çıkardı ama bir de efsane olarak

anılan hilebazlar olurdu; bunlar asla yakalanmazlar, tüm kameraların ve herkesin önünde kumarhaneleri dolandırıyorlardı.

İnsanların şanslı olması elbette mümkündü. Bazen insanlar peş peşe kazanabilirdi. Kumarhaneler esas olarak insanların şanslarına duydukları umuttan beslenmiyor muydu? Ne var ki sürekli şans diye bir şey olmazdı, buna en fazla hile denebilirdi. Bir de sadece Dante gibilerin sahip olduğu bir talih vardı ki bunun şansla değil, özel güçlerle ilgisi vardı. Dante, sahip olduğu güce çok ender rastlandığını biliyordu, bu yüzden bu kadın en fazla çok becerikli bir hilebaz olmalıydı.

Kadın, bu beceriyle çok rahat geçiniyor olmalıydı. Haftada beş bin dolar, yılda iki yüz altmış bin dolar demekti. Üstelik kadının sadece onun kumarhanesinden kazandığı paraydı bu, mutlaka başka kumarhanelere de uğruyor olmalıydı. Kim bilir Al onun varlığını fark etmeden önce daha ne kadar kazanmıştı.

Ofisinin yerden tavana kadar uzanan pencerelerindeki perdeler çekilmemişti. Batıya bakan pencereden gün batımını izlenebiliyordu, gökyüzü şimdiden kızılın altın ışıltılı tonlarına boyanmıştı. Dante her zaman güneşin batışını izlemek isterdi. Belki de elementi ateş olduğu için güneş ışığı onu kendisine çekerekdi hep.

İç saatini yoklayıp, güneşin batmasına dört dakika kaldığını anladı. Bunu her defasında saniyesine kadar bilirdi. Hiç çalar saat kullanmamıştı, ihtiyacı yoktu. Güneşin gökyüzündeki konumuna o kadar duyarlıydı ki, saatin kaç olduğunu kendiliğinden bilebilirdi. Belli bir saatte uyanması gerekiyorsa kendisini buna şartlaması yeterliydi. Bu özel

yeteneğin bir Raintree olmasıyla ilgisi yoktu, sıradan insanların bile sahip olabildiği bir özellikti bu. Bu yüzden Dante böyle bir özelliği olduğunu saklamaya uğraşmaz, günlük hayatında gerektiğinde kullanırdı.

Öte yandan saklaması gereken başka yetenekleri vardı. Uzun yaz günlerinde teninin altında, neredeyse cinsel enerjiye benzer müthiş bir enerji birikirdi. Öyle ki Dante böyle zamanlarda yanından geçtiği bir mumun yanmamasına ya da kuru otların bir bakışıyla tutuşmamasına dikkat etmek zorundaydı. Reno'yu çok seviyordu, kazara yakıp kül etmek istemezdi. Güneş ışığı altında kendisini öylesine canlı ve diri hissedirdi ki hissettiği bu enerjiyi içinde tutmak yerine dışa akıtmak isterdi.

Herhalde yıldırım enerjisini kaslarında ve damarlarında toplayan kardeşi Gideon da benzer şeyler hissediyor olmalıydı. İkisinin de doğanın saf enerjileriyle bağları vardı. Raintree klanının tüm üyelerinin güçleri vardı ama sadece hanedan ailesinden olanlar doğadaki enerjiyi yönlendirip ona hükmedebilirdi.

Dante sadece hanedan ailesinden değildi, aynı zamanda *Dranir*, yani tüm klanın lideriydi. “Dranir”, kraldan farklı olarak mutlak bir güce sahip olurdu. Dante bir önceki Dranir'in en büyük oğluydu ama eğer hükmettiği özel bir güç olmasaydı taht bir başkasına geçecekti.

Gideon kendisinden sonra gelen ikinci güç sahibiydi. Dante'ye bir şey olursa ya da çocuklarının hükmettiği bir güç olmazsa bir sonraki Dranir, Gideon olacaktı. Kardeşi bu olasılığın gerçekleşmesinden endişe duyduğu için Dante'ye yarı şaka yarı ciddi, düzenli olarak doğurganlık tılsımları gönderirdi. Bu sabah postayla gelen tılsım hâlâ Dante'nin

masasındaydı. Gideon, kesinlikle bir sonraki Dranir olmak istemediği için bu tılsım işini çok ciddiye alıyordu. Bu yüzden, bir araya gelebildiklerinde Dante, Gideon'un sağa sola tılsım ya da büyü bırakmasına engel olmak için gözünü dört açmak zorunda kalıyordu.

Bir yandan da kardeşinin büyü ve tılsım işinde giderek ustalaştığını görmek Dante'nin hoşuna gidiyordu. Tılsımlar artık sadece daha güçlü değildi, farklı biçimlere de bürünebiliyorlardı. Başlangıçta sadece boyna takılabilen gümüş tılsımlar yapabiliyordu Gideon. Ne var ki Dante'nin bu süslü tılsımları takmaya pek niyeti olmadığını görünce, tılsımların kullanım alanlarını farklılaştırmaya çalıştı. Örneğin Dante'ye gönderdiği yeni kartvizitine bir tılsım yerleştirmeyi başarmıştı. Tılsım gözle görülebilir gibi değildi ama Dante gücünü hissetmişti.

Kapının çalındığını duydu. Gün batımı manzarasından bakışlarını ayırmadan seslendi. "Gir."

Kapı açıldı. Al, "Bay Raintree, Lorna Clay geldi," dedi.

Dante dönüp, bütün dikkatiyle kadına baktı. İlk gözüne çarpan şey kadının gür, kızıl saçlarının canlılığı oldu. Bakırdan şarap rengine değişik tonlar taşıyan kızıl tutamların arasındaki kehribar ışıltılar, saçlara ateş görüntüsü veriyordu.

Dante'nin fark ettiği ikinci şeyse kadının öfkeden küpelerine binmiş olduğuydu.

İKİNCİ BÖLÜM

HEPSİ neredeyse aynı anda oldu. Duyuları zaten tetikte olan Dante'nin içinde aniden uyanan arzu, sinirleri boyunca hızla yol aldı, kontrolünden çıktı. Odadaki tüm mumlar birdenbire alev aldı, öylesine ani ve şiddetle yanmışlardı ki alevleri çılgınca dans ederek odayı ışığa boğuyordu.

Dante, masanın üzerinde duran Gideon'un doğurganlık tılsımının da, sanki düğmesine basılmış gibi hareket etmeye başladığını hissetmişti.

Neler oluyordu böyle!

Etrafında neler olduğunu analiz etmek için vakti yoktu Dante'nin, sadece kendisini yeniden kontrol altına almaya

çalışıyordu. Güçleri üzerinde böyle bir kontrol kaybını sadece ergenliğinin ilk yıllarında, hormonlarının çığırından çıktığı sırada yaşamıştı.

Güçlerini yeniden kontrol edebilmek için mücadeleye girişti. Bu hiç kolay değildi. Dışarıdan hiçbir şey olmuyormuş gibi görünse de, zihninde vahşi bir boğayı zapt etmeye çalışıyor gibiydi. Boğayı tekrar zihnindeki duvarların gerisine almak zorundaydı. Dante gücünü kontrol edebilme konusunda genellikle müthiş başarılıydı. Ne de olsa Dranir olabilmesinin sebebi sadece bir gücünün olması değil, o gücü aynı zamanda kesin bir şekilde kontrol edebilmesiydi. Gücü üzerindeki kontrolünü yitirmesi tam bir yıkıma yol açabilirdi. Raintree klanı yüzyıllardır normal insanlarla birlikte yaşayabildiyse, bunu sahip oldukları güçleri kontrol edebilmelerine borçluydular.

Dante hayatı boyunca, benliğindeki güce ve enerjiye hükmetmeye çalışmıştı ancak en uzun günün yaşandığı yaz gün dönümünde bile kendini kontrol etmek için bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu. Tüm dikkatini toplayarak doğanın gücünü bastırmayı başardı. Biraz daha ileri giderse mumlar sönecekti ama kendisini tutarak onları oldukları gibi bırakmayı başardı. Mumların sönmesi daha fazla dikkat çekebilirdi.

Sadece masanın üzerindeki doğurganlık tilsimini kontrol etmeyi başaramamıştı, tilsim hâlâ sadece onun anlayabileceği şekilde enerji darbeleri gönderiyordu. Dante, Al ve Bayan Clay'in tilsimi fark edemeyeceklerini bilse de sırf dönüp ona bakmamak için bile çaba harcaması gerekiyordu. Gideon bu kez gerçekten iyi iş çıkarmıştı ama ailede bu

işlerden anlayan sadece o değildi. Dante kardeşiyle bir dahaki görüşmelerinde bunun hesabını soracaktı.

Tüm alevler kontrol altına alındıktan sonra Dante yeniden dikkatini konuğuna verdi.

Lorna kolunu sıkı sıkı tutan gorilden kurtulmak için bir kez daha çırpındı ama kıpırdayamadı bile. Adam özellikle onun canını yakmaya kalkmadığı için seviniyordu ama çok öfkeliydi, aynı zamanda korkmuştu. Adamın elinden kurtulmak için tüm gücüyle onu tekmelemeye, gerekirse ısır-maya hazırdı.

Derken içgüdüleri harekete geçti, saçlarının ucuna kadar irkildi. Asıl tehlikeli olan, onu tutan adam değil, geniş camların önünde duran adamdı.

Lorna öylesine dehşete kapılmıştı ki bir an yutkunamadı. Buna benzer bir hisse daha önce bir kez daha, Chicago'nun ıssız sokaklarından birinde kapılmıştı. O gece evine dönerken, her zaman kullandığı kestirme yoldan gitmeye karar vermişti. Ancak daha sokağa girer girmez birdenbire beyinde alarm çanları çalmaya başlamıştı. Lorna olduğu yerde kalakalmış bir adım daha atamamıştı. Görünürde şüpheli bir şey yoktu, herhangi bir ses bile duymamıştı ama sokakta daha ileriye gidememişti. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, güçlükle nefes alıyordu. Korkudan bayılacağını düşünerek yavaşça sokağın başına dönmüş, evine uzun yoldan gitmişti.

Ertesi sabah o sokakta tecavüz edilip öldürülmüş bir kadının cesedi bulunmuştu. Lorna, eğer birden paniğe kapılıp

sokağa girmekten vazgeçmese, o kadının yerinde olabileceğini biliyordu.

Şimdi de aynı panik duygusunu yaşıyordu. Önündeki adam kimse, onun için bir tehdit oluşturmuyordu. Belki Lorna'yı öldürmeyecek ya da ona fiziksel zarar vermeyecekti ama bunlardan başka Lorna'yı incitebilecek şeyler de vardı.

Lorna bir an bayılacağını düşündü, nefes almakta zorlanıyordu, gözünün önünde parlak ışıklar uçuşuyordu. Kendisini nefes almaya zorladı, o anda bayılacak olursa tamamen çaresiz kalırdı.

Adam yumuşacık, pürüzsüz bir sesle, "Oturun lütfen Bayan Clay," dedi.

Adamın sesindeki kararlı ifade onu paniğin eşiğinden çekip almıştı sanki. Lorna derin bir nefes aldı, bir şey olmayacaktı, paniğe kapılmasına gerek yoktu. Anlaşılan bu orta düzeyde bir alarmdı, muhtemelen bir daha Inferno'ya gelmeyecekti. Sonuçta herhangi bir kumarhane kuralını ihlâl etmediğine göre bir şeyden korkması gerekmiyordu, güvende idi.

Bu sırada parlak ışıkların yine kırıştığını fark etti. Şaşırarak arkasına bakınca neredeyse yarım metre yükseklikteki mumları gördü. Mumların fitillerindeki alevler dans ediyor gibiydi. Demek ki ışık yanılması mumlardan kaynaklanmıştı. Lorna odaya girerken mumları fark etmemişti ama içeri karga tulumba sokulduğu için mumları görmemiş olması normaldi.

Mumların alevlerinin cereyanda kalmış gibi titreşmesi de anlaşılır bir durumdu. Reno'da yaz aylarıydı, klimalar sonuna kadar açık olurdu. Lorna bir kumarhaneye gittiğin-

de her zaman uzun kollu giyinirdi bu yüzden, yoksa çok üşüyordu.

Lorna muhlara dalıp, adamın oturma teklifine cevap vermediğini fark edince tekrar adama döndü. Goril adamın adını söylemişti ama şimdi hatırlayamıyordu. "Siz kimsiniz?" dedi hemen. Kolunu yeniden kurtarmaya çalıştı. "Bırakın beni!"

Adam eğleniyormuş gibi, "Bırakabilirsin," dedi gorile. "Getirdiğin için teşekkür ederim."

Goril, Lorna'yı bıraktıktan sonra, "Ben güvenlik merkezinde olacağım," deyip odadan çıktı.

Lorna onun peşinden odadan hemen fırlayabilirdi ama kıpırdamadı. Kumarhanede tüm kimlik bilgileri vardı, eğer kaçacak olursa kara listeye alınır, bir daha sadece Inferno'ya değil, Nevada'daki hiçbir kumarhaneye giremezdi.

Adam, "Ben Dante Raintree," dedikten sonra Lorna'nın ismine bir tepki göstermesini umuyormuş gibi durdu. İsmi-nin ona bir şey ifade etmediğini görünce ekledi. "Buranın, Inferno'nun sahibiyim."

Lanet olsun! Kumarhane sahibi karşısında çok dikkatli olmak gerekirdi. Neyse ki Lorna avantajlı durumdaydı. Hile yaptığını ispatlamaları mümkün değildi çünkü yapmamıştı.

Lorna etkilenmediğini özellikle belirtecek bir tonlamayla, "Anlıyorum," dedi. Dante Raintree muhtemelen çok zengindi ve bu yüzden herkesin karşısında yerlere kapanmasını bekliyor olmalıydı. Lorna adama sırf parası yüzünden saygı gösterecek değildi. Para onun için hayatı kolaylaştıran bir araçtı, o kadar. Artık biraz daha iyi kazandığı için geceleri rahat uyuyabilmek elbette hoşuna gidiyordu ama

zengin oldukları için özel muamele bekleyen insanlardan öğreniyordu.

Öte yandan, kumarhanenin adının Inferno, adamın adının Dante olması çok ilginçti. Adamın soyadı gerçekten Raintree olsa bile, Dante ismini, ünlü İtalyan yazar Dante Aligheri'den almıştı herhalde. Kumarhanesine isim olarak verdiği ve Latince cehennem anlamına gelen Inferno da Aligheri'nin şaheseri İlahi Komedya'nın bölümlerinden biriydi.

Adam, Lorna'nın sağındaki krem rengi deri kanepeyi işaret ederek, "Lütfen oturun," diye tekrarladı. Kanepeyle, rahat görünümlü iki koltuğun arasında yeşim renginde bir sehpa duruyordu. Lorna koltuklardan birine otururken bakişlarını sehpadan alamadı. Sehpa gerçekten yeşim taşından yapılmamıştı herhalde, çok iyi bir cam işçiliğinin eseri olmalıydı.

Lorna lüks eşyalara alışkın değildi ama çevresini algılama konusunda altıncı hissi çok kuvvetliydi. Şimdi de bulunduğu yerdeki eşyaların onu ezmeye başladığını hissediyordu. Aslında ezilmek çok doğru bir ifade değildi, sanki yabancı bir şeyin varlığını hissediyordu. Odaya girdiğinde hissettiği tehlikeye benzer, tuhaf ve tedirgin edici bir duyguydu bu.

Bu sırada Dante Raintree ona yaklaşmak için bir adım atmıştı. Lorna ona bakınca duygularının yoğunlaştığını anladı, evet, bu adam tehlikenin kendisiydi.

Dante Raintree acele etmeden hareket ediyordu ama kesinlikle ağırkanlı ya da hantal olmadığı anlaşılıyordu. Uzun boylu bir adamdı, üzerindeki mükemmel kesimli takım elbise bile vücudunun atletik yapısını gizleyemiyordu.

Lorna o ana kadar Dante Raintree'nin yüzüne bakmadığını fark etti. Sanki kendisini korumak için bundan özellikle sakınmıştı. Ne kadar az bilersen o kadar güvendesin sözü çoğu zaman doğrudu ama Lorna kafasını kuma gömeceklerden değildi.

Dante Raintree, karşısındaki koltuğa oturmuş, bakışlarını Lorna'ya dikmişti.

Lorna, yüksek bir yerden yuvarlanarak düşüyormuş gibi hissetti kendisini bir an, neredeyse koltuğun kenarlarına tutunacaktı.

Karşısında, hayatında gördüğü en çarpıcı adam duruyordu. Omuzlarına kadar inen parlak siyah saçları göz alıcıydı. Lorna uzun saçlı erkeklerden hoşlanmazdı ama adamın saçları o kadar yumuşak görünüyordu ki Lorna'nın içinden onlara dokunmak geldi. Adamın gözlerine bakınca bu düşünce aklından uçup gitti. Adamın gözlerinin yeşili olağanüstü bir tondaydı. Lorna önce lens kullanıyor olabileceğini düşündü ama gözlerinde çok doğal koyu renkli gölgeler vardı. Lorna'nın bildiği kadarıyla kontakt lenslerde bu doğal görünüş mümkün değildi.

Lorna adamın gözlerine dikkatle baktıkça ona doğru çekiliyordu sanki. Ne olduğunu anlayamadığı bir kuvvet onu Dante Raintree'ye doğru çekiyordu. Bu sırada mumların alevleri çılgın gibi dans etmeye başlamıştı. Güneş batmaya yüz tuttuğu için loş ofis sadece mumlarla aydınlanırken, Dante Raintree'nin yüzü de mumların ışığında alev alev yanıyor gibi, canlı görünüyordu.

Henüz tek kelime konuşmamışlardı ama Lorna büyük bir kavga vermek zorunda olduğunu anlamıştı. Özgürlüğü için mücadele etmek zorunda kalacaktı. Ruhunun derinlik-

lerinde bir panik hissi canlanmaya başladı. Adam onun neler hissettiğini *biliyordu*. Lorna oradan kaçmak istedi. Her şeyi, kumarhaneleri, tatlı para kazanmayı geride bırakıp kaçacaktı.

Koş! Vücudu ona itaat etmiyordu. Kıpırdayamadan, olduğu yerde kaldı.

Dante, “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu nihayet.

Lorna bir kez daha, adamın sesini duyunca gerçek dünyaya döndü, şaşkınlıkla ona baktı. Tüm bunları onun mu yaptığını düşünüyordu?

“Ben bir şey yapmıyorum, senin yaptığını sanıyordum.”

Bir anlığına Dante Raintree’nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirip kayboldu.

“Hile yapmandan söz ediyordum ben,” dedi. “Paramı nasıl çalışıyorsun?”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BELKİ Raintree, sandığı gibi, neler hissettiğini bilmiyordu.

Pervasızlığı bunu gösteriyor olabilirdi, Lorna derin bir nefes aldı. Nihayet başa çıkabileceği bir durum vardı karşısında. Odadaki tuhaflıkları, bir şeyle çevrelendiğini hissetmesini bir kenara bırakarak çenesini kaldırdı, gözlerini kısarak Dante Raintree'nin gözlerinin içine baktı. "Ben hile yapmıyorum!" Bu doğrudu, en azından hilenin kelime anlamı düşünüldüğünde.

"Elbette yapıyorsun. Kusura bakma ama kimse hile yapmadan senin kadar şanslı olamaz." Dante'nin gözleri parlıyordu ama Lorna'ya daha çok alev almış gibi gelmişti. Neler oluyordu böyle? İnsanların gözleri böyle parlamazdı.

Ona ilaç mı vermişlerdi? Kumar oynarken asla içki içmezdi, sadece kahve ve meşrubat içerdi ama bardağına uyuşturucu bir şey atılmış olabilirdi.

“Tekrar edeyim. Hile yapmıyorum.”

“Bir süredir buraya geliyor, haftada beş bin dolar kazanıyorsun. Yılda iki yüz elli bin dolar eder ki sadece benim kumarhanemden kazandığın para bu. Diğerlerini ne kadar çarpıyorsun?” Dante buz gibi bakışlarla Lorna’yı süzdü. Madem bu kadar kazanıyordu, neden daha iyi giyinmemişti ki bu kadın?

Dante’nin bakışlarından ne düşündüğü anlaşılıyordu. Lorna’nın yanakları kıpkırmızı oldu, uzun zamandır böyle utanmamıştı. Tamam, kıyafeti şahane olmayabilirdi ama en azından temiz ve düzgündü. Pantolonuyla bluzu çok ucuz görünüyordu belki ama kıyafetlerine çok para harcamaya niyeti yoktu.

“Her hafta kaç kumarhaneye gidiyorsun diye sormuştum.”

“Bu seni hiç ilgilendirmez.” Lorna hem öfkelenmiş hem de incinmişti. Adamın kıyafetlerine aşağılayarak bakması ona çok dokunmuştu.

“Bal gibi ilgilendirir. Seni yakaladım. Bu yüzden Al’a diğer kumarhanelerin güvenlik şefleriyle haberleşmesini söylemeliyim.”

“Beni hiç de *yakalamadın!*” Lorna bundan kesinlikle emindi çünkü hiçbir şey yapmamıştı.

“Benimle muhatap olduğun için şanslısın aslında.” Dante, Lorna’yı duymamış gibi konuşmasına devam etti. “Reno’da, kumarda hile yapmanın ölümle cezalandırıldığı olmuştur.”

Lorna'nın kalbi teklemişti sanki. Adamın doğru söylediğini biliyordu. Sokakta, kumarhanelerde hile yaptıktan sonra ortadan kaybolan insanlardan söz edilirdi hep. Lorna bu dünyayı biliyor, bu dünyadaki insanları tanıyordu. Bu yüzden mümkün olduğunca görünmez kalmaya ve dikkat etmeye çalışmıştı ama anlaşılan bir yerde hata yapmıştı. O masumiyetinden emin olsa da bazı insanlar için bunun hiç önemi olmayabilirdi.

Inferno'nun sahibi onu diğer kumarhanelere ispiyonlamayacak ve meseleyi Inferno'nun iç meselesi olarak görecekti demek ki! Peki, ama neden?

Lorna'nın aklına sadece iki seçenek geliyordu. Birincisi en klasik, seks seçeneğiydi. "Beni memnun edersen ben de seni memnun ederim kızım." Diğer seçenek ise, aslında hile yaptığına dair ellerinde herhangi bir kanıt olmadığı için adamın blöf yapıyor olmasıydı. Birinci seçenek, adamın adı birisi olduğunu gösterirdi ki Lorna adı adamlarla nasıl başa çıkacağını iyi biliyordu. İkinci seçenek ise karşısındakinin saf olduğu anlamına gelirdi.

Bu sırada adam onu dikkatle izliyor, en ufak bir hareketini gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Lorna huzursuzca kıpırdanmamak için kendisini zor tuttu, böyle dikkatle izlenmekten hiç hoşlanmazdı. Her zaman kalabalığın içine karışmayı, dikkat çekmeden görünmez olmayı tercih ederdi.

"Sakin ol," dedi adam. "Benimle yatman için sana şantaj yapacak değilim, fena fikir olmasa da. Seks istediğim zaman kimseyi zorlamam gerekmez."

Lorna neredeyse koltuktan düşecekti. Ya adam zihnini okuyor olmalıydı ya da ne düşündüğü yüzünden okunuyor

olmalıydı. Yılların alışkanlığıyla ne düşündüğünü belli etmediğinden emin olduğuna göre *adam gerçekten onun zihnini okuyor olmalıydı!*

Lorna paniğe kapılmaya başlamıştı ki birden zihnindeki tüm düşünceler silindi ve onların yerine Dante Raintree'yle sevişmelerinin ayrıntılı bir görüntüsü belirdi.

İkisi çarşafları buruşmuş bir yatakta sarmaş dolaş görünüyordı; Dante'nin kaslı vücudu üzerindeydi. Lorna ikisini tepeden görüyordu, kendi beyaz kollarının Dante'nin buğday teni üzerinde nasıl tezat görüldüğünü izledi hayretle. Sadece görüntü değil, havadaki seks ve ter kokusunu alabiliyor, Dante'nin içindeki varlığını hissedebiliyordu. Kesik kesik nefes alırken neredeyse orgazm olacaktı.

Birden irkildi, görüntü silinmişti. Dehşete kapılarak, görüntünün etkisinin sürdüğünü fark etti. Dante Raintree'nin karşısında, oturduğu yerde orgazm olmasına ramak kalmıştı. Lorna kendisini toparlamaya çalıştı.

Ters giden bir şeyler vardı. Kendisini kontrol edemiyor gibiydi, sanki odada varlığını hissettiği tuhaf güçlerin etkisi altındaydı. Güçler o kadar hareketliydi ki, Lorna onları tespit edemiyordu bile, kendisini kontrol edebildiğini düşündüğü anda başka bir hissin etkisinde kalıyordu.

Bu sırada Dante Raintree kendinden emin bir tavırla yeniden konuşmaya başlamıştı. Lorna hayretle adama baktı, kendisi hayal mi görmüştü? Nasıl oluyordu da bu kadar sakin durabiliyordu karşısındaki adam?

"Olacakları önceden görebiliyorsun," dedi Dante. Lorna'ya, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, ilginç bir canlı türüymüş gibi bakıyordu. "Aynı zamanda duyarlısın, bir miktar telekinezi yeteneğin de olabilir. İlginç."

“Deli misin sen?” Lorna hâlâ dikkatini yoğunlaştırmaya çalışıyordu. *İlginç mi?* Hayatını mahvetmek üzere olan adam ondan *ilginç* diye söz ediyordu!

“Hayır, kesinlikle deli değilim.” Dante’nin gözlerinden, eğlendiğini gösteren bir pırıltı geçti. “Hadi Lorna, kullan yeteneğini. Geleceği görebildiğini anlamamın tek yolu...” Lorna’nın tamamlaması için cümleyi yarım bırakmıştı.

Lorna olduğu yerde donakalmış, bakışlarını ondan almıyordu. Bu adam gerçekten zihin okuyabiliyor muydu, yoksa Lorna’nın henüz anlayamadığı bir tuzak mı kuruyordu ona?

Birdenbire oda buz gibi oldu, Lorna soğuğu iliklerinde hissedebiliyordu. Odaya ilk girdiği anda benliğini saran dehşet hissi yine ortaya çıkmıştı. Lorna çok üşüyordu, kollarıyla kendisini sararak dişlerinin birbirine vurmasını önlemeye çalıştı. Kalkıp kaçmak istiyordu ama parmağını bile kımlıdatamıyordu.

Odadaki tüm bu karmaşanın sebebi karşısındaki adamdı!

“Rahat olabilirsin,” dedi Dante. “Asla kanıtlayamayacağım için hile yapmakla suçlayamam seni. Benim yaptığımı sandığını söylediğin anda anlamıştım durumunu. Ne yaptığımı söylemedin, ifaden çok açık değildi ama odadaki titreşimlere duyarlı olduğun açıktı.” Dante parmaklarını şıklatıp dudaklarına dokundurdu. “Normal insanlar böyle şeyleri asla hissedemezler. Psişik yeteneklerin çoğu başka biçimlere de dönüşebilir, bu da sürekli kazanmanın sebebini anlıyor.

Bir sonraki kartın ne olduğunu hep biliyordun değil mi? Hangi slot makinesinin para vereceğini de. Makineyi sen ayarlamış bile olabilirsin.”

Odadaki soğuk hava geldiği gibi aniden yok oldu. Lorna kendisini o kadar kasmıştı ki hava normale dönünce neredeyse koltuktan düşüyordu. Bir şey söylememek için dişlerini sıkmıştı. Paranormal yeteneklerle ilgili herhangi bir tartışmaya girmeyecekti. Odanın her yerinde kameralar ve ses kayıt cihazlarının olduğundan emindi, söyleyeceği her şey sonradan aleyhine kullanılabilirdi. Bu adam ona ne istiyorsa söyletebilirmiş gibi geliyordu.

Dante, “Senin bir Raintree olmadığını biliyorum,” diye devam etti. “Kendi klanımı tanırım. O halde, Ansara mısın yoksa başıboş bir tür müsün?”

Lorna bir kez daha şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. “Başıboş mu?” Dikkatini ancak toplamayı başarmıştı. Zihninde hâlâ sevişme görüntülerinin rahatsız edici etkileri vardı ama en azından dehşet hissi gitmişti.

Derin bir nefes alıp öfkesini bastırmaya çalıştı. Dante Raintree ondan istenmeyen, melez ya da kırma bir türmüş gibi söz etmişti. *İstenmeyen*. Hayatı boyunca istenmemişti Lorna. Bir süre bunun değişeceğini düşünmüştü ama sonra son umutları da elinden alınmıştı, bu yüzden artık denemeyecekti. Benliğinin derinliklerinde bir şeyler kırılmıştı, acısı hâlâ duruyordu.

“O anlamda başıboş değil,” dedi Dante. “Bunu herhangi bir bağlılığı olmayan ve doğaüstü yeteneklere sahip kimse-ler için kullanırız.”

“Neye bağlılığı olmayan? Sen neden söz ediyorsun?”

“Raintree ya da Ansara olmayan birisi yani.”

Lorna, Dante’nin söylediklerini zorlukla takip edebiliyordu. Yorulmuş ve korkmuştu. “Alsana da ne demek?”

Dante başını geriye atıp bir kahkaha attı. Lorna’nın içinde bir şeyler titreşti. Az önce zihninde Dante’yle seviştiğini izlemek onu sarsmıştı. İstem dışı bir şekilde Dante’nin çenesini, çenesinden boynuna inen hatta baktı. Çok yakışıklıydı bu adam. Sadece yakışıklı değildi, zaten Lorna’yı ilk dikkat ettiği şey onun ne kadar yakışıklı olduğu değil, üzerinde uyguladığı güç olmuştu.

“Alsana değil,” dedi Dante gülmeye devam ederek. “Ansara.”

“Hiç duymadım.” Kim bilir hangi çeteydi bu! Lorna, mafyanın sadece New York ya da Chicago’daki eski İtalyan ailelerinden oluşmadığını tahmin edebiliyordu.

“Duymadın mı?” Sanki bunu duyduğuna memnun olmuş gibi söylemişti ama Dante’nin yüzünde bir kuşku ifadesi vardı.

Lorna tepkilerini kontrol altına almak zorundaydı. Oda da olan tuhaf şeyler onu şaşkına çevirmiş, zayıf düşmesine neden olmuştu ama yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyordu. Zihnindeki dağılmayı yeniden bir araya getiriyordu ama dikkatini toplamakta zorlanıyordu. Onu neyin beklediğini bilmiyordu, ne olursa olsun kendisini korumaya çalışacaktı.

Dante Raintree sorusuna cevap bekliyordu ama Lorna ona aldırmadan kalkanlarını kaldırmaya yoğunlaştı.

Kalkan mı?

Bu kelime de nereden çıkmıştı böyle? Lorna daha önce hiç kalkanları olduğunu düşünmemişti. Güçlü birisi olduğu-

nu, zorluklarla başa çıkabileceğini düşünürdü ama duygularını bastıran birisi değildi hiç. Kalkanları olduğunu sanmıyordu.

O ana kadar...

Dante, Lorna'nın çaba harcamasını izlerken onun rastladığı en savunmasız duyarlı olduğunu düşündü. Onun tüm düşünce oyunlarına ve ateşle ilişkisine tam bir acemi gibi tepki vermişti. Mum alevlerini hareket ettirdiğinde Lorna sadece koltuğun kenarlarına sıkı sıkı tutunmakla yetinmiş, canavarlar görmeyi umuyormuş gibi etrafa korku dolu bakışlar atmıştı.

Dante daha sonra onun aklından geçenleri tahmin ederek, Lorna'nın zihnine gerçekten de sevişiyorlarmış gibi görüntüler göndermişti. Lorna bu anı gerçekten yaşıyormuş gibi heyecanlanmıştı; yanakları kızarmış, gözleri kapanmıştı. Hatta meme uçları ucuz bluzunun altından belirginleşmişti bile. Bu haliyle neredeyse fanteziyi gerçek kılacaktı!

Kesinlikle bir Ansara olmalıydı ama bir Ansara'ya göre tamamen eğitimsizdi. Eğitimsiz görünmesi için eğitilmiş de olabilirdi, gerçek bir Ansara'dan bunu beklerdi zaten.

Raintree olmak pek çok avantaj kazandırıyordu ama bunların yanı sıra bir de çok güçlü ve amansız bir düşman sunuyordu. İki klan arasındaki çekişme iki yüz yıl önce bir savaşa dönüşmüştü; savaşı Raintree klanı kazanmış, Ansara klanı neredeyse tamamen yok olmuştu. Tek tük Ansaralar'a dünyanın dört bir tarafında hâlâ rastlansa da eski güçlerine bir daha asla kavuşamamışlardı. Yine de yalnız bir Ansara karşısında dikkatli olunması gerekirdi.

Ansaraların da Raintreeler gibi çeşitli güçleri vardı ve Dante, kimilerinin hafife alınmayacak kadar dirençli olduk-

larını görmüştü. Eskisi kadar tehdit unsuru olmasalar da fırsatını buldukları anda bir Raintree'ye zarar vermekten çekinmezlerdi.

Kumarhanesinde hile yaparak ondan para çalmak da zarar verme yöntemlerinden biri olabilirdi. Reno'da daha büyük kumarhaneler vardı ama Inferno'nun parasını çalmak bir Ansara için çok daha değerli olurdu.

Dante, kız kardeşi Mercy kadar olmasa da empati yeteneğine sahipti, dokunarak pek çok insanın zihninden geçenleri okuyabilirdi. Bunun istisnası Ansaralar'dı zira onlar zihinleri etrafında kalkanlar kullanabilirlerdi. Duyarlıların zaten etraflarındaki güçlere karşı kendilerini korumak için mutlaka kalkana ihtiyacı olurdu, yoksa Lorna Clay gibi perişan olurlardı.

Belki de sadece çok iyi bir oyuncuydu bu kadın.

Mum ışığının tenindeki ve saçlarındaki titreşimleri büyüdü gibiydi. Güzel, kemik yapısı düzgün bir kadındı. Belki bu kadar aksi ve yırtıcı olmasa daha hoş bile görünebilirdi ama kim hile yapmakla itham edilse aksi olabilirdi.

Dante ona dokunup zihnini okuyup okuyamadığını görmek isterdi. Herhalde daha elini sürer sürmez odadan kaçmaya kalkardı Lorna, çok ürkmüş görünüyordu. Dante'nin aklından, aniden ses çıkarıp onu korkutmak bile geçti, bu eğlenceli bile olabilirdi. Eğer hile gibi ciddi bir mesele olmasa, yapmayı deneyebilirdi.

Tekrar öne eğilip bir şey söylemeye hazırlanmıştı ki tatsız bir ses duyular, ses arka arkaya tekrarlanıyordu. Dante anında ayağa fırladı, Lorna'yı da kolundan tutup kapiya doğru sürükledi.

Lorna'nın yüzü bembeyaz olmuştu. "Neler oluyor?"

Dante, "Yangın," dedi sadece.

Yangın alarmı çaldığında, *lanet olsun* asansörler çalışmazdı ve yine lanet olsun ki otelin on dokuzuncu katındaydılar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LORNA odadan öyle bir hızla sürüklenmişti ki dışarı çıktığında neredeyse düşüyordu. Bu sırada kalçasını kapının kenarına çarpmış, fena halde canı yanmıştı. O hızla bir de karşı duvara çarpmıştı sonra. Dante kolunu sımsıkı tutmuş, önden hızla giderken onu da sürüklüyordu. Lorna ses çıkarmamış, canının acısını bile fark etmemişti çünkü en büyük kâbusu başına gelmişti.

Yangın!

Bu sırada Dante dönüp ona bir anlığına baktı, Lorna'nın bu şekilde zor yürüdüğünü fark etmişti. Bunun üzerine kolunu bırakarak beline sımsıkı sarıldı, merdivenlere yöneldi. Koridorda kimse yoktu ama üzerinde "Çıkış" yazan kapıyı

açıp merdiven boşluğuna geçtiklerinde aşağı inmeye çalışan insanların sesleri gelmeye başladı.

Koridordaki hava temizdi ama kapı kapanır kapanmaz Lorna kesif bir duman kokusu aldı. Kalbi duracak gibi olmuştu. Oldubitti yangından çok korkardı. Herkes korkardı yangından ama Lorna'ninki daha başka bir şeydi, ona göre en kötü ölüm şekli yanarak ölmektir. Bazen yangınla ilgili korkunç kâbuslar görür, kendisini korkunç bir alev duvarının önünde bulurdu, duvarın gerisinde de canı kadar sevdiği biri olurdu. Çoğu zaman bu kâbuslardan, tam alevler ona ulaşacakken gözyaşları içinde uyanırdı.

Ufacık alevlerden bile hoşlanmazdı, mum alevi hatta mutfak ocağının alevi bile onu ürkütürdü. Şimdiyse Dante Raintree onu bu canavarın tam kalbine doğru sürüklüyordu. Oysa Lorna'nın içgüdüleri aşağıya inmemesini, yukarıya çıkmasını söylüyordu.

İlk merdiven sahanlığına geldiklerinde Lorna'nın paniği iyice arttı, ne olursa olsun ilerlemek istemiyordu. Mantıklı olanı aşağıya inmeleriydi, çatıda kalıp da bir yangından kurtulmak daha zordu ama Lorna mantıklı hareket edebilecek durumda değildi. Bir yandan, dişlerini sıkmış, adımlarını dengeli atmaya çalışıyordu. Tökezleyecek olursa ikisi birden merdivenlerden yuvarlanırlardı.

Birazdan, aşağı inmeye çalışan başkalarıyla karşılaştılar ama bir karışıklık vardı, sıkışıp kalmışlardı. Her kafadan bir ses çıkıyor, kimin ne dediği anlaşılmıyordu.

Raintree, "Yukarı çıkamazsınız!" diye bağırdı. Sesi tüm o kargaşayı bastırmış, insanlar onu duymuşlardı. Bu sırada Lorna, karışıklığın, bazılarının yukarı çıkmaya çalışmasından kaynaklandığını anlamıştı. Onlar yukarı çıkmaya çalışırken

diğerleri aşağı inmeye çalışıyor, böylece kimse bir yere gidemiyordu.

Aşağıdan birisi, “Sen de kim oluyorsun?” diye seslendi.

Raintree adamı, “Inferno’nun sahibi oluyorum,” diye tersledi. “Bu kumarhaneyi ben yaptırdım, o yüzden nereye gittiğimi iyi biliyorum. Şimdi dönüp doğruca aşağı, en alt kata inin.”

“Duman aşağıda daha kötü!”

“Öyleyse gömleğini çıkartıp burnunu ve ağzını kapatacak şekilde yüzünü ört. Hadi, hepiniz öyle yapın.” Dante kesin bir şekilde emir vermişti. Kendisi de hemen ceketini çıkardı, bu sırada Lorna’yı bırakmıştı. Lorna sersemlemiş bir halde yanında dururken Dante cebinden bir çakı çıkarıp açtı, pahalı takım elbisesinin ceketini çakıyla ikiye ayırdı. Parçalardan birisini Lorna’ya uzatıp, “Şunu kullan,” dedikten sonra çakıyı kapatıp tekrar cebine koydu.

Lorna, aşağıdaki gruptan bazılarının onu dinlemeyip yurkarı çıkmaya kalkacağını beklemişti ama kimse böyle bir şey yapmadı. Bunun yerine, erkekler ceketlerini çıkarıp, Dante’nin yaptığı gibi yırtmış, bluzlarını çıkarmaya hevesli olmayan kadınlarla paylaşıyorlardı. Lorna ceket parçasıyla ağzını ve burnunu örtüp, maske gibi olması için arkadan sıkı sıkı bağladı.

Raintree de yanında aynısını yaptıktan sonra, “Yürüyün!” dedi. Bunun üzerine insanlar düzenli bir şekilde merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Lorna’nın ayakları ondan bağımsız bir şekilde hareket ediyor, her adımda onu aşağıda çitirdayıp duran cehenneme yaklaşıyordu. Vücudunun her hücresi itiraz etmek için çırpınıyor, zorlukla nefes alıyordu ama iradesi dışında aşağı inmeye devam ediyordu.

Dante, Lorna'yı iyice kendisine yaklaştırdı. "Biz önden geçelim, size yolu göstereceğim." Önlerindeki insanlar yana çekilerek onlara yol açtılar. Birkaç kişi söylenecek olduysa da diğerleri, Dante'nin binayı iyi tanıdığını söyleyerek onları susturdu.

Katlardaki insanlar merdiven boşluğuna geçtikçe kalabalık giderek artmaya başlamıştı ama Lorna ve Dante yanlarından geçerken herkes kenara çekilip onlara yol veriyordu. Kaç kat inmişlerdi? Bir sonraki sahanlıkta Lorna dumandan yaşayan gözlerini kısarak kapının üzerindeki numarayla okumaya çalıştı. On altı ya da on beş gibi bir şeydi. Daha o kadar mı inebilmişlerdi! Lorna kaç kat indiklerini hesaplamaya çalıştı ama korkudan zihni durmuştu sanki. Bulamadı.

Orada ölüp gidecekti. Lorna ölümün soğuk nefesini, tıpkı görmese de varlıklarını hissedebildiği alevler gibi hissedebiliyordu. Kaderinin yanarak ölmek olduğunu hep biliyordu o. Kısa bir süre sonra yanarak ya da boğularak ölecek ve arkasından onu özleyecek kimse olmayacaktı.

Dante zihin gücünü kullanarak herkesin düzenli bir şekilde merdivenlerden inmeye devam etmesini sağlıyordu. Bu gücünü daha önce hiç kullanmamıştı, sahip olduğunu bile bilmiyordu aslında. Yaz gün dönümüne yakın olmasalar bunu yapamayabilirdi belki de. Bu kadar kalabalık bir grubu yönlendirebileceğinden emin değildi ama bin bir zorlukla inşa ettiği kumarhanesi yanarken tüm irade gücünü kullanmak zorundaydı.

Alevlerin onu çağıran ısıklıklarını duyabiliyordu. Belki bir şekilde gücünün artmasını sağlayan da alevlerdi, ateşe yaklaştıkça vücudunda dolaşan adrenalinin miktarı da artıyordu. Dumandan gözleri yansa ve zorlukla nefes alsa da bir yandan kendisini kabına sığamayacakmış gibi canlı ve enerjik hissediyordu. Kahkahalarla gülmek, kollarını açarak ateşe meydan okumak istiyordu. Böylece ateşi de bu insanları yönlendirdiği gibi yönlendirebilirdi.

Eğer insanlarla ilgilenmek zorunda kalmasa çoktan meydan okumuştı bile, ateşle savaşmak için can atıyordu. Alevleri söndürmek istiyordu ama öncelikle insanları kurtarmalıydı.

Lorna yanında, adımlarına ayak uyduruyordu ama sadece Dante'nin irade gücüyle aşağı indiği yüzünden okunuyordu. Kâğıt gibi bembeyaz olmuş, gözleri korkudan kocaman açılmıştı. Dante onu biraz daha kendisine çekti, zemin kata vardıklarında Lorna'nın hemen yakınında olmasını istiyordu yoksa o panik anında kaçıp gidebilirdi. Oysa Dante'nin onunla işi bitmemişti henüz. Aslında bu yangın, onunla yapacağı sohbetin konusunun kumar masasında hileden öteye geçebileceğini gösteriyordu.

Eğer bu kadın bir Ansara ise ve yangınla bir bağlantısı varsa ölüm fermanını imzalamış demekti, bu kadar basitti.

Dante ona dokunmuş ama Ansara olup olmadığını anlayamamıştı. Tüm gücünü insanlara yönelttiği için empati gücünü tam olarak kullanamıyor, Lorna Clay'in zihnini okumaya yoğunlaşamıyordu. Bir şey okuyamaması onun bir Ansara ya da başıboş olmadığı anlamına gelmezdi, belki de kendisini ustalıkla gizleyebilecek güçte birisiydi. Her du-

rumda, meseleyi daha sonra çözecekti, öncelikleri başkaydı şimdi.

Duman giderek yoğunlaşmaya başlamıştı. Çoğu nefesini merdivenlerden inmeye ayırsa da insanlar aralarında konuşuyorlardı. Herkes sürekli öksürüyordu.

Dante yangının kumarhane kısmında çıktığını ama hızla otel tarafına da yayılmakta olduğunu anlamıştı. Pek çok otel kumarhanede, otele geçebilmek için kumarhaneyi doluşturmak gerekirdi, böylece hiç niyeti olmayan müşterilerin bile şanslarını denemesi istenirdi. Dante, Inferno'da bu klasik oyuna başvurmamış, otel ve gazinoyu tamamen ayırmıştı. İki binanın ortasında ortak bir kullanım alanı vardı, aralarında geçiş kolaydı. Bu tasarım riskliydi ama işe yaramıştı, Inferno, sunduğu hizmetin kalitesiyle, Reno'daki diğer otel kumarhanelerden farklı bir yere sahipti.

İşte iki binayı ayıran bu tasarım pek çok insanın hayatını kurtaracaktı o akşam. Dante kumarhanede müşteriler olduğunu tahmin ediyor ama ne durumda olduklarını bilemiyordu. O anda onlarla ilgilenecek durumda değildi zaten, öncelikle merdivendekileri kurtarmalıydı. Eğer bu insanlar paniğe kapılacak olursa sadece birbirlerini ezmekle kalmazlar, çıkış kapısının önüne yığılarak kapının açılmasına engel olurlardı. Benzer durumlarda böyle trajik olaylar yaşanmıştı, Dante buna izin vermeyecekti.

Bir sahanlığa daha inmişlerdi, Dante kapıdaki numarayı okudu. Üç. Tanrıya şükürler olsun sadece iki kat kalmıştı. Duman o kadar kesifti ki ciğerleri yanıyordu. Arkasından gelmekte olan insanları yüreklendirmek için, "Neredeyse vardık," dedi. İnsanlar bu söylediklerini tekrarlayarak arkadakilere ilettiler.

Dante, Lorna'nın beline sarılarak onun ayaklarını yerden kesti, basamakları ikiye ikiye inmeye başladılar. Nihayet zemin kata varmışlardı. Buradaki kapı doğrudan binanın dışına değil, ofislerin bulunduğu bir koridora açılıyordu. Dante kapıyı açınca insanlar koridora yığıldılar. Dante, "Sağa dönün, koridorun sonundaki çift kanatlı kapıya kadar devam edin, oradan sağa dönün. Kola makinesinin yanındaki kapıdan çıkın," dedi. "Hadi, çabuk, çabuk, çabuk!"

İnsanlar ilerlemeye başladılar. Dante'nin iradesi onları arkadan itiyordu; öksürüyorlar, sendeliyorlar ama zorlukla da olsa ilerliyorlardı. Hava çok ağır ve sıcaktı, Dante ancak birkaç adım ilerisini görebiliyordu. Çıkışa ilerleyen insanlar hayalet gibi görünüyor ve bir iki saniye içinde görünmez oluyorlardı, varlıklarını sadece öksürmelerinden ve ayak seslerinden anlayabiliyordu.

Lorna'nın hareket edip ondan uzaklaşmaya çalıştığını fark etti. Hem Dante'nin diğerlerine verdiği komutlara hem de paniğe kapılmış kendi zihninin komutlarına uymaya çalışıyordu aslında. Dante onu daha sıkı tuttu. Belki, zihin gücünü, sadece Lorna'yı etkilemeyecek şekilde yeniden ayarlayabilir, böylece Lorna diğerleriyle birlikte binadan çıkmaya çalışmazdı ama bu riske değmezdi. Ondan uzaklaşıp diğerlerine katılmaması için onu sıkıca tutması yeterliydi.

Dante arkasındaki ateşi hissedebiliyordu, giderek daha da yaklaşıyordu alevler. Tüm benliği bir an önce, hükmedebildiği bu doğa gücüyle yüzleşmesi için kıvranıyordu ama zamanı gelmemişti henüz... Beklemeliydi.

Nihayet, dumanların içindeki son silüet de gözden kaybolunca Dante, Lorna'yı bırakmadan sola, yani güvenli çıkı-

şın tam tersi yöne, kükremekte olan kızıl şeytana doğru döndü.

“Hayııııı!”

İnler gibi bir sestir bu, Lorna kolunda kıvrandı. Dante, kapıdan çıkan insanları son bir kez zihniyle ittikten sonra tüm gücüyle Lorna’ya yepyeni bir komut verdi. “Yanımda kal.”

Lorna mücadele etmeyi anında bıraktıysa da Dante, dumana doğru ilerleyip, koridorun sonundaki bir kapıyı açarken onun itiraz eder gibi inlediğini duydu yine.

Yangın söndürme sistemi lobiye aciz bir şekilde su püskürtüyordu ama sıcaklık o kadar fazlaydı ki, su damlaları daha yere ulaşmadan buharlaşıyordu. Isı, onlara bir şok dalgası gibi çarpınca Dante küfrederek geri çekildi. Alevler ve duman, ateşin parçalarıydı; Dante ateşin sahibi olduğuna göre alevlerin de sahibiydi. Artık yoğunlaşabilirdi. Böylece alevleri püskürttü, Lorna’yla çevrelerinde bir güç alanı yarattı. Bir küreye, daha doğrusu baloncuğa benzer bu alan onları alevlerden koruyacaktı.

Kumarhane alevler içindeydi. Açgözlü kızıl alevler, turuncu ve siyah alevlere karışıyor, arada altın sarısı şeffaf çatallar belirliyor ve hepsi bir arada, menzillerindeki her şeyi yok etmek için çılgınca dans ediyorlardı. Kumarhanenin zarif beyaz sütunları dev meşalelere dönmüştü, geniş alanı boydan boya kaplayan halı, yukarıdan yağın korlarla her yerinden alev almıştı.

Sütunlar aynı zamanda alevleri tavana ulaştıran mumlara benziyordu. Dante işe onlardan başladı. İçindeki tüm gücü kullanarak, ateşi ona boyun eğmeye zorladı. Sütun-

lardaki alevler bu müthiş gücün karşısında dayanamayarak yavaş yavaş sönmeye başladı.

Hem sütunlarla ilgilenmek hem de güç alanını korumaya çalışmak Dante'yi zorluyordu. Ters giden bir şeyler vardı. Daha sütunlarla ilgilenmeye başladığında hissetmişti bir terslik olduğunu. Sütunlara yoğunlaştığında başı çatlayacak gibi ağrıyordu; alevleri söndürmek bu kadar zor olmamalıydı. Üstelik emirlerine çok geç tepki vermişlerdi. Dante, insanları yönlendirmeye uğraşmasının gücünü tüketmiş olabileceğini düşündü ama bu doğru değildi, kesinlikle bir terslik vardı.

Sütunlardaki alevler ortadan kaybolup, yerlerini incecik dumanlara bırakınca Dante duvarlarla ilgilenmeye başladı. Alevleri geriye, daha geriye itmeye çalışıyordu ki göz ucuyla, az önce söndürdüğü sütunlardan yine alevlerin yükseldiğini gördü.

Neler oluyordu böyle?

Bu sırada pencereler patlamaya başladı, cam parçaları dört bir yana saçılıyordu. Reno İtfaiyesi'nin hortumlarla sığıdığı sular içeri dolmaya başladı. Ne var ki, sular alevler karşısında aciz kalmıştı. Ateş önce hafifçe geri çekilir gibi oldu, sonra itfaiyecilerin çabasına kahkahalarla gülüyormuş gibi tekrar öne doğru atıldı. Bu sırada, kumarhanenin devasa kristal avizelerinden birisi bağlı bulunduğu yerden koparak yere çakıldı. Avizenin düştüğü yere çok yakındı, kristal parçalardan birisi hızla Dante'nin yanağına çarparak sıyrıldı.

Lorna ona iyice sokulmuş, dehşete kapılmış bir halde titriyor, inler gibi sesler çıkarıyordu ama Dante'nin zihnine verdiği emirlerden kurtulamıyordu. Dante cam parçalarının

ona da çarpıp çarpmadığını merak etti ama kontrol için zaman yoktu. Dev bir alev dalgası tavandan kıvrılarak tam üstlerinden geçmiş, yoluna çıkan her şeyi ve değerli oksijeni yok etmişti.

Dante, zihninde alevlere geri çekilmelerini emretti. O Raintree Dranir'iydi, ateş ona boyun eğmeye mecburdu.

Ancak böyle olmadı. Tam tersine, alevler halı boyunca ilerleyip yayılmaya başladı; küçük alevler birleşerek büyük canavarlar haline geliyor, zemini bir ateş denizine çeviriyordu. Denizin dalgaları Dante ve Lorna'ya giderek daha da yaklaşıyordu.

Dante ateşi kontrol edemiyordu. Daha önce kontrol edemediği bir alevle karşılaşmamıştı hiç. İnsanları zihin gücüyle kontrol etmek onu gerçekten güçsüz düşürmüştü olmalıydı, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı çünkü. Şimdi bu gücü kullanmanın nelere yol açabileceğini görebiliyordu, en basit haliyle, Lorna'yla ikisinin ölümüne sebep olacaktı.

Ama Dante pes etmeyecekti, ateşin onu yenmesine izin veremezdi. Her şeye en baştan başlayacaktı.

Güç alanında bir dalgalanma oldu, içeriye duman sızmaya başlamıştı. Lorna öksürmeye başladı, Dante'den kurtulmak için umutsuzlukla çırpındı. Ondan kurtulsa bile nereye kaçabilirdi ki?

Dante umutsuzca alevlere baktı. Daha fazla güce ihtiyacı vardı. Sahip olduğu tüm gücü kullanmış ama bu yeterli olmamıştı. Gideon ya da Mercy orada olsalar, güçlerini birleştirebilirlerdi. Onu destekleyebilecek başka bir güç kaynağı yoktu.

Lorna dışında...

Dante ona bir şey sormadı, ne yapacağı konusunda uyarmadı bile. Ona arkadan sımsıkı sarıldı, zihnindeki kalınların arasından geçerek istediği şeye ulaştı. Lorna'nın zihninde bulunduğu şey onu rahatlatmıştı, tahmin ettiğinden de fazla gücü vardı Lorna'nın. Dante bunun ne tür bir güç olduğunu analiz edemedi, bunun için vakti yoktu, o anda önemli olan tek şey sadece bu düzeyde bir güçtü. Farklı makinelerin aynı tür elektriği kullanması gibi bir prensipti bu. Lorna'nın gücü vardı, Dante bu gücü alıyor ve kendi yeteneğini desteklemek için kullanıyordu.

Lorna cılız bir çığlık atarak Dante'nin kollarına yığıldı, sonra kaskatı kesildi.

Dante var gücüyle alevlere saldırdı, çevresine dev bir zihinsel bir darbe gönderdi. Alevler bir an geri çekilip yerlerini oksijene bıraktılar. Bu oksijen, Dante'nin önündeki alevlerin yeniden canlanmasına yol açmıştı. Dante kendisini toplayıp, yeniden saldırdı alevlere... Bunu yaparken kendisini yenilenmiş hissediyordu. Lorna'dan aldığı güçle kendisinininkiler bir araya gelince tüm rezervleri dolmuştu sanki.

Harcadığı çaba, tüm vücudunun titremesine ve kaslarının yanmasına neden oluyordu. Onları çevreleyen koruma alanının çeperi parlamaya başlamıştı. Dante ter içinde, küfrederek, başındaki korkunç ağrıya aldırmadan, iradesinin tüm gücünü alevlere yöneltti. Alevlerle boğuşurken bir yandan ne kadar süredir orada olduğunu, insanların güvenli bir yere ulaşabilmesi için ne kadar zaman gerektiğini hesaplamaya uğraşıyordu. Inferno'da birden fazla merdiven boşluğu vardı ve diğer tüm çıkışların iyi kontrol edilip edilmediğinden emin değildi. Acaba herkes dışarı çıkabilmiş miydi? Ya engelli insanlar? Eğer Dante duracak olursa yan-

gın yukarı doğru yayılacak ve oteli yutacaktı. Bu yüzden duramazdı, alevler kontrol altına alınana dek devam etmeliydi.

Ne var ki alevleri tamamen söndüremiyordu. Sebebini kestiremiyordu, ya gerçekten çok yorgun düşmüş olmalıydı ya da bu yangının farklı bir yapısı vardı ama alevleri en fazla kontrol altında tutabiliyordu. Tek yapabileceği, itfaiye yangını söndürene kadar onlara destek olmaktı.

Dante alevlerle boğuşurken bir ara kendisiyle ateş arasındaki ayrımında kayboldu. Ateş onun düşmanıydı ama tüm yok ediciliğiyle çok güzeldi; karşısında büyüleyici renklerle kıvrılarak cilveleniyordu. Dante, ateşin güzelliği lav gibi damarlarında dolaşırken organının sertleştiğini fark etti. Lorna da bunu fark etmiş olmalıydı ama Dante'nin yapabileceği bir şey yoktu. Tek yapabileceği, ona sürtünmemeye çalışmaktı.

Nihayet, canavarın kükremeleri arasında boğuk sesler duyuldu. Dante kafasını çevirince, ellerinde hortumlarıyla onlara yaklaşmakta olan itfaiye ekibini gördü. Hemen korumaya alanını kaldırdı; Lorna'yla birlikte duman ve sıcaklığın içinde kalmışlardı.

Daha ilk nefeste sıcak dumanın ciğerlerine dolduğunu hissetti. Binaya giren ilk itfaiyeciler onlara yaklaşırken Lorna dizlerinin üstüne yığılıp kalmıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

LORNA bir battaniyeye sarınmış, itfaiyenin ilkyardım aracının kenarına oturmuştu. Ilık bir akşamdı ama Lorna iliklerine kadar ıslanmıştı, içi ürperiyordu. İlk yardım görevlisi şokta olmadığını söylemişti. Tansiyonu biraz yüksekti ama bu son derece doğaldı, nabızı ise normaldi. Sadece ıslandığı için üşüyordu.

Yine de kendisini sessiz bir sinema filmindeymiş gibi hissediyordu; sanki dünyayla arasında kalın bir cam vardı. Zihni donup kalmış, doğru düzgün çalışmıyordu. Görevli ona adını sorduğunda, söyleyebilmek bir yana hatırlayamamıştı bile. Sonra nasıl olduysa, kumarhanelere giderken çalınmasın diye yanına cüzdan almadığını, pantolonunun

bir cebine para, diğer cebine ehliyetini koyduğunu hatırlamıştı. Böylece ehliyetini çıkarıp görevliye gösterebilmişti.

“İsminiz Lorna Clay mi?” diye sordu görevli.

Lorna başını sallayarak onayladı.

“Boğazınız ağrıyor mu?” Lorna, konuşmamasına mazeret olarak gösterebileceğini düşünerek başını yeniden salladı. Bunun üzerine görevli Lorna’nın boğazına baktı. Gördükleri onu şaşırtmış gibiydi, bir şey söylemeden Lorna’ya biraz oksijen verdi. Daha sonra hastaneye gidip kontrolden geçmesinin iyi olacağını ekledi sonra.

Lorna’nın hastaneye falan gitmeye niyeti yoktu, tek istediği oradan mümkün olduğunca uzaklaşmaktı.

Yine de, Raintree’nin kontrolü bitinceye kadar bir yere kıpırdıyamadı. Raintree’nin yüzünde kan vardı ama anlaşılan kesik o kadar büyük değildi. Lorna ilk yardım görevlilerinin, Raintree’nin iyi olduğunu söylediğini duydu, hiçbir yerinde yanık yoktu, çok şanslıydı gerçekten.

Şansmış! Bu adam onu cehennemin ortasına götürmüş, ona sonsuzmuş gibi gelen bir süre boyunca orada tutmuştu. Orada cips gibi kızarmaları gerekirdi. En azından solunum yollarının hasar görmüş olması gerekirdi. Lorna yangının nelere sebep olabileceğini çok iyi biliyordu. Yangını görmüş, kokusunu almıştı; ateş çirkindi. Önüne çıkan her şeyi silip süpüren amansız bir güçtü o. İnsanın çevresinde dolaşıyorsa, zarar vermeden bırakmazdı.

Ne var ki, Lorna’ya hiçbir şey olmamıştı. Kendisini bir kamyon çarpmış gibi hissetse de en azından yanmamıştı.

Yanmış olması gerekirdi. Ölmüş olması gerekirdi. Lorna nasıl olup da ölmediğini ve yaralanmadığını düşünmeye başladığı anda başına korkunç bir ağırlık saplanıyor, dış dün-

yayla arasındaki cam biraz daha kalınlaşıyordu. Bu yüzden bu konuyu düşünmemeye çalıştı. Orada öylece oturmuş, etraftaki kargaşayı, alevlerin yeniden canlanmaması için hâlâ enkaza su sıkın itfaiyecileri izliyordu. İtfaiye araçları öylesine gürültülü çalışıyordu ki, Lorna yorulmuştu, kulaklarını kapatmak istedi, bunu bile yapamadı. Sadece durup bekliyordu.

Neyi beklediğini de bilmiyordu. Artık gitmesi gerekiyordu. O gece belki yüzüncü kez yürüyüp oradan gitmesi gerektiğini düşündü ama bu düşünceyi bir türlü eyleme dönüştüremiyordu. Oradan ayrılmayı ne kadar isterse istesin, korkunç bir atalet çökmüştü üzerine. Tek yapabildiği şey oturmaktı.

Sonra Raintree'nin ayağa kalktığını gördü, bir anda kendisi de ayağa kalktı. Neden kalktığını anlayamamıştı. Sadece, o ayaktaysa kendisinin de ayakta olması gerektiğini hissediyordu. Artık davranışlarını mantıklı bir şekilde açıklayamayacak kadar yorgundu, daha fazla düşünmeye uğraşmadı.

Raintree'nin yüzü isten simsiyah olmuştu, sadece gözleri görünüyordu. Lorna kendisinin de farklı görünmediğini düşündü. İşte bu harikaydı. Demek ki fark edilmeden oradan uzaklaşma ihtimali yoktu. Bu sırada Raintree bir bezle yüzünü siliyordu ama yağlı is sadece silerek çıkmazdı, yüzüne bulaşmıştı.

Raintree buna aldırmadan kararlı adımlarla biraz ilerdeki polis ekibine yürüdü. Polislerin üçü üniformalı, ikisi sivil. Lorna paniğe kapılır gibi oldu. Yoksa Raintree onu ele mi verecekti? Herhangi bir kanıt olmadan? Oradan

uzaklaşmak istedi ama çaresizlik içinde Dante Raintree'yi takip etti.

Bunu neden yapıyordu? Neden oradan ayrılamıyordu? Lorna zihnini zorlayarak bu soruların cevabını bulmaya çalıştı. Raintree ondan tarafa dönüp bakmamıştı bile, Lorna oradan uzaklaşıp kalabalığa karışsa nereye gittiğini bilemezdi. Lorna, binadan çıkanların is içinde olduklarını görmüştü, onların arasına karışması zor olmazdı, yeter ki bunu yapabilecek gücü kendisinde bulsaydı.

Zihni neden bu kadar yavaş işliyordu? Bir düzeye kadar tüm davranışları normal görünüyordu ama biraz derine indiğinde sadece derin bir uyuşukluk hissediyordu. Sanki hatırlaması gereken çok önemli bir şey vardı, endişelenmesini gerektiren bir şeydi ama bir anda ortadan kayboluvermişti. Kaşlarını çatıp bunun ne olduğunu hatırlamaya çalıştı ama başına yine o berbat ağrı saplanınca üstelemeyip bıraktı.

Raintree sivil memurların yanına yaklaşıp kendini tanıtmıştı bu arada. Lorna mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışarak, onun yanında duruyordu. Memurlar ona, polislerin her zaman baktığı gibi şüphe ve merakla baktılar. Lorna'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Eğer Raintree onu hile yapmakla suçlayacak olursa ne yapacaktı? Kaçacak mıydı, yoksa onun yüzüne budalaca bakıp kalacak mıydı? Orada öylece aciz bir kurban gibi durması yeterince budalaca değil miydi zaten?

Orada nasıl çaresiz durduğunu fark etmek Lorna'yı harekete geçirdi. Kurban olmayacaktı. Bir adım atarak uzaklaşmak istedi ama nedense bunu yapması mümkün görünmüyordu. Tek istediği, Raintree'nin yanında kalmaktı.

Yanımda kal.

Bu kelimeler başının ağrmasına neden olacak kadar beyinde yankılandı durdu. Lorna sıkıntıyla alnını ovuşturdu, bu kelimeleri nasıl duyduğunu ve neden önemli olduğunu bilmiyordu.

Dedektiflerden biri, “Yangın başladığında neredeydiniz Bay Raintree?” diye sordu. O ve yanındaki dedektif kendilerini tanıtmışlardı ama isimleri Lorna’nın aklından silinip gitmişti.

“Ofisimde, Bayan Clay’le görüşüyordum.” Bunu söylerken Lorna’dan tarafa dönüp bakmamıştı bile, onun orada durduğundan emindi sanki.

Dedektifler Lorna’ya yeniden baktılar. Sonra Raintree’yle konuşan dedektif, “Ben sizin ifadenizi alırken arkadaşım da onun ifadesini alır, böylece zaman kazanırız,” dedi.

Lorna bunun sebebini tahmin edebiliyordu. Böylece onu Raintree’nin yanından ayıracaklar ve böylece Lorna onun sorulara ne cevap verdiğini bilemeyecekti. Çapraz sorgulamanın nedeni ise açıktı. Bazen bir işletmenin işleri kötüye gidiyorsa, sahibi mekânı yakarak sigortadan para alma yoluna gidebiliyordu.

Diğer dedektif Lorna’nın yanına geldi. Raintree omuzunun üstünden ona bakıp, “Fazla uzaklaşma, bu kalabalıkta kaybolmanı istemiyorum,” diye seslendi.

Bu da neydi şimdi böyle? Sanki aralarında bir ilişki ya da bir şey varmış gibi konuşmuştu. Bu sırada dedektif, “Şu tarafa yürüyelim,” deyince Lorna uysal bir şekilde adamın peşine takıldı. Daha beş altı metre gitmişlerdi ki Lorna birdenbire daha fazla ilerleyemeyerek durdu.

“Burası,” dedi sonra. Sesi çok kısık ve yorgun çıkıyordu. Lorna birkaç kez öksürüp sesini düzeltmeye çalıştı, sanki günlerdir sesi kısıkmiş gibiydi. Tüm o gürültü içinde sesi zor duyuluyordu.

Dedektif, “Tamam, burası da olur,” dedikten sonra Lorna’nın karşısına geçti. Bunu yaparken, Lorna’nın arkasının Raintree’ye dönük olmasına dikkat etmişti. “Ben Dedektif Harvey. Adınız...”

“Lorna Clay.” En azından bu kez ismini hatırlayabilmişti ama hemen arkasından kısa bir an, doğru söylediğinden emin olamamıştı. Alnını yeniden ovuşturdu, başı çok ağrıyordu.

“Burada mı yaşıyorsunuz?”

“Şimdilik. Henüz yerleşip yerleşmeyeceğime karar vermedim.” Lorna, Reno’ya yerleşmeyeceğini biliyordu. Hiçbir yerde uzun süre kalmazdı. Birkaç, en fazla altı ay kaldıktan sonra başka bir yere geçerdi. Detektif ondan bir adres isteyince bir şeyler uydurdu. Eğer onu araştırmaya kalkarlarsa en fazla, üç yıl öncesinden bir hız limitini aştığı için kesilen trafik cezasını bulabilirlerdi. O cezayı da hemen ödemiş, hiç sorun çıkarmamıştı. Raintree onu kumarda hile yapmakla suçlamadığı sürece sabıkası tertemizdi. Bir an dönüp ona bakmak istedi ama bunu yaparsa şüphe uyandırabileceğini düşünerek vazgeçti.

“Yangın başladığında neredeydiniz?”

Raintree’nin bu soruya verdiği cevabı duymuştu, onunla birlikte olduğunu söylemişti. Polisler böyleydi işte, aynı şeyleri tekrar tekrar sorarlardı. “Yangının ne zaman başladığını bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Alarmlar çalmaya başladığında Bay Raintree’nin ofisindeydim.”

“O sırada saat kaçtı?”

“Saatim yok, bilmiyorum. Olsaydı da bakmak aklıma gelmezdi herhalde, yangından çok korkarım.”

Dedektifin yüzünde alaylı bir gülümseme belirir gibi ol-duysa da hemen silindi. Aslında hoş sayılabilecek bir yüzü vardı adamın. “Peki, bunu güvenlik sisteminden öğrenebili-riz. Alarmlar çalmaya başladığında Bay Raintree’yle görüş-meye başlayalı ne kadar olmuştu?”

İşte bu zor bir soruydu. Lorna, ofiste paniğe kapıldığı anları düşününce o halüsinasyonlar ya da cinsel fanteziler gözünde yeniden canlandı. O ofiste hiçbir şey normal de-ğildi. Lorna’nın normalde sağlam bir zaman kavramı olma-sına rağmen orada ne kadar süre kaldığını kestiremiyordu. “Bilmiyorum. Odaya girdiğimde güneş batmak üzereydi, sadece bunu söyleyebilirim.”

Dedektif cevabını not etti. Adam onların odada kim bilir neler yaptığını düşünüyordu ama Lorna’nın umurunda de-ğildi bu.

“Alarm sesini duyunca ne yaptınız?”

“Merdivenlere koştuk.”

“Kaçıncı kattaydınız?”

Lorna bunu biliyordu işte çünkü asansörle yukarı çıkar-ken katları saymıştı. “On dokuzuncu.”

Dedektif bunu da not etti. Lorna, eğer bir binayı yakma-ya niyetlense aşağıdan yakıp, sonra da on dokuzuncu katta alarmların çalmasını beklemeyeceğini düşündü kendi ken-dine. Raintree’nin bu yangınla bir alâkası yoktu herhalde ama polislerin de işini yapması gerekiyordu. Yine de, polis dedektiflerinin yangın soruşturmasına gelmesi tuhaftı.

Yangın soruşturmalarını bir itfaiye şefinin yürütmesi gerekmez miydi?

“Sonra ne oldu?”

Lorna hafızasını yoklayarak, “Merdiven boşluğunda çok kalabalık vardı,” diye devam etti. “İnsanların merdivenlere yığıldığını hatırlıyorum. Bir iki kat indik, sonra sıkışıp kaldık çünkü aşağıdakiler de yukarı çıkmaya çalışıyorlardı.” Korkunç bir duman vardı, öyle ki insanlar hayalet gibi görünüyordular. Yoksa bu daha sonra mıydı? O sırada merdiven boşluğunda fazla duman yoktu. Lorna bundan emin olamıyordu, sanki olaylar birbirine karışıyordu.

Dedektif Harvey, Lorna uzun süre susunca, “Devam edin,” deme ihtiyacı hissetti.

“Bay Raintree, yukarı çıkmaya çalışan insanlara aşağı gitmelerini söyledi, yukarıda çıkış yok dedi.”

“Karşı çıktılar mı?”

“Hayır, hepsi dönüp aşağı inmeye başladı. Kimse paniğe kapılmadı.” Kendisi dışında. Lorna o sırada duman değil, hissettiği panik yüzünden zorlukla nefes alabiliyordu. Hatırladıkça, insanların çok düzenli bir şekilde tahliye olduklarını daha iyi anlıyordu. İtişme kakışma olmamış, kimse birbirinin önüne geçmeye çalışmamıştı. Bir yandan hızlı hareket etmişler, bir yandan da düşmemek için dikkatli davranmışlardı. Herkes nasıl bu kadar serinkanlı davranabilmişti? Yangının farkında değil miydi kimse?

Müthiş bir paniğe kapılmış olmasına rağmen o da koşmamıştı. Evet koşamamıştı. Raintree’nin hemen yanında, onun seri ama sakin temposuna ayak uydurarak ilerlemişti.

Bir dakika... Raintree o sırada onu bırakmış mıydı? Lorna bunu şimdi fark edebiliyordu. Evet, onu sadece yönlendir-

dirmek için belinden tutmuştu, yani Lorna rahatlıkla kaçıp gidebilirdi. Peki, o halde neden gitmemişti?

Kaçmak yerine, diğerleriyle birlikte sıraya girmiş, sakın bir şekilde merdivenlerden aşağı inmişti. İçinden sessiz çığlıklar atıyordu ama dış görünüş itibarıyla tamamen kontrol-lüydü.

Kendi kendisini kontrol ediyor değildi ama tıpkı bir kukla gibi, iradesinin dışında kontrol ediliyordu. Zihni oradan uzaklaşması için haykırıyor ama vücudu ona boyun eğmi-yordu.

“Bayan Clay?”

O anları hatırladıkça Lorna’nın nefesi kesiliyordu sanki. Yangın! Yangına giderek daha da yaklaşıyorlardı; Lorna gitmek istemiyor, kaçmak istiyordu ama yapamıyordu. Çığ-lık atmak isterken ses çıkaramadığı bir karabasanın orta-sındaydı sanki...

“Bayan Clay?”

“Efendim?” Lorna sersemlemiş bir halde dedektife bakarken buldu kendini. Adamın endişeli bakışlarından, ona birkaç kere seslendiğini anlaşıyordu.

“Oradan çıktıktan sonra ne yaptınız?”

Lorna titreyerek kendini toplamaya çalıştı. “Oradan çıkmadık. Yani, hep birlikte zemin kata indikten sonra Bay Raintree diğerlerini sağ tarafa, otopark alanına yönlendirdi. Sonra o... Yani biz...” Lorna’nın sesi giderek cılızlaştı. Raintree’den kurtulup diğerlerine katılmaya çalıştığını hatırlıyordu. Sonra Raintree, “Yanımda kal,” demişti. Lorna korkudan yarı aklını kaçırmış olmasına rağmen onun dediğini yapmıştı.

Benimle kal.

O andan sonra Raintree oturduysa oturmuş, kalktıysa kalkmıştı. Ancak Raintree hareket ettiyse hareket edebilmişti, onun dışında tek bir adım bile atamıyordu. Az önce ondan uzaklaşmak istemiş ama fazla gidemeden, görünmez bir duvara çarpmış gibi olduğu yerde kalmıştı.

Lorna'nın içinde korkunç bir şüphe uyanmaya başlıyordu. Raintree onu bir şekilde kontrol ediyor olmalıydı. Ne zaman olduğunu bilmiyordu ama onu hipnotize etmiş olmalıydı. Ofisinde de çok tuhaf şeyler olmuştu. O mumların yanmasıyla, hipnotize olmasını kolaylaştıracak gazlar ortaya çıkmış olabilirdi.

Dedektif Harvey, "Devam edin," diyerek düşüncelerinin arasına girdi yeniden.

Lorna, "Sonra sola döndük," dedi. Bu sırada bir titreme geldi. Kollarını vücuduna dolayıp, battaniyeye sıkı sıkı sarındı ama artık zangır zangır titriyordu. "Lobiye geçtik. Yangın..." Yangın kuduz bir hayvan gibi, homurtular çıkarak üstlerine atlamıştı. Dayanılmaz derecede sıcaktı, Lorna boğulurcasına öksürmeye başlamıştı. Derken... Ne duman, ne ısı, ikisi de bir anda ortadan kaybolmuştu. Orada ikisinin de dayanamayıp ölmesi gerekirdi ama öyle bir şey olmamıştı. Lorna yeniden nefes almaya başlamıştı. Alevlerin kırmızı çatal dilleriyle onlara yaklaşmaya çalıştığını görse de ısıyı artık hissetmiyordu. "Yangın zeminde ilerleyerek arkamıza geçti ve kapana kısıldık."

Dedektif, "Bir yere oturmak ister misiniz?" diye sordu. Lorna o kadar şiddetli bir şekilde titriyordu ki, dedektif onun bayılabileceğinden korkmaya başlamıştı.

Lorna eğer yağlı kurumlu suların aktığı, pislik içindeki asfalta oturmayı göze alabilseydi bunu çoktan yapardı. De-

dektif de herhalde biraz ilerideki, oturabileceği yerleri kastemiş olmalıydı ama Lorna oradan daha ileriye tek bir adım bile atamıyordu. Başını iki yana sallayarak adamın teklifini reddetti. "Ben iyiyim, sadece biraz ıslanıp üşüdüm, titremem o yüzden." Eğer durumu olduğundan daha hafife alma konusunda bir ödül veriliyor olsaydı Lorna tartışmasız bir şekilde ödülün sahibiydi.

Dedektif bir an onu süzdükten sonra, oturup oturmaya-
cağına Lorna'nın kendisinin karar verebileceği sonucuna vardı. O elinden geleni yapmıştı, içi rahat olabilirdi. "Sonra ne yaptınız peki?"

Ondan sonra olanları dedektife anlatmasa daha iyi olacaktı. Ne de olsa bir bilimkurgu filminde değillerdi, adamın onu anlaması mümkün değildi. O yangın yerinin ortasında saçlarında serin bir meltem hissettiğini nasıl anlatabilirdi ki adama? Herhalde bir şekilde uyuşturucu almış olmalıydı, başka türlü açıklayamazdı bu akıl almaz durumu.

"Yapabileceğimiz bir şey yoktu, kapana sıkışmıştık. Öksürmeye başlayıp yere düştüğümü hatırlıyorum. Sonra itfaiye erleri gelip bizi kurtardı." Lorna, inandırıcı olabilmek için, hatırladığı olayların epey bir kısmını kırparak anlatmıştı ama lobide fazla kalmış olamazlardı, en fazla otuz saniye kaldıklarını tahmin ediyordu. Gerçekte var olmayan bir koruma alanı, o yakıcı ısıyı ve dumanı ne kadar dışarıda tutabilirdi? İtfaiyeciler onun tahmin ettiğinden daha uzun bir süre onları korumuş olmalıydı ama Lorna fark etmemişti herhalde.

Sanki başka bir şey daha olmuştu ama hatırlayamıyordu. Bundan emindi ama bir türlü ne olduğunu bulamıyor-

du. Belki duş alıp yirmi otuz saat kadar deliksiz uyuduktan sonra hatırlardı.

Dedektif Harvey, Lorna'nın omuzunun üstünden ileriye baktıktan sonra defterini kapattı. "Hayatta olduğunuz için şanslısınız. Dumandan etkilenmiş misiniz diye bakıldı mı?"

"Evet, gayet iyiyim." İlk yardım görevlisi bu kadar iyi durumda olmasına çok şaşırmıştı aslında ama Lorna bundan dedektife söz etmedi.

"Sanırım Bay Raintree'nin işi biraz daha uzayacak, isterseniz siz gidebilirsiniz. Bu arada telefon numaranızı alabilir miyim, bakarsınız bir iki soru daha sormamız gerekebilir."

Lorna tam, *ne sorusu* demeye hazırlanıyordu ki, "Elbette," deyip dedektife numarasını verdi.

"Bu sabit telefon mu?"

"Hayır, cep telefonum." Cep telefonları kullanımı yaygınlaştığından beri Lorna sabit bir telefon numarası kullanmıyordu.

"Sabit bir numaranız var mı?"

"Ne yazık ki yok. Henüz yerleşip yerleşmeyeceğim belli olmadığı için sabit bir hat almadım."

"Sorun değil. Yardımcı olduğunuz için teşekkürler." Dedektif başıyla hafifçe bir selam verdi.

Lorna da dedektife gülümsemişti ama adam yanından ayrılıp diğer polislerin yanına doğru giderken yüzündeki gülümseme silindi. Kendisini berbat hissediyordu, çok yorgundu. Baş çok ağrıyordu. Artık dedektif Harvey'le de işi bittiğine göre oradan ayrılabilirdi.

Denedi. Yürüyüp oradan uzaklaşmak için bir iki girişimde bulundu ama nedense ayaklarını hareket ettiremiyordu. Morali iyice bozulmaya başlamıştı. Daha birkaç dakika önce

gayet düzgün yürüyebiliyorken şimdi adım atamaması çok saçmaydı. Bacaklarını hareket ettirip ettiremediğini görmek için geriye doğru bir adım attı. Bunda bir sorun çıkmamıştı. Rahatlayarak tekrar ileri bir adım attı ama ikincisini yine atamadı. Sanki görünmez bir tasmayla tutuluyormuş gibi belli bir sınırın ötesine geçemiyordu.

Lorna dehşete kapılmıştı. Raintree onu hipnotize ediyor olmalıydı ama nasıl? Ne zaman? Ona herhangi bir şekilde, "Gözkapakların ağırlaşacak," dediğini hatırlamıyordu, ayrıca bildiği kadarıyla hipnoz insanların hareketlerini kısıtlamıyordu. İnsanlar hipnoza girdiklerinde, çoğu zaman sahne gösterilerinde ya da filmlerde sergilenenin tersine, iradeleri dışında bir şey yapmaya zorlanamazlardı, sadece çok derin bir şekilde benliklerine dalarlardı.

Keşke bir saati olsaydı, böylece Raintree'nin ofisine girmesiyle alarmların çalması arasında ne kadar zaman geçtiğini tam olarak bilebilirdi. O sırada güneşin battığını biliyordu, en fazla yarım saat kalmış olmalıydı ofiste.

Nasıl yaptığını bilmese de Raintree'nin onun hareketlerini kontrol ettiğinden emindi Lorna. Bunu biliyordu. "Benimle kal," dediğinde, cehennemin ortasında olmalarına rağmen onun yanında kalmıştı. "Uzaklaşma," dediğinde, belli bir sınırdan öteye bir adım daha ileri gidememişti.

Dönüp Raintree'ye baktı. Onun da dedektiflerle işi bitmiş, Lorna'ya bakıyordu. Dudakları hafifçe kıpırdadı. Lorna gürültüden ne dediğini duyamadı ama dudaklarını okuyabiliyordu.

Raintree, "Gel buraya," demişti.

ALTINCI BÖLÜM

LORNA ona doğru gitti, buna engel olması mümkün değildi. Kafatası uyuşmuş, tüm vücudunu bir ürperti sarmıştı ama yine de ayaklarını otomatik olarak sürükleyip, Raintree'nin yanına gitti. Ayaklarına söz geçiremiyordu. Öylesine dehşete kapılmıştı ki gözleri kocaman açılmıştı. Bunu nasıl yapıyordu bu adam? Nasıl yaptığı bir yana, ne yaptığını bile anlayamamıştı. Kendini kontrol edememek, kontrolün bir başkasında olması, hele hele Dante Raintree'de olması hiç iyi sonuçlanmayabilirdi.

Lorna çaresizlik içinde etrafına bir göz attı. Ortalık ana baba günüydü aslında; yangından kurtulanlar, meraklılar, yardım görevlileri; herkes bir şeylerle uğraşıyordu. Lorna,

bir an onlardan yardım istemeyi düşündüyse de hemen vazgeçti çünkü kimsenin ona inanmayacağını biliyordu.

İnsanlar en iyi ihtimalle onun uyuşturucu aldığını ya da deli olduğunu düşüneceklerdi. Üstelik herkes Raintree'den yana olurdu, ne de olsa adam koskoca kumarhanesini kaybetmişti; bu durum bile insanların ona karşı merhamet hissetmesi için yeterliydi. Bu durumdayken, bir delinin ortaya çıkıp, Dante Raintree'yi, onun hareketlerini kontrol etmekle suçlaması en olmayacak şeydi doğrusu. Zaten ne diyebilirdi ki? Lorna bir an kendisini bağırırken hayal etti, *"İmdat! Yürüyorum, kendimi durduramıyorum! Bu adam yürütüyor beni!"*

İşe yaramayacağı çok açıktı.

Lorna yaklaştıkça Raintree'nin yüzünde beliren gaddar ve kendinden emin gülümseme onu iyice sinirlendirdi. Öfkelenmek ona iyi gelmişti, çaresiz olmaktan hoşlanmıyordu. Aklından geçenleri belli etmemeye çalışarak ilerlemeye devam etti. Sağ dirseğini hafifçe bükmüştü, kol ve omuz kasları gergin bir şekilde hazır bekliyordu. Raintree'ye neredeyse öpüşeceklermiş gibi yaklaştığında çenesine yumruğu yapıştırdı.

Dante yumruğun geldiğini görmemişti bile, dişleri birbirine çarptı. Bu sırada Lorna'nın da eli çok acımişti ama bu yumruğa değerdii doğrusu. Dante çok az geri çekilip zarif bir şekilde dengesini sağladıktan sonra elini uzatıp, Lorna ikinci kez vurmadan onu bileğinden yakaladı.

Lorna'yı bileğinden tutup kendisine çekerken, sadece onun duyabileceği bir şekilde, "Bir yumruğu hak ettim," dedi. "İkincisini almayayım."

"Bırak beni. Elinle tutmandan söz etmiyorum!"

Dante istifini bozmadan, "Anladın demek ki," dedi.

"Kendi ayaklarımla o cehennem gibi yangının ortasına sürüklenmesem daha anlayacağım yoktu aslında." Lorna mümkün olduğunca iğneleyici konuşmaya çalışmıştı. "Bunu nasıl ya da neden yaptığını bilmiyorum ama..."

"En azından 'neden' kısmı açık aslında."

"Benim için hiç açık değil doğrusu. Acaba, bir süre oksijensiz kaldığım için anlamıyor olabilir miyim? Bu arada, bil bakalım kimin yüzünden oksijensiz kalmıştım?"

"Elbette nedeni kumarhanemde hile yapmaya kalkmanla ilgili ufak mesele. Yoksa kumarhanem yanıp yerle bir oluyor diye o meseleyi unutacağımı mı sanmıştın?"

"Ben öyle bir şey... Dur bir dakika! On dokuz kat inerken beni hipnotize edemeyeceğine göre daha yangın başlamadan yapmıştın o işi, öyle değil mi?"

Dante sırtınca beyaz dişleri is karası yüzünde parlamıştı. "Sence ne demeliyim?"

"Ne diyeceğin umurumda değil. Sadece, kara büyü mü yaptın, hipnotize mi ettin, artık ne yaptıysan onu sona erdirmeni istiyorum. Beni bu şekilde tutamazsın."

"Seni tam olarak bu şekilde tuttuğum anda böyle konuşman komik oluyor doğrusu."

Lorna o kadar sinirlenmişti ki kulaklarından dumanlar çıkabilirdi. O güne kadar hayatında pek çok kez sinirlenmiş, cinnetin eşiğine geldiğini düşündüğü zamanlar olmuştu ama bu kadar öfkelenildiği bir an olmamıştı. Kendisini çaresiz hissediyordu ve bu histen nefret ediyordu. Tüm hayatını çaresiz olmamak üzerine kurmuştu, bir daha kurban olmaya niyeti yoktu.

Dişlerini sıkıp, “Be-ni bı-raq,” dedi heceleyerek. Sesi öfkeden boğulmuştu. Aslında var gücüyle çığlık atmak istiyordu ama bu hem işe yaramazdı hem de sakın Raintree’nin yanında deliymiş gibi görünmesine neden olurdu.

“Henüz değil. Halletmemiz gereken bir iki mesele daha var.” Dante onun ne kadar öfkелendiğini fark etmemiş gibiydi, kafasını kaldırıp yanan binaya baktı. Kumarhanenin her yerinden hâlâ gri dumanlar tütüyordu, itfaiye araçlarının ve ambulansların mavi kırmızı siren lambaları başına ağrılar saplanmasına neden oluyordu. Binada yer yer canlanmaya yüz tutan kor parçalarına itfaiyeciler hemen hortumlarıyla müdahale ediyorlardı. Binanın çevresine çekilen güvenlik şeridinin ardındaysa gazeteciler binaya biraz daha yaklaşmak için uğraşıp fotoğraf çekiyorlardı.

Dante’nin gördüğü bazı ayrıntıları Lorna da görmüştü, arada yanıp sönen ışıklar ona bir alev topunu hatırlatıyordu. Hayır, alev değildi bu, başka bir şeydi. Lorna hatırlamaya çalışırken, beynine saplanan ağrıdan nefesi kesildi bir an.

Farkına varmadan, ağrıyı kesmek için alnını ovuştururken, “Halledelim hemen o meseleleri o zaman,” dedi.

“Burada olmaz.” Dante dönüp ona baktı. “İyi misin sen?”

“Başım çatlayacak gibi ağrıyor. Eğer sen böyle lanet bir adam olmasaydın çoktan eve gidip uzanmıştım.”

“Evet, lanet bir adamım, dava et beni. Ama şimdi sessiz ol ve uslu bir kız gibi burada bekle. Biraz işim var, sonra gelip seni alacağım, evime gideceğiz ve orada konuşacağız.”

Lorna sustu ve Dante oradan uzaklaşırken olduğu yerde kaldı. Gözlerinden yaşlar süzülüp kirli yanağında izler bırakırken ona içinden lanetler okuyordu. Ellerini kaldırıp göz yaşlarını sildi. Neyse ki ellerini kullanmasına izin vermişti. Yürüyemiyor, konuşamıyordu ama gözyaşlarını silebiliyordu ve ona yaklaşılabildiğinde Raintree'ye yine yumruk atacaktı.

Birden ürperdi, tüyleri diken diken olmuş; öfkesinin yerini korku almıştı.

Kimdi bu adam?

Bu sırada bir kadınla bir adam polis kordonunun gerisinde durmuş, yangını izliyorlardı. Sonunda dönüp arabalarına yöneldiler. "Lanet olsun," dedi kadın aksi bir sesle. Kadının adı Elyn Campbell'di, Ansara klanının en güçlü Ateş Ustasıydı, elbette Dranir'den sonra.

Dante Raintree hakkında bildiklerini ateş hakkında bildikleriyle bir araya getirmiş, güçlü birkaç büyü'nün de yardımıyla Raintree Dranir'i ortadan kaldıracak bir plan yapmıştı ama plan başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

"Haklısın." Ruben McWilliams da üzüntüyle başını salladı. Tüm planlamaları, ince hesaplamaları kelime anlamıyola, duman olup uçmuştu. "Neden işe yaramadı dersin?"

"Bilmiyorum. Raintree'nin o kadar güçlü olduğunu zannetmiyorum. Kimse, hatta bir Dranir bile bu kadar güçlü olamaz, ölmesi gerekirdi."

"Demek ki gelmiş geçmiş en güçlü ya da en şanslı Dranir'le karşı karşıyayız."

"Belki de tahminimizden daha çabuk kaçmıştır. Durup ateşi kontrol etmeye çalışmak yerine bir deliğe saklanmıştır."

Ruben iini çekti. "Belki. Onu ne zaman dışarı çıkardıklarını goremedim, ben onu fark edene kadar bir yerlerde beklemiş olabilir. Görüş alanımda itfaiye araçları vardı ve çok kalabalıktı."

Elyn yıldızlı gökyüzüne baktı. "yleyse iki muhtemel senaryomuz var. Birincisi, bu adam korkak bir tavuk gibi katı. İkincisi ve korkarım ki bu daha kuvvetli bir ihtimal; Dranir düşündüğümüzden daha güçlü. Cael bundan hiç hoşlanmayacak."

Ruben tekrar iini çekti. "Sanırım daha fazla erteleyemeyiz, arayıp haber vermemiz gerek." Cebinden telefonunu çıkardı ama kadın onun kolunu tuttu.

"Cep telefonunu kullanma, güvenli değil. Otele dönene kadar bekle, oradan ararız."

"İyi fikir." Cael Ansara'yı ne kadar geç ararsa o kadar iyiydi. Cael, Ruben'in anne tarafından kuzeniydi ama akraba olmaları bu piin ona müsamaha göstereceği anlamına gelmezdi. Ruben, pi lafını hem gerçek hem de meczi anlamda geçirmişti aklından. Dranir'e karşı Cael'le işbirliği yapması çok da akıllıca bir iş olmayabilirdi aslında. Ansara'nın iki yüz yıllık yeniden toparlanma sürecinin ardından artık yeterince güçlendiği ve Raintreeler'i yok edebilecekleri konusunda Cael'e katılmıştı ama yanılıyor olabilirdi. Cael yanlış düşünüyor olabilirdi.

Cael'in, ilk ihtimalin doğru olduğunu, yani Dante Raintree'nin korkaklık ederek olay yerinden kaçtığını düşüneceğini biliyordu. Raintree'nin onun sandığından daha güçlü

olduğu ihtimalini kesinlikle dikkate almayacaktı. Ama ya Raintree gerçekten o kadar güçlüyse ne olacaktı?

Öylesi bir durumda, Cael'in planladığı darbe girişimi başarısızlıkla sonuçlanacak ve Ansara klanı tamamen ortadan kalkacaktı. Raintreeler ile son savaşlarından sonra kendilerine gelebilmeleri için iki yüz yıl geçmesi gerekmişti.

Cael hatalı olduğunu kabul edebilecek bir yapıda değildi. Eğer planı başarısız olursa ki olmuştu, Cael için ancak iki açıklama olabilirdi; ya Ruben ve Elyn planı doğru uygulamamışlar ya da Raintree ödleğe kaçmıştı. Yoksa plan saat gibi işlemişti.

Yine de Raintree, bu saat gibi işleyen plandan kurtulmayı başarmıştı. Onun, kontrol edemediği yangında kül olup gitmesi gerekiyordu. Aslında bu çok ironik bir ölüm olacaktı çünkü Ateş Ustaları ateşle bir aşk ve nefret ilişkisi yaşarlardı. Raintree o akıl almaz güçteki ateşten zarar görmeden çıkmayı başarmıştı. Üstü başı kirlenmiş, kuruma batmış, ıslanmış ama sapasağlamdı.

Dante Raintree'nin işini görmek için bir kurşun daha etkili ve yeterli olabilirdi ama Cael, Raintree klanını şüphelendirecek bir şey yapmaktan kaçınıyordu. Olay bir kaza gibi görünmeliydi. Böylece, hanedan ailesine mensup en güçlü Raintreeler, Dranirler'in bir yangında öldüğünü kabul etmek zorunda kalacaklardı. Dranir'in yangında ölmesi çok trajik olsa da, onun, otelde kalan insanları kurtarmak için kendini feda ettiği sonucuna varılacak, bu onurlu davranışı için Dranir saygıyla anılacaktı.

Cael, planlarının bilimsel bir kesinlik taşımayabileceğini aklından geçirmese de işler yolunda gitmeyebilirdi. Nitekim o akşam olaylar istedikleri gibi gelişmemişti.

Dante Raintree hâlâ hayattaydı. Raintreeler'in anayurdu, Sığınak'a ise bir hafta sonraki yaz gün dönümünde büyük bir saldırı yapılması planlanmıştı. Ruben'le Elyn'in Dante Raintree'yi bu bir hafta içinde öldürmeleri gerekiyordu yoksa Cael onları öldürecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

DANTE sert adımlarla, Lorna'yı bıraktığı yere geri döndü. Oradan ayrılmak istemiyordu ama yapabileceği başka bir şey yoktu artık. Polisler ifadesini aldıktan sonra hemen, otel ve kumarhane personelinin durumunu sormuş, ne yazık ki kumarhanenin enkazından çalışanlarından birinin cesedinin çıkarıldığını öğrenmişti. Polis personelin akrabaları ve arkadaşlarıyla görüşerek kaybolan başkaları olup olmadığını bulmaya çalışıyordu. Kesin sayıya en az bir iki gün sonra ulaşılabilirdi.

Ardından, Al Rayburn'u buldu. Al dumandan kötü etkilenmişti, sürekli öksürüyordu ama konukların tahliyesine nezaret etmesi gerektiğini söyleyerek hastaneye gitmeyi reddetmişti. Otel personeli canla başla çalışıyordu. Otelde-

ki hasar daha azdı, en çok otel ve kumarhanenin birleştiği ve Dante'nin yangınla mücadele ettiği lobide hasar vardı. Oteldeki herkes, tüm çalışanlar ve konuklar sağ salim tahliye edilmişlerdi. Ufak tefek yaralanmalar, burkulmalar vardı ama ciddi bir şey yoktu.

En çok, dumandan zehirlenenler vardı. Sinen kokunun temizlenebilmesi için tüm otelin baştan sona yenilenmesi gerekecekti. Neyse ki yangın otoparka ulaşmamış ve otelin iskeleti sağlam kalmıştı. Dante oteli iki hafta içinde yeniden açabileceğini düşünüyordu ama kumarhane faaliyete geçmediği sürece otelin pek bir anlamı olmayacaktı.

Kumarhane ise tamamen yok olmuştu. Kumarhanenin dışındaki park alanındaki yirmi araç hasar görmüştü, park alanı berbat durumdaydı. Yirmi otuz kadar kişi çeşitli derecede yanıklarla, daha da fazlası ağır duman zehirlenmesi nedeniyle civardaki hastaneye kaldırılmıştı.

Elbette olay yerine gazeteciler doluşmuştu hemen. Dante, çalışanlarını, otelde kalanları ve diğerlerini organize etmeye çalışıp, Al ile birlikte insanların aynı zamanda eşyalarının da korunması için uğraşırken sürekli fotoğraflarını çekip, sorular soruyorlardı. Dante daha sigorta şirketini aramalıydı, sonra Gideon ve Mercy'i arayarak yangını ve iyi olduğunu haber vermeliydi.

Nihayet o akşam için daha fazla bir şey yapamayacağını kabul etti. Mükemmel bir personeli vardı, her şey kontrol altına alınmıştı. Dahası, gerektiği anda Dante'ye telefonla ulaşabilirlerdi. Dante de artık eve gidip duş alabilirdi.

Geriye bir tek Lorna meselesi kalmıştı.

Pek çok şeyi ilk kez yaşadığı, çok ilginç bir akşamdı Dante için. Daha önce zihin kontrolünü hiç kullanmamıştı, kul-

lanabildiğini bile bilmiyordu. Bu gücü kullanmasına neyin sebep olduğundan da emin değildi. Başlangıçta, acil bir durumla karşı karşıya olduğu için kullanabildiğini düşünmüştü ama tehlike geçtikten ve adrenalini seviyesi normal düzeye indikten sonra da Lorna'nın zihnini kontrol edebildiğini görmek tuhaftı. Bu, daha önce bilmediği bir güç alanıydı ve dikkatli davranması gerekiyordu. Suistimale çok açık bir güç türüydü çünkü bu. Hoş, şu ana kadar yeterince suistimal etmemiş miydi zaten? Bunu Lorna'ya soracak olsa alacağı cevabın kesinlikle evet olacağını biliyordu.

Ayrıca o akşam ilk defa bir başkasının zihninde beklemediği bir güçle karşılaşarak şaşırmış ve o gücü kelime anlamıyla çalmıştı. Daha sonrasında Lorna sersemlemiş, ismini bile hatırlayamayacak hale gelmişti ama bunlar yaşadığı duygusal şokun doğal etkileriydi. Hafıza kaybının ne kadar kalıcı, ne kadar geçici olduğunu zaman gösterecekti. Lorna hemen toparlanmaya başlamıştı ama hâlâ hatırlayamadığı şeyler vardı.

Ansara mıydı bu kadın? En önemli soru buydu.

Dante, içten içe onun Ansara olamayacağını düşünüyordu. Yoksa Lorna'nın zihni, yönlendirilmeye karşı böyle savunmasız olmaz, Dante de onu bu kadar kolay kontrol edemezdi. Doğduğu andan itibaren, olağandışı yeteneklerini kullanabilmek için çok sıkı eğitim alan Ansaralar, zihin manipülasyonunu otomatik olarak engellerlerdi. Zihin kontrol gücüne çok ender olarak rastlanırdı. Öyle ki, Dante bu güce sahip kimseye rastlamamıştı, aile tarihlerinde, altı kuşak önce bir halalarının zihin kontrolünde usta olduğunu okumuştü o kadar. Ne kadar az rastlanırsa rastlansın, sonuçta varlığı bilinen bir güç olduğu için tüm Raintreeler, bu

güce karşı zihinlerinde kalkan oluşturma eğitimi alırlardı. Ansara klanı temelde Raintreeler ile aynı yeteneklere sahip olduğu için, onların da zihin kontrolüne karşı kalkan geliştirme konusunda ustalaşmaları kaçınılmazdı. İşte bu yüzden, hiç kalkan kullanmayan Lorna'nın bir Ansara olması mümkün değildi.

Eğer kalkan kullandığını belli etmeyecek kadar usta değilse elbette... Ya da zihni kontrol ediliyormuş gibi davranmıyorsa. Dante komutlarını yüksek sesle verdiği için ondan beklendiği şekilde davranmıştı belki de. Dahası, eğer ateşi kontrol edebiliyorsa, Dante alevleri bastırırken ateşi güçlendirip alevleri canlandırmış olabilirdi. Hayır. Dante bu fikri reddetti. Eğer alevleri canlandıran Lorna'ysa, Dante onun zihnini kontrol etmeye başladığı anda alevleri de söndürmüş olmalıydı. Ateşi besleyen bir başkası olmalıydı, Lorna onun dikkatini dağıtarak gücünün azalmasına neden olmuştu sadece.

Lorna bir Ansara mıydı, değil miydi, yakında öğrenecekti nasılsa. Eğer değilse, Dante masum olmasa bile düşmanı olmayan bir kadına hayli sert davranmış olacaktı. Yine de başka türlü davranmasının mümkün olup olmadığından emin değildi. Lorna'nın zihnindeki potansiyel gücü görünce, o çaresizlik anında kullanmamazlık edememiş, bunu ona açıklama şansı da olmamıştı. Belki yaptığı doğru değildi ama pişmanlık duymuyordu. O anda yanında Lorna'nın bulunmasından çok memnundu. Lorna'nın gücü sayesinde Dante'nin zihinsel gücü de artmıştı.

Dante bir itfaiye aracının arkasından dolandı, itfaiye erleri hortumları yeniden sarabilmek için düzenliyorlardı. Aracın yanından uzaklaşırken ileride Lorna'yı gördü. Tam

olarak onu bıraktığı yerdeydi, yolun biraz kenarında durduğu için itfaiyecilerin çalışmasına engel olmuyordu. Üstü başı kir pas içindeydi, saçları isten ve dumandan matlaşmıştı, duruşundan yorgunluk akıyordu. Hâlâ battaniyeye sıkı sıkı sarılmış, olduğu yerde sallanıyordu. Dante onun neden oturmadığını merak etti, bunun için bir engel koymamıştı zihnine.

Lorna'nın halini görünce arabasının koltuklarının ne hale geleceğini düşünerek önce irkildi ama sonra kendisinin de daha farklı durumda olmadığını düşündü. Ne fark ederdi ki? Hem deri döşeme temizlenirdi.

Lorna onu görünce, gözlerindeki bitkin ifadeye müthiş bir öfke eklendi. Dante onun sandığı kadar da uyuşmadığını anladı, Lorna'nın ona fırlattığı öfkeli bakış bunu gösteriyordu. Tüm yaşadıklarından sonra hâlâ ayakta durması da şaşırtıcıydı. Dante, Lorna'nın zihninde rastladığı müthiş gücü düşündü tekrar, bu kadının kim olduğunu gerçekten merak ediyordu.

"Benimle gel," dedi ve Lorna uysal bir tavırla onun peşine takıldı. Sonra hiç de uysal olmayan bir tavırla Dante'nin kolunu tutup onu kendisine çevirdi, eliyle ağzını işaret ediyor, bir şeyler anlatmaya çabalıyordu. Konuşmak istiyordu demek ki, muhtemelen söyleyeceği şeyleri ezberlemişti bile.

Dante zihin kontrolünü kaldıracaktı ki gülümseyip durdu. "Sanırım bir süre daha böyle sessiz kalman hoşuma gidecek." Onu çileden çıkardığının farkındaydı. "Baş başa kalana kadar bana bir şey söylemen gerekmiyor."

Al, güvenlik görevlilerinden birinden Dante'nin arabasını getirmesini istemişti. Bunun mümkün olduğunca üstü

kapalı bir şekilde yapılmasına dikkat ediyorlardı çünkü üzerinden kimliği çıkmayan konukların araçlarını otoparktan almalarına izin verilmemişti. Dante, insanların gidebilmesi için çevre otellere ayrı servisler ayarlamıştı ama yine de kendi aracı için ısrar edenler olabiliyordu. Bu durumda çok özenli bir güvenlik taraması gerekiyordu.

Simsiyah Lotus Exige, kumarhanenin dev otoparkının arka kısmında, park ışıkları yanmış olarak bekliyordu. Dante, Lorna'yı araca yönlendirdi. Nihayet arabanın yanına geldiklerinde bir güvenlik görevlisi kapıyı açıp dışarı çıktı. "Buyurun Bay Raintree."

"Teşekkürler Jose." Dante yolcu kapısını açtı. Lorna ona ölümcül bir bakış fırlatarak arabaya binerken dirseğiyle onun böğrüne sıkıca vurmaya başladı. Dante yüzünü buruşturmamayı başararak kapıyı kapattıktan sonra kilitleti, arabanın ön tarafını dolaşarak sürücü koltuğuna geçti.

Lotus alçak bir araç olduğu için onun gibi yapılı birisi için pek rahat değildi ama Dante yine de bu aracı severdi. Daha fazla konfor aradığında Jaguar'ını tercih ediyordu. Bu akşam şehir dışındaki ıssız yollarda uzun uzun araba kullanarak sakinleşmeyi ve hissettiği derin üzüntüyü unutmayı isterdi. Lotus, 0 kilometreden 100 kilometreye on bir saniye gibi harika bir zamanda çıkabiliyordu, hızlı bir arabaydı. Dante'nin de o akşam hızlı araba kullanmaya; aracın sınırlarıyla birlikte kendi sınırlarını da zorlamaya ihtiyacı vardı.

Bunun yerine son derece temkinli ve dikkatli bir şekilde kullandı arabayı, gerilmiş sinirlerinin boşalmasına izin vermemesi gerektiğinin farkındaydı. Geceleri yine iyi durumdaydı ama yaz gün dönümü yaklaştıkça zorlanmaya başlayacaktı. Acaba yangını kendisi başlatmış olabilir miydi?

Yoksa o kumarhane çalışanı hayatını onun yüzünden mi kaybetmişti?

İtfaiye şefi, ilk belirlemelere göre yangının arka tarafta, otomatik sigortaların olduğu bölümden çıktığını söylemişti ama olay yeri henüz çok sıcaktı, yeterli inceleme yapılamamıştı. Yangın elektrikten çıktıysa Dante'yle bir ilgisi yok demektir ama yine de yangın sebebinin bambaşka bir şey olması ihtimali de vardı. Dante'nin kontrolü, Lorna'yı gördüğü anda zayıflar gibi olmuştu. Günün son ışıkları Lorna'nın kızıl saçlarını yangın yeri gibi aydınlatınca Dante nasıl olduğunu anlayamadan odadaki mumları yakıvermişti. Bu sırada başka şeyleri de yakmış olabilir miydi?

Hayır, öyle bir şey yapmamıştı. Bundan emindi. Eğer öyle olsaydı, tüm otel ve kumarhane alevler içinde kalır, yangın bir alanda sınırlı kalmazdı. Dante gücünü tanıyıp kontrol altına alabilirdi. Kumarhanedeki yangının başka bir sebebi olmalıydı, zamanlama tamamen bir rastlantıydı.

Bir buçuk saat sonra uzaktan kumandayla ana giriş kapısını açtı, kıvrılarak Sierra Nevada Dağları'nın eteklerindeki evine ulaşan yolu takip ettiler. Tekrar kumandadaki bir düğmeye basarak garajın kapısını açtı, Lotus'u uzay üssü gibi görünen garajdaki bölmesine bıraktıktan sonra garaj kapısını kapattı. Gümüş Jaguar'ı Lotus'un yanındaki bölmede ışıltılı parlıyordu.

Lorna'ya, "Gel hadi," dedi. Lorna bunun üzerine arabadan indi, Dante de arabadan indi, Lorna'ya önden yürümesi için kenara çekilip yol verdi. Böylece tertemiz ışıltılı bir mutfağa geldiler. Dante bir panele güvenlik kodunu girerek alarmı kapattı. Aslında konuşmaları bittikten sonra Lorna'yı tekrar şehre bırakacağını düşünmüştü ama kendini çok

yorgun hissediyordu, bu fikirden vazgeçti. Lorna yanında kalabilirdi, eğer gerekirse yine zihin kontrolünü kullanarak onu etkisiz hale getirebilirdi. Bu Lorna'nın hiç hoşuna gitmeyecekti ama saatlerdir yaşadığı şeylerden sonra tekrar şehre inmek gözünde büyüyordu.

Alarmı tekrar kurup Lorna'ya döndü. Lorna sırtı ona dönük bir şekilde, birkaç adım ilerisinde duruyordu, omuzlarını kasmış, duruşundan anlaşıldığı kadarıyla çenesini kaldırmıştı.

Sessizliğin bozulacağına üzülmekle birlikte, "Tamam, artık konuşabilirsin," dedi Dante.

Lorna hışımla ona döndü, tek kelime söyledi. "Tuvalet!"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DANTE’NİN yüzündeki ifade o kadar komikti ki Lorna başka bir ruh halinde olsa gülebilirdi bile. Gözleri kocaman açılmış, telaşla, “Sağdaki ilk kapı,” diye ileriye işaret etmişti.

Lorna hemen o tarafa atıldı ama iki adım atamadan durdu. Elbette, Raintree onu hâlâ kontrol ediyordu! Dönüp Dante’ye öyle bir baktı ki, kumarhanedeki yangının yapmadığını başarıyordu neredeyse. Dante zihin kontrolünü tamamen kaldırmadığını fark ederek, “Fazla uzaklaşma,” dedi.

Lorna koşarak banyoya gitti, kapıyı çarpıp kapattı, kilitlemeye uğraşacak vakti yoktu. Tam zamanında yetişmişti, hissettiği rahatlamanın tarifi imkânsızdı. Nihayet işini bitirince hemen kalkmadı, orada öylece oturdu. Gözlerini ka-

patmış, sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. Bu adam ona neler yapıyordu böyle? Ne yapıyorsa, Lorna'yı tamamen kontrolü altına alıyor, kaçmasına engel oluyordu. Yangın alanında Raintree yanından uzaklaştıktan sonra Lorna bir adım atabilmek için uğraşıp durmuş ama kıpırdayamamış, dahası, tek bir kelime bile söyleyememişti. Yangın yüzünden zaten korkudan aklını kaçırmış gibiydi, üzerine bir de bu gelmişti. Lorna o kadar öfkeliydi ki sanki dakikalarca çığlık atsa sakinleşemeyecek gibi hissediyordu kendisini.

Gözlerini açıp sifonu çekti. Bu sırada Raintree'nin sesini duydu, biriyle konuşuyordu sanki. Başka birisi daha mı vardı evde? Sonra onun telefonda konuştuğunu fark etti Lorna.

"Uyandırdığım için kusura bakma," dedi Dante. Bir an durduktan sonra devam etti. "Kumarhanede yangın çıktı. Daha kötü olabilirdi ama yine de durum çok parlak değil. Sabah haberlerde görüp de merak etmeyesin diye aradım. Bir iki saat sonra Mercy'i arayıp iyi olduğumu söylersin. Sanırım önümüzdeki bir iki gün başımı kaşıyacak vaktim olmayacak benim."

Yine duraklama. "Teşekkürler ama hayır. Bu hafta uçağa binmen gerekmiyor, burada her şey yolunda. Sadece daha sonra vakit bulamayacağımı düşündüğüm için hemen aramak istedim."

Konuşma bir dakika kadar daha sürdü, Dante karşısındakini herhangi bir yardıma ihtiyacı olmadığı konusunda ikna etmeye ve rahatlatmaya çalışıyordu. Yalnızca bir can kaybı olmuştu. Kumarhane tamamen çökmüştü ama otele fazla hasar yoktu.

Dante konuşmayı bitirdikten hemen sonra Lorna onun çok ağır bir küfür mırıldandığını duydu. Ardından da duvar yumruklanmış gibi tok bir ses geldi.

Aslında Raintree sinirden duvarları yumruklayacak biri gibi gelmemişti ona ama yine de onu çok iyi tanımiyordu. Belki de sürekli duvar yumruklayan biriydi ya da duyduğu sesin sebebi farklıydı. Raintree bayılmış ve yere düşmüş olabilirdi.

Lorna'nın bu fikir hoşuna gitti. Eğer gerçekten yere düş-tüyse onu gönlünce tekmeleyebilirdi. Durumu anlamak için öncelikle banyodan çıkması gerekiyordu. İstemeye istemeye kalktı, lavaboya gitti. Suyu açmak için elini uzattığında şık armatürlerle kirden ve isten simsiyah olmuş ellerinin zıtlığı tüylerini ürpertmişti, korka korka başını kaldırdı. Aynadaki görüntüsü kâbus gibiydi. Saçları matlaşmış, kafasına yapışmıştı. Yüzü o kadar kararmıştı ki, sadece gözleri seçilebiliyordu, onlar da kan çanağına dönmüştü. Simsiyah yüzü ve kıpkırmızı gözleriyle cehennemden çıkmış bir şeytan gibi görünüyordu.

Ürpererek, alevlere ne kadar yaklaştığını hatırladı. Oradan saçlarının yanmadan çıkmış olması bile mucizeydi, matlaşmaları konusunda şikâyet etmemeliydi. Epey şampuan harcadıktan sonra saçları eski haline gelirdi, saçlarındaki kurumdan kurtulması yeterliydi. Kıyafetleri mahvolmuştu ama nasılsa başka kıyafetleri vardı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama en azından hayattaydı, yaralanmamıştı.

İsli ellerini sabunladı, tekrar sabunladı. Bu sırada olayları hatırlayarak zihninde sıraya sokmaya çalışıyordu. Bunun üzerine, çoktan dinmiş olan baş ağrısı aniden ve o kadar

şiddetli bir şekilde ortaya çıktı ki, Lorna sabunlu elleriyle lavaboya tutundu.

Zihninde bölük pörçük anlar, düşünceler uçuşuyordu ama bunları bir türlü bir araya getiremiyordu.

- yanmış olmalıydı
- saçları tütsülenmemişti bile
- güç alanı
- dumansız alan
- istirap

Lorna başındaki ağrıya daha fazla dayanamayarak dizlerinin üstüne çöktü.

Raintree'nin küfretmesi...

Bu, Lorna'ya bir şey hatırlatmıştı. Raintree bir ara ona arkadan sıkıca sarılmıştı, bir yandan küfrediyordu, bir yandan...

Görüntü bir anda kayboldu. Lorna öylesine yoğun bir ıstırap hissetmişti ki her şey gözünün önünde dans ediyordu sanki. Ellerindeki sabun köpüklerine baktı, ellerini yıkamayı bitirmeye çalışacaktı. Felç mi geçiriyordu yoksa? Acı çok yoğun ve yakıcıydı, kafatası basınçtan patlayacakmış gibi zonkluyordu.

Sabun köpükleri.

Parlak bir baloncuk... Bu görüntü, acı içindeki beyninde birdenbire belirivermişti, öylesine netti ki Lorna'nın gözleri yaşardı. Bu balonu görmüştü, onları çevrelemiş, ateşi ve dumanı dışarıda tutmuştu.

Lorna o anda beyninin gerçekten patlayacağını sandı. Hayatında böyle bir şey hissetmemişti ama ancak kendisine bir tren ya da meteor çarparsa bunu hissedebileceğini düşündü. Sanki beynindeki tüm hücrelerin duvarları çözülüp

dağılmış, Lorna'nın sahip olduğu ve olacağı her şey ondan alınmış ve kullanılmış gibiydi. Yeni doğmuş bir bebek kadar çaresizdi, ne acıya ne de sahip olduğu her şeyi acımasızca ondan söküp alan adama karşı bir şey yapabiliyordu.

Aniden her şey yerine oturdu. Belleğinin paramparça olup dağılmış tüm parçaları ait oldukları yerleri bulmuşlardı.

Lorna her şeyi hatırlıyordu artık; sözcüklere sığmayan dehşet hissini, hareket edememesini, Raintree'nin onu nasıl kullandığını... Her şeyi hatırlıyordu.

"Yeterince kaldın banyoda," diye seslendi Raintree. "Sifonu çektiğini duydum, çık artık oradan Lorna."

Lorna bir kukla gibi ayağa kalkıp banyodan çıktı, elleri hâlâ sabunluydu, öfkeden gözleri çıkmak çıkmaktı. Dante sert bir ifadeyle onu bekliyordu. Ona doğru attığı her gönlüsüz adımda Lorna'nın öfkesi iyice artıyordu.

"Seni pislik!" diye bağırdı Lorna, yanından geçerken Dante'nin bileğine bir tekme savurmuştu. Onu ancak birkaç adım geçebilmişti ki yine o görünmez duvara tosladı, bunun üzerine tekrar ona dönüp, bir kez daha yanından geçti. "Seni alçak!" Bu kez dirseğiyle vurmuştu ona.

Raintree'nin canını fazla yakamamış olmalıydı ki adamın yüzünde acıdan çok şaşkınlık ifadesi vardı. Bu, Lorna'yı daha da çok öfkeliyordu. Görünmez duvar onu yeniden dönmeye zorlayınca, Dante'nin iradesinin izin verdiği sınırlar içinde hareket ederek, bu kez daha öfkeli bir şekilde yürüdü Dante'nin üstüne.

"Beni ateşin ortasına sürükledin." Dante'nin belini hızlıca çimdikleyivermişti.

"Ateşten ödüm patlar benim ama senin umurunda mıydı sanki?" Bu sefer yanlamasına bir tekme inmişti Dante'ye.

"Ama hayır, sen abrakadabranı yaparken ben orada durmak zorundaydım, öyle değil mi?" Bu geçişinde Dante'nin tam karnına bir yumruk geldi.

"Sonra beynime tecavüz ettin, seni pislik, seni goril, seni korkunç büyücü doktor!" Dönüşteki yumruk Dante'nin böbreğineydi.

"En kötüsü, hepsinden de fenası, bu sırada önünü bana dayamış durumdaydın!" Lorna o kadar kötü olmuştu ki, son sözlerini çılgık çılgıca söyledi. Bu kez tüm gücüyle Dante'nin çenesine yumruk atmayı hedeflemişti.

Dante onun kolunu kıvrak bir hareketle yakalayınca Lorna sadece onun ayağına basabildi.

Dante, "Hop!" diye bağırıyordu ama sesinde acı yoktu, tam tersine, lanet olası pislik gülüyordu. Sonra bir iki hareketle Lorna'yı kollarının arasına aldı, onu kendisine çekti. Lorna ona bağirmek için ağzını açmıştı ama Dante eğilip onu öptü.

Gece boyunca ona gösterdiği sert tutumun tersine, Lorna'yı yumuşacık, bir tüy hafifliğinde öpmüştü. "Üzgünüm," diye mırıldanarak Lorna'yı bir kez daha öptü. O da en az Lorna kadar berbat durumdaydı, ondan daha kötü kokuyor bile olabilirdi ama mahvolmuş giysilerinin altındaki vücudu kaya gibi sert ve sıcaktı. "Canının yandığını biliyorum... Açıklama yapmak için zamanım yoktu..." Dante kesik kesik konuşurken onu öpmeye devam ediyordu, dudaklarının dokunuşları her seferinde biraz daha derin, biraz daha fazla sıcak oluyordu.

Lorna şaşkınlıktan donakalmıştı. Dante'nin ona tüm yaptıklarından sonra onu öpmesinin şaşkınlığı, bunun için ona izin vermiş olmasının şaşkınlığına karışıyordu. Dante onu zorla öpmeye kalkmamıştı. Yürümek isteyip de yürüyememesi gibi bir durum değildi bu; iradesi dışında hareket etmemişti. Elleri onun göğsündeydi ama onu uzaklaştırmak için en ufak bir hareket yapmıyor, buna niyetlenmiyordu bile.

Dante'nin dudakları, Lorna'nın kulak memesinden aşağıya doğru indi, dişleri boynunun kenarından çok hafif bir ısırık aldı. "Aslında ön tarafı tercih ederdim," diyerek onu öpmeye devam etti. Dili yavaşça dudaklarının arasından girmiş, Lorna'nın tadına bakıyordu. Bu sırada sağ eliyle Lorna'nın kalçasını kavramış, kıvrımlarını okşuyor, onu kendine yaklaştırıyordu. Böylece, gerçekten de tercih ettiğini söylediği şeyi yapıyordu.

Lorna tutkuya güvenmezdi. Tutkunun bencil ve egoist olduğunu görmüştü. Tutkuya karşı bağışıklığı yoktu ama bu duyguya güvenmiyordu, tıpkı erkeklere güvenmediği gibi. Erkekler sadece yatmak için onlarca yalan söyleyebilirlerdi. Lorna kimsenin ona değer vermesine ya da korumasına da güvenmezdi.

Eğer bu kadar yorgun ve stresli olmasa kontrolü elden bırakmazdı ama daha güvenlik şefi onu Raintree'nin odasına götürdüğü anda dengesi bozulmuş durumdaydı. Dengesini hâlâ bulabilmiş değildi, mutfak etrafında dönüyor, yer ayağının altından kayıyor gibi hissediyordu. Bu sırada Raintree, onun tam tersine kaya gibi sağlam duruyordu. Lorna, hayatında kimsenin ona bu kadar güçlü sarıldığını hatırlamıyordu, tüm vücudu o anda hissettiği zevkten daha

Nedense itiraz etmesi Lorna'nın daha çok hoşuna gidecekti sanki. "Eğer beni kumarhaneni dolandırmakla suçlayacaksan durma, yap," diye atıldı öfkeyle. "Hiçbir şey kanıtlayamazsın, ikimiz de bunu biliyoruz. Bu yüzden, kendini ne kadar çabuk aptal durumuna düşürürsen o kadar iyi. Ben de bir an önce gitmiş olurum."

Dante, "Seni herhangi bir şeyle suçlamıyorum," diye araya girdi. "Haklısın, hiçbir şey ispatlayamam."

Onun bu ani uzlaşmacı tavrı Lorna'yı iškillendirmişti. "Öyleyse beni neden buraya sürükledin?"

"Yaptığın şeyi kanıtlayamayacağımı söyledim ama bu senin masum olduğun anlamına gelmez." Dante gözlerini kısarak ona düşünceli bir şekilde baktı. "Aslında, gerçekten suçlusun. Doğüstü yeteneklerini bir şans oyununda kullanıyorsun, bu kadar net ve basit."

"Benim herhangi bir..." Lorna otomatikçe bağlanmış gibi, herhangi bir psikik gücü olmadığını söyleyecekti ki Dante elini kaldırarak onu susturdu.

"İşte, senin beyin tecavüzü dediğin şeyi yapmamın sebebi de bu. Yangını durdurabilmek için biraz daha güce ihtiyacım vardı. Senin de gücün olduğunu biliyordum ama tahminimden de güçlü çıktın. Bunun farkında olmadığını söyleyemezsin bana. Sadece çok şanslı olduğunu düşünerek atlatamayacağın kadar fazla bir gücün var."

Lorna nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. Raintree'nin ona yaptıklarını bilerek yaptığını ima etmesi yine sinirlerini hoplatmıştı. Öte yandan onun doğüstü yetenekleri olduğunu söylemesi öylesine huzurunu kaçırmıştı ki daha Raintree sözlerini bitirmeden başını iki yana sallayarak itiraz etmeye başladı. "Sayılar," dedi. "Sadece sayılar konusunda iyiyim."

"Hadi ordan."

"Gerçekten öyle! Geleceği bilemem ya da çay yapraklarından fal bakamam. Aslına bakarsan falın hiçbir türlüünden anlamam. Söylediğin gibi bir yeteneğim olsa, gelecekte

olacakları da görmem gerekmez miydi? Örneğin, 11 Eylül'deki saldırıların olacağını bilmiyordum."

Lorna yalan söylemiyordu ama her şeyi tam da anlatmamıştı. Saldırı olacağını bilmiyordu ama saldırıda kullanılan uçakların uçuş numaraları, 11 Eylül'den önceki günlerde zihninde dolaşıp durmuştu hep. Bir telefon numarası tuşlamaya kalktığında, tuhaf numaralar tuşlamıştı. Bu numaraların, Dünya Ticaret Merkezi'ne çarpan uçakların uçuş numaraları olduğunu sonradan öğrenmişti, üstelik uçakların binalara çarpışı sırasında geliyordu numaralar.

Bu olayı hatırlayınca yine ürperdi. O zamandan beri uçuş numaraları aklına hiç gelmemişti, hafızasının derinliklerine gömmüştü onları.

"Git artık," diye fısıldadı hatırladıklarına.

Dante, "Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap verdi. "Sen de gitmiyorsun. En azından şimdilik..." İçini çekip ona üzgün bir şekilde baktı. "Çıkar üzerindeki." "

DOKUZUNCU BÖLÜM

LORNA, “Daha neler! Elbette çıkarmayacağım!” diyerek geri adım attı ama doğal olarak fazla gidemedi.

Dante, “Öyleyse ben çıkartacağım,” diyerek ona yaklaştı. “Bak, sana saldıracak değilim. Sadece üstündekileri çıkar.”

Dante ona yaklaştıkça Lorna geri çekiliyordu. Viktorya döneminden kalma utangaç bir bakire gibi ellerini göğsünde kavuşturmuş, bir yandan da etrafına bakınıp, Raintree’ye karşı kullanabileceği bir silah arıyordu. Mutfakta değiller miydi, mutlaka el altında bıçak olması gerekirdi ama parlak mermer tezgâh bomboştu, üzerinde hiçbir şey yoktu.

Dante, artık sıkılmaya başlamış gibi derin bir nefes aldı. "Sana elimi bile sürmeden üzerindeki çıkarabilirim. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. O halde işleri neden zorlaştırıyorsun böyle?"

Lorna onun haklı olduğunu biliyordu. Ona yaptığı şeyin tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama Raintree'nin ona istediği her şeyi yaptırabiliyordu. "Bu hiç adil değil!" dedi. Ellerini hırsla yumruk yapmıştı. "Bana bunu nasıl yapıyorsun?"

"Unuttun mu, büyücü doktordum ben hani?"

"Aynı zamanda pisliğin tekisin!"

"Biliyorum, biliyorum. Hadi, çıkar şu üstündekileri."

Lorna, keçeleşmiş saçlarını uçuşturarak başını iki yana salladı. Raintree'nin, yeniden zihnini kontrol etmesini bekliyordu ama böyle bir şey olmadı. Sadece, o geri çekildikçe Dante ona yaklaştı, böylece Lorna'nın az önce kullandığı banyoya doğru ilerlediler. Lorna bu sırada gözlerini ondan ayırmaya cesaret edemiyor, etrafına bakmıyordu bile.

Dante'nin onu koyun güder gibi yönlendirdiğini fark etti sonra ama buna karşı yapabileceği bir şey yoktu. İsten simsiyah olmuş yüzü, kanlanmış yeşil gözleriyle hiç tekin görünmüyordu karşısındaki adam. Lorna'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Yoksa onu öldürdükten sonra parçalarını Nevada'nın muhtelif yerlerine bırakacak bir seri katil miydi? Akıl hastanesinden kaçmış bir deliydi belki de? Bunlar değilse bile kesinlikle bir kumarhane otelin sahibi, multi milyarder birisiymiş gibi durmuyordu karşısındaki.

Lorna biraz daha gerileyince bir kapıya çarpıp sendeledi, Dante onu bir başka banyoya yönlendirmişti. Bu, daha büyük, tam donanımlı bir banyoydu. Banyonun ışıkları

yanmıyordu ama Lorna koridordan gelen loş ışıktaki, sol tarafında kalan aynadaki yansımalarını görebiliyordu.

Dante ışıkları yakınca Lorna bir an ellerini gözlerine siper etti. Dante, "Daha fazla oyalama yok artık," dedi. "Ya üstündekileri güzelce çıkarırsın ya da zorla çıkartırım."

Lorna çevresine bakındı, köşeye sıkışmıştı. "Cehennem dibine git!" diye bağırdı ve köşeye sıkıştırılan hayvanlar ne yaparsa onu yaptı; saldırdı.

Dante bir süre onun tekme ve yumruklarını geçiştirdi, ısırmasına engel oldu. Bunu o kadar büyük bir rahatlıkla yapıyordu ki Lorna öfkeden kuduracak gibi olmuştu. Bu sırada ayakkabısının teki ayağından fırlayıp, gömme küvete uçtu. Bir an sonra Dante'nin sabrı tükendi ve Lorna'nın ellerini arkasında zapt etti.

Ardından, onu bacaklarının arasına sıkıştırıp tişörtünün yakasından tuttu, hırsla yırtmaya uğraştı. Tişört hemen yırtılmayınca küfrederek yeniden yüklendi. Bu sırada Lorna'nın sağ bileğini sıkı sıkı tutmuştu. Nihayet tişört yırtılmıştı. Dante elini Lorna'nın sırtına götürerek sutyeninin kopçasını açtı.

Lorna durmadan çırpınıyordu, çığlık atmaktan sesi kısılmıştı. Dante, Lorna'nın yağdırdığı küfürlerle hiç aldırımıyor, tüm dikkatiyle onu soymaya devam ediyordu. Pantolonunun fermuarını indirirken Lorna artık paniğe kapılmış bir halde çırpınmaya başlamıştı. Dante pantolonu ve iç çamaşırını indirmeden önce durdu.

Lorna hıçkırarak yüzünü onun göğsüne gömmüştü. Dante onun giysilerin çıkarmayı bıraktı, elini onun boynunda dolaştırıp, keçeleşmiş saçlarını kenara çekip omuzlarından aşağı indirdi. Ardından Lorna'nın ellerini başının üstüne

kaldırdı, vücudunun her yerine dokunmaya başladı. Göğüslerinin yan tarafı, karnı, belinin kıvrımlarına dokunduktan sonra en son pantolonunu indirip kalçalarının yuvarlaklığını da gözden geçirdi. Lorna hıçkırıklara boğulmuştu ama bir şey yapamıyordu.

Nihayet Dante içini çekti. "Sana bir özür daha borçluyum."

Lorna'yı bırakıp geri çekilmişti. Giderken, "Sana birkaç parça kıyafet getireyim," dedi. "Sen de bu arada duş al istersen, daha sonra konuşuruz." Sonra bir an durup ekledi. "Buradan ayrılma."

Lorna kapı kapandıktan sonra hıçkırıklar içinde yere yığıldı. Önce sadece titreyerek ağlıyordu, sonra uzun çığlıklar attı. Biraz daha ağladıktan sonra yüzünü, tişörtünden kalan parçalara silerek, "Aşağılık herif!" diye bağırdı. Kendisini daha iyi hissetmişti.

Ağlamaktan gözleri şişmiş, burnu kızarmış bir halde ayağa kalkmaya uğraştı. Pantolonu dizlerine indiği için bu pek de kolay olmamıştı. Kendisini aşağılanmış hissetse de pantolonunu yukarı çekmesinin bir anlamı yoktu, pantolonu oturduğu yerde dizlerinden sıyrıp, kararsız hareketlerle ayağa kalktı.

Raintree giderken duş al dediyse de bu bir emir değildi, sadece öneriydi anlaşılan. Lorna istemezse duş almayabilirdi, buna mecbur değildi. Eğer isterse küveti doldurup içine girebilirdi. Banyo yapmak mecburiyeti olmasa da yapmamayı düşünemiyordu bile.

Küveti doldurup içine girmekse çok mantıklı görünmemişti, bir süre sonra kirli suyun içinde oturur durumda ola-

caktı. Ancak uzun ve sıcak bir banyo yaparsa temizlenebilirdi.

Duş alanının kapısı yoktu. Girişindeki kavisli duvarın karşısında, taba renkli havluların düzenli bir şekilde durduğu bir dolap bulunuyordu. Üç basamakla çıkılan geniş duş alanında birden fazla duş başlığı vardı. Lorna muslukları açınca üç duvardaki duş başlıklarının hepsi su püskürtmeye başladı. Lorna, buharın yavaş yavaş yükseldiğini hissedene kadar öylece durdu.

Tüm dikkatini temizlenmeye vermişti. Üzerinden akıp giden sıcak su sanki ona şefkatle masaj yapıp yatıştırıyordu. Saçlarının temizlendiğini hissedene dek defalarca şampuanlayıp köpürttü. Duş jeliyle vücudunu iyice ovuşturmasına rağmen yağlı is sivaşp kalmış, yarısı bile çıkmamıştı. Duş jelini bir kez daha denedi ama yine bir sonuç alamadı. Bunun üzerine vücudunu şampuanla yıkamayı denedi, saçında işe yaradığına göre cildinde de işe yarayabilirdi.

Dušta o kadar uzun süre kalmıştı ki bir süre sonra parmaklarının buruş buruş olduğunu fark etti. İstemeye istemeye muslukları kapattı. Buhar hemen ortadan kayboldu. Sadece yukarıdaki havalandırmayla, giderden akan suyun sesi geliyordu kulağına. Havalandırma, ortamdaki nem oranı belli bir düzeye geldiğinde kendiliğinden kapandı.

Lorna o sırada Dante'nin içeri girdiğini fark etti. Telaşla üç basamağı inip, raftan aldığı bir havluya sarındı. Bir havlu daha alıp, ıslak saçlarına türban gibi doladı. Kavisli duvar boyunca ilerleyerek, banyoyu kısmen görebildiği bir yere gelip durdu. Lavaboların arkasındaki aynalı duvarda sadece kendi yansımasını gördü, demek ki yalnızdı. Ancak, kenar-

daki taburenin üstüne konmuş bir rop, Dante'nin gelip gitliğini gösteriyordu.

Lorna aynadaki görüntüsüne baktı. Rengi çok soluk görünüyordu. Cildi özellikle elmacık kemiklerinin çevresinde iyice gerilmiş, yüzüne bir dehşet ifadesi vermişti. Yaşadıklarından sonra bu çok normaldi herhalde.

Raintree ona banyodan ayrılmamasını söylemişti. Lorna ölesiye yorgun hissediyordu kendisini, aksini denemedi bile. Bunun, onun zihinsel komutlarından biri mi yoksa öylesine söylediği bir şey mi olduğunu bile bilmiyordu. Banyoda kalıp saçlarını kurutmaya karar verdi.

Banyo dolabının çekmecelerini karıştırınca saç kurutma makinesi ve fırçadan başka, bir de losyon bulmuştu. Tam da ihtiyacı olan şeydi bu. Şampuan cildinin gerginleşmesine neden olmuştu, bu yüzden tüm vücuduna losyon sürerek kuruyan cildini biraz olsun rahatlattı. Sonra saçlarını fırçalayarak kurutmaya başladı.

Fırçanın hareketleri giderek yavaşladı, yavaşladı ve durdu. Lorna'nın kolları bitkinlikten titriyordu. Saçları büyük oranda düz olduğu için şanslıydı çünkü onları şekle sokmak için en ufak bir şey yapabilecek durumda değildi. Tek istediği, bitkinlikten yığılmadan önce saçlarını kurutabilmektir.

Saçları iyi kötü kuruyunca, Dante'nin olduğu anlaşılan robu giydi. Kolları o kadar uzundu ki parmakları neredeyse kaybolmuştu, etekleri ise yerleri süpürüyordu. Dante rop ya da sabahlık giyecek birine hiç benzemiyordu aslında.

Böylece, paspasın üzerinde çıplak ayaklarıyla durarak beklemeye başladı. Kapıyı açabilirdi belki ama Dante'yle yüzleşmek ya da kapının açık olup olmadığına bakmak için

hiç acelesi yoktu. Bunun için yeterince zamanı vardı. Nasılsa karşılaşacaktı düşmanıya, telâş etmesi gereksizdi.

Dante Raintree konuşmaları gerektiğini söylemişti. Lorna onunla konuşmak istemiyordu. Küfretmek dışında ona söyleyebileceği bir şey yoktu. Tek istediği eve gitmekti ama mevcut durumda gidebileceği bir evi yoktu. Kıyafetlerini bırakıp kaldığı otel de evi sayılırsa oraya gidebilirdi. Şimdilik, alıştığı bir yatakta uyumak istiyordu sadece, başka bir isteği yoktu.

Birdenbire kapı açıldı ve Dante belirdi. Sanki korkunç ve zor bir gece geçirmemiş gibi son derece dinamik ve canlı görünüyordu. Geriye doğru taradığı ıslak siyah saçlarından, onun da duş aldığı anlaşıyordu. Tıraş da olmuş, yüzü canlanmıştı. Sadece ayağına bir pijama geçirmişti, yüzünde en ufak bir gülümseme ifadesi yoktu.

Dikkatli gözlerle Lorna'ya baktı. "Seninle sabah konuşuruz," dedi. "Bu akşam doğru düzgün bir cümle bile kurabileceğini sanmam. Gel, odanı göstereyim sana."

Lorna geri çekildi hemen. Dante ona bir an baktıktan sonra, "Senin odan," diye vurguladı. "Benim odam değil. Herhangi bir komut kullanmadım ama gerekirse kullanırım. Banyoda rahat uyuyabileceğini sanmıyorum."

Lorna ona karşı çıkabilecek kadar gücünü topladı. "Komut kullanman gerekecek çünkü başka türlü banyodan çıkamıyorum zaten."

Dante'nin, daha önce verdiği banyodan çıkmaması komutunu unuttuğunu tahmin ediyordu. Gerçekten de, Dante'nin yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçmişti.

Dante, "Benimle gel," diyerek bir önceki komutunu geçersiz kıldı, Lorna'nın ördek yavrusu gibi peşine takılmasını

sağladı. Böylece, Reno'nun neon ışıklarına tepeden bakan, yüksek pencereli geniş bir odaya gittiler.

Dante odadaki bir kapıyı açarak, "Burada müstakil bir banyo bulunuyor," dedi. "Tamamen güvendesin. Seni rahatsız etmeyeceğim, sana zarar vermeyeceğim. Buradan ayrılma." Ardından kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Lorna loş odada tek başına kalmıştı.

Giderken o son komutu vermeyi unutmamıştı lanet olası. Hoş, Lorna'nın da kaçmaya mecali yoktu zaten. Ayaklarını sürükleyerek âdeta kendisini yatağa taşıdı, yorganın altına girdi. Daha başını yastığa koyar koymaz derin bir uykuya dalmıştı.

ONUNCU BÖLÜM

Pazartesi

“İyi misin?”

Lorna, her zamanki gibi belli belirsiz bir korkuyla uyandı. Konuşanın sesini tanımıştı, çok sıcak bir şekilde söylenmese de onu korkutan, söylenenler de değildi. Nerede olduğundan bağımsız bir şekilde, bu dehşet hissi her an içindeydi onun. Öyle ki hücrelerine işlemiş gibi, tüm benliğindeydi.

Yorgan hâlâ kafasına kadar çekilmiş olduğu için Dante’yi görmüyordu. Uyurken pek hareket etme huyu olmadığı için, üzerindeki robun kuşağı bile çözülmeden, yattığı gibi uyanmıştı.

Dante, “İyi misin?” diye üsteledi.

“Bundan daha iyi olamazdım.”

“Sesini duydum.”

Lorna hiç düşünmeden, “Horluyordum,” diye cevap verdi. Dante yorganı başından çekmesin diye sıkı sıkı tutmuştu. Sanki buna engel olabilecekmış gibi! Bir gece önce, ona karşı koymasının imkânsız olduğunu acı bir şekilde anlamıştı.

“Doğru,” dedi Dante. “Kahven nasıl olsun?”

“İstemem. Çay severim ben.”

Bir an sessizlikten sonra Dante içini çekti. “Ne yapabileceğime bakarım. Çayını nasıl içersin peki?”

“Arkadaşlarla.”

Lorna, önce Dante’nin homurdandığını duydu, arkasından oda kapısının çarpılıp kapandığını. Nankörlük mü etmişti şimdi yani? Daha neler! Onca yaptığı şeyden sonra bir fincan çay ya da kahveyle durumu düzeltebileceğini mi sanıyordu bu adam?

Aslında çay tiryakisi de sayılmazdı Lorna. Hayatının büyük bir kısmında, para ödemesi gerekmediği için su içmişti hep. Son bir iki yıldır, soğuk havalarda ısınmak için bir iki fincan çay ya da kahve içtiği oluyordu ama içmese aramazdı.

Lorna ne yataktan çıkmak ne de Dante’yle konuşmak istiyordu. Dante bir gece önce ona ne kadar kötü davrandığını kendisi de fark etmiş ama yine de yapacağını yapmıştı. Lorna’yı şehre, oteline bırakmamış, bir odaya hapsetmiş, hatta mahkûmuna yemek bile vermemişti.

Lorna’nın midesine açlıktan kramplar girmeye başlamıştı. Eğer bir şeyler yemek istiyorsa yataktan çıkması gerekiyordu. Yataktan çıkması karnını doyuracağı anlamına gel-

miyordu ama çıkmaması aç kalacağını garantiliyordu. İstemeye istemeye yorganı başından indirdiği anda, kapının iç tarafında bekleyen Dante Raintree'yle göz göze geldi. Zorba adam aslında odadan çıkmamış, çıktığını düşünmesini sağlamıştı.

Tek kaşını kaldırarak Lorna'ya baktı.

Lorna da gözlerini kısarak ona karşılık verdi. "Bu yaptığın insanlık dışı farkında mısın?"

"Neymiş insanlık dışı olan?"

"Tek kaşını kaldırman... İnsanlar böyle şeyler yapamaz, sadece cinler ve şeytanlar yapabilir."

"Ben yapabiliyorum."

"Ben de bunu söylüyorum işte."

Dante sırtınca Lorna sinirlendi, onu eğlendirmek niyetinde değildi çünkü. Dante, "Eğer kalkmaya niyetin varsa, bu şeytan kıyafetlerini temizledi ve..."

"Yırtmadıklarını herhalde." Lorna paniğe kapıldığını belli etmemeye çalışarak Dante'nin sözünü kesti. Acaba önce ceplerini boşaltmış mıydı? Sormadı, çünkü eğer Dante ceplerine bakmadıysa ehliyeti ve parası hâlâ cebinde duruyor olmalıydı.

"Ve sana şeytani gömleklerinden birini getirdi. Pantolonunu daha sonra atmak isteyebilirsin çünkü lekeler çıkacak gibi durmuyor ama en azından temizlendi, şimdilik iş görür. Kahvaltıda mısır gevreği ve meyveyle, çörek ve krem peynir var. Giyindikten sonra mutfağa gel, orada yiyeceğiz." Dante bunları söyledikten sonra odadan gerçekten çıktı.

Lorna'nın onunla kahvaltı yapacağını sanıyor olmalıydı. Maalesef haklıydı çünkü Lorna açlıktan ölüyordu. Bir şeyler yiyebilmek için masada onunla oturmak zorundaysa bunu

yapacaktı. Lorna, söz konusu olan hayatta kalmaksa duyguları dikkate almamak gerektiğini öğrenmişti.

Yavaşça kalktı, tüm vücudu dökülüyordu. Yıkanıp temizlenmiş lekeli pantolonuyla ve iç çamaşırını, beraberlerinde beyaz bir gömlekle birlikte katlanmış, yatağın ayakucunda buldu. Hemen pantolona uzanıp elini cebine attı. Pantolonun cebi bomboştu! Sadece parası değil, kimliği de gitmişti. Ya Dante Raintree ikisine de el koymuştu ya da yıkanırken düşmüşlerdi. Çamaşır odasını bulup çamaşır makinesini ve kurutucuyu kontrol etmesi gerekiyordu. Çamaşırları evde çalışan bir hizmetli de temizlemiş, parayla kimliğini almış olabilirdi.

Lorna yataktan kalkıp doğrudan banyoya gitti. İhtiyacını giderdikten sonra banyo dolabının çekmecelerini karıştırmaya başladı. Ev sahibinin, çekmecelere diş fırçası bırakacak kadar düşünceli olmasını umuyordu.

Ev sahibi beklediğinden de düşünceli çıkmıştı; çekmece-lerde ihtiyaç duyabileceği her şey vardı. Diş fırçası, diş macunu, bir gece önce kullandığına benzer vücut losyonu, küçük bir dikiş seti, yepyeni saç fırçaları ve hatta kullan at jiletler bile mevcuttu.

Diş fırçası nerede üretildiyse, ambalajı açacak kişinin yanında mutlaka bir bıçak ya da makas olacağını varsaymış olmalıydılar. Lorna plastik ambalajı önce eliyle, sonra dişle-riyle açmayı denedi. Başaramayınca, dikiş setinin minyatür makasına başvurarak diş fırçasını ambalajından çıkardı. Makası yerine koymadan önce bir süre inceledi. Çok ufaktı ama kim bilir...

Dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkadıktan sonra saçlarını da fırçaladı. Bu kadarı yeterliydi. Uyduruk makyaj malzemeleri

yanında olsaydı bile Raintree'ye hoş görünmek için kullanmazdı.

Tekrar yatak odasına döndükten sonra önce kapıyı kapattı, Raintree'nin ne zaman içeri dalacağını kestiremiyor-
du çünkü. Üzerindeki robu çıkarıp giyinmeye başladı. Kapıyı
kilitlemesinin ne kadar anlamsız olduğunu düşündü bu sı-
rada, Dante kapıya gelip ona kilidi açmasını emretse kuzu
kuzu gidip açacağını biliyordu. Bundan nefret ediyordu, bu
adamdan nefret ediyordu.

Onun gömleğini giymeyi hiç istemiyordu aslında. Göm-
leğin etiketine göz attı. Derdi, markasını görmek değil, yı-
kama talimatlarıydı. Marka etiketinin altına tutturulmuş
yıkama talimatlarında gömleğin yüzde yüz ipek olduğu ve
sadece kuru temizlemeye verilebileceği yazıyordu.

İşte bu gömleğin üzerine yanlışlıkla reçel dökülebilirdi.

Tam gömleğin kollarını geçirmişti ki, Raintree'nin son
söyledikleri geldi aklına. *Giyindikten sonra mutfağa gel.*
Lorna giyindikten sonra muhtemelen başka bir şey yapma-
ya fırsat bulamadan, doğruca mutfağa gidecekti. Bu yüzden
ne yapmak istiyorsa gömleği giymeden önce yapmalıydı.

Gömleği tekrar yatağa bırakıp banyoya gitti, dikiş setin-
deki makası alıp pantolonunun cebine koydu. Sonra banyo-
yu köşe bucak arayarak silah niyetine kullanabileceği ya da
kaçmasına yarayacak başka bir şey olup olmadığına iyice
baktı. Lorna karşısına çıkabilecek her fırsatı değerlendirmek
zorundaydı.

Önündeki en büyük engel, ayakkabılarının olmayışydı.
Yangın karmaşasında ayakkabıları da berbat olmuştu. Ra-
intree onları odasına getirmediğine göre hâlâ bir gece önce
kullandığı banyoda olmalıydılar. Gerekirse yapardı ama

yine de dağ başında yalınayak koşmak istemiyordu. Özgürlüğüne kavuşmak için ne kadar koşması gerekiyordu acaba? Raintree'nin etki alanından ne zaman uzaklaşmış olurdu? Zihin gücünün bir menzili olması gerekmez miydi? Raintree'nin ona komut vermesi için aklından geçirmesi yeterli miydi yoksa komutu Lorna'nın da duyması şart mıydı?

Lorna huzursuz bir şekilde, Raintree'nin onu en basit şekliyle hipnotize etmiş olmasını umdu zira aksi takdirde kendisini gerçekten Alacakaranlık Kuşağı'ndaki akıl dışı olaylardan birine hapsolmuş gibi hissedecekti.

Banyoda makastan başka işe yarar bir şey yoktu. Çekmecelerden silah ya da Raintree'nin kafasına indirebileceği bir çekiç çıkmamıştı, dolapta onu boğmasına yarayacak bir şey bile yoktu. Lorna başka seçeneği kalmadığı için gönulsüzce gömleği giydi. Gömleğin uzun gelen kollarını kıvrırken ayaklarının komuta ne zaman uyacağını merakla bekliyordu. İpeğin kaygan dokusu yüzünden kolları düzgün katlaması biraz vakit almıştı. Birkaç kez uğraşıp, nihayet düzgün bir şekilde katladıktan sonra bile içinde mutfığa gitmek için karşı konulmaz bir istek uyanmamıştı.

Demek ki serbestti, Raintree zihnine komut yerleştirmemişti.

Serbest olduğu halde tam onun istediği gibi davrandığını fark etmek çıldırtıcıydı! Lorna odanın kapısını açıp koridora çıktı.

Önünde iki merdiven vardı, sağdaki üst kata ve devamındaki balkona çıkıyordu. Soldaki ise aşağıya iniyordu. Lorna kaşlarını çattı, bir gece önce merdiven gördüğünü hatırlamıyordu. Kafası o kadar mı dağılmış durumdaydı? Eve geldiklerini, evin üç katlı olduğunu fark ettiğini hatırlı-

yordu. Üç katlı bir evde elbette merdiven olması gerekirdi ama Lorna hatırlamıyordu. Böyle bir hafıza problemi yaşıyor olması ürkütücüydü, merdivenleri hatırlamamasının başka bir nedeni olamazdı.

Aşağı inen merdivenlere yöneldi, aşağı vardığında durakladı. Çok göz alıcı bir odada bulmuştu kendisini, oturma odası olabilir miydi burası? Eğer öyleyse, bildiği oturma odalarına hiç benzemeyen bir yerdeydi. Yay biçimindeki tavanı üç kat yüksekliğindeydi. Odanın sonunda devasa bir şömine vardı, diğer uçtaki duvar ise boydan boya camdı. Dante Raintree'nin camı çok sevdiği anlaşıyordu, Lorna ofisindeki bir duvarın da cam olduğunu hatırlamıştı. Manzara kelimenin tam anlamıyla nefes kesiciydi. Ne var ki Lorna bunu da hatırlamıyordu, hem de hiç.

Yan tarafa giden bir koridor görmüştü, temkinli bir şekilde o koridora daldı. Burada hiç değilse tanıdık gelen şeyler vardı. Rastladığı bir kapıyı açınca bir gece önce duş aldığı, Dante'nin kıyafetlerini yırttığı banyoyu gördü. Dişlerini sıkarak içeri girdi, etrafta ayakkabılarına bakındı ama görmedi. Banyodan çıktı, yalınayak yürümeye devam etti. Daha önce kullandığı tuvaletin önünden geçip mutfığa vardı.

Dante, yüksek mutfak masasının çevresindeki taburelerden birine oturmuş, ayaklarını çaprazlamıştı. Bir elinde bir fincan kahve, diğer elinde bir gazete vardı. Lorna'nın geldiğini görünce kafasını kaldırıp baktı. "Biraz çay buldum, su da kaynıyor."

"Ben su içeceğim."

"Çayı arkadaşlarıyla içtiğin için, öyle değil mi?" Dante gazetesini kenara bırakıp ayağa kalktı, mutfak dolapların-

dan birini açarak bir su bardağı çıkardı, bardağa musluktan su doldurdu. "Umarım özel kaynak suyu beklemiyorsundur, onların tam bir para israfı olduğunu düşünürüm çünkü."

Lorna omuzunu silkti. "Su sudur."

Dante ona bardağı uzattıktan sonra bir soru ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. "Gevrek mi, çörek mi?"

"Çörek."

"İyi seçim."

Lorna onun önündeki ufak tabakta da çörek olduğunu o zaman fark etti. Bu belki hoş bir rastlantı olabilirdi ama Lorna ikisinin aynı şeyi yemesinden hoşlanmamıştı. Yine de canı hiç gevrek yemek istemiyordu, seçimini değiştirmede.

Dante ısıtıcıya sade bir çörek koyduktan sonra dolaptan krem peyniri çıkardı. Çörek ısınırken Lorna etrafına bakındı. "Saat kaç? Hiçbir yerde saat göremedim."

Dante kafasını çevirmeden, "Onu elli yedi geçiyor," dedi. "Evde saat bulunmuyor. Sadece arkadaki fırının kendi saati var. Bir de mikrodalga fırının saati olabilir."

Lorna dönüp arkasına baktı. Fırının saati dijitaldi, mavi parlak rakamlar on elli yediyi gösteriyordu. Lorna fırının tam önünde durduğu için Dante'nin saati görmesine imkân yoktu, üstelik arkasına bakmadan söylemişti saati. Dolaptan peynir çıkarırken bakmış olmalıydı.

"Cep telefonumun, bilgisayarlarımın ve arabalarımın da saatleri var ama benim ayrı bir saatim yok. Saatlerimin hepsi başka bir alete ya da cihaza bağlı."

"Eğer böyle sohbet ederek beni rahatlatacağını ve senden nefret ettiğimi unutturacağını sanıyorsan; faydasız."

"Fayda edeceğini ummamıştım zaten." Dante dönüp Lorna'ya baktı, yeşil gözlerinde öyle yoğun bir bakış vardı ki

Lorna neredeyse bir adım geri çekilecekti. "Senin Ansara olup olmadığını anlamam gerekiyordu, bunu anlamak için biraz kaba davrandım sanırım. Özür dilerim."

Lorna boğulacak gibi oldu. Dante'nin söylediklerinin yarısı ona hiçbir şey ifade etmiyordu, bundan bıkmıştı artık. "Zahmet olmazsa bana şu Alsana insanların kim olduğunu ve ayakkabılarının hangi cehennemde olduğunu söyler misin?"

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"SORUNUN ikinci kısmını cevaplamak kolay." Ne tepki vereceğini merak ediyordu. "Ayakkabılarını attım."

Lorna soğuk taş zemin üzerinde kıvrılan ayak parmaklarına bakarak, "Harika," diye mırıldandı.

"Senin için Macy'den bir çift ayakkabı sipariş ettim hemen, elemanlarımdan birisi yolda, onları getiriyor."

Lorna kaşlarını çatı. Başkalarından bir şey kabul etmekten hiç hoşlanmazdı, özellikle de Raintree'den bir şey kabul etmek hiç hoşuna gitmiyordu ama anlaşılan onun ne hissettiğinin pek önemi yoktu. Öte yandan, ayakkabılarını atıp bluzunu parçalayan birinin bunları telafi etmesi gerekirdi zaten.

“Peki ya Alsana insanları?” Lorna, doğrusunun “Ansara” olduğunu elbette biliyordu ama yanlış kullanımın Raintree’yi rahatsız edeceğini umuyordu ve özellikle yanlış telaffuz ediyordu.

“Bunu açıklamak biraz daha vakit alacak, uzun bir hikâye dir ama dün gece yaşananlardan sonra öğrenmeye hakkın var diye de düşünüyorum.” Bir ding sesi duyuldu ve ısıtıcı çöreği biraz yukarı fırlattı. Dante krem peynir sürdüğü bıçakla iki çörek parçasını tost makinesinden alıp bir tabağa çıkardı. Sonra bıçağı, krem peyniri ve çöreği Lorna’ya uzattı.

Lorna, Dante’den en uzaktaki tabureye oturup çöreğine krem peynir sürmeye koyuldu. “Anlat o halde,” dedi soğuk soğuk.

“Daha önce açıklığa kavuşturulması gereken bir iki şey daha var. Önce...” Dante elini pantolonunun ön cebine sokup bir tomar para çıkardı, Lorna’nın önüne serdi.

Lorna masanın üstündekilere baktı. Ehliyeti de paraların arasındaydı. “Paralarım!” diyerek hepsini alıp cebine koydu.

“Ne demek, *paralarım*?” Dante ters bir şekilde sormuştu ama paraları geri istemedi de. “Sakin bana kumarhanemi dolandırmadığını söylemeye kalkma, hile yaptığını biliyorum. Sadece, kendinin bile bunu nasıl yaptığını bilip bilmediğinden emin değilim.”

Lorna tüm dikkatini önündeki çöreğe vermişti, yüzündeki ifadeden herhangi bir şey anlaşılmıyordu. Raintree yine zihnine girmeye çalışacaktı ama Lorna ona eşlik etmek zorunda değildi. İnatçı bir şekilde, “Hile yapmadım,” dedi.

“Hiçbir fikrin yok... Bir dakika, cep telefonum titreşiyor.” Dante cebinden küçük bir cep telefonu çıkarıp kapağını açtı. “Raintree... Evet. Hemen sorayım.” Lorna’ya bakıp, “Yeni ayakkabılarının fiyatı ne kadar demiştin?” diye sordu.

Lorna, “Yüz yirmi dolar doksan sent,” diye otomatik olarak cevapladıktan sonra çöreğinden bir ısırık aldı.

Dante telefonu kapatıp tekrar cebine koydu.

Bir süre derin bir sessizlik oldu. Dante’nin yeşil gözleri alev gibi parlıyordu. Sonunda “Telefonda kimse yoktu,” dedi.

“Peki, öyleyse neden bana ayakkabılarımı kaç...” Lorna durdu, Dante’nin ayakkabılarla ilgili sorusuna ne cevap verdiğini fark etmişti bir anda. Yüzündeki son renk zerrelere de uçup gitmişti. Ağzını açıp Raintree’ye, ayakkabıların fiyatından daha önce söz etmiş olabileceğini söyleyecekti ki ağzını tekrar kapattı. Onun böyle bir şey söylemediğini biliyordu çünkü. Midesinde buz gibi bir ağırlık hissetti, her sabah hissettiği ağırlıktı bu. Zor duyulur bir sesle, “Ben ucube değilim,” diyebilirdi sadece.

“Ucube değil, yetenekli diyoruz biz buna. Senin özel bir yeteneğin var. Bunun için herhangi bir kanıtı ihtiyacım yok çünkü zaten biliyorum, benim de bazı yeteneklerim var.”

“Sen sadece delisin.”

“Biraz empati yeteneğim var, insanların aklından geçenleri okuyabilecek kadar, özellikle onlara temas ettiğimde. Bu yüzden bir iş görüşmesine gittiğimde mutlaka el sıkışı-
rım,” dedi Dante. Lorna’nın araya girmesine aldırma-
mıştı. “Senin de fark etmiş olduğun gibi, zihnimi kullanarak insan-
ları iradeleri dışında hareket ettirebilirim. Bunu kullanmaya
yeni başladım ama olsun. Bu yeteneğim, yaz gün dönümü-

ne fazla bir şey kalmadığı için ortaya çıkmış olabilir. Daha pek çok şey yapabilirim ama esas olarak, birinci sınıf, bir numara Ateş Ustasıyım.”

Lorna alaycı bir şekilde, “Bu da ne demek şimdi?” diye sordu. Aslında ne kadar şaşırdığını gizlemek için alaycı bir tavır takınmıştı. “Sirklerde ateş mi yutuyorsun yoksa?”

Dante avucunu yukarı tutarak elini ona uzattı. Avucunda bir anda küçük, sevimli, mavi bir alev belirmişti. Dante alevi üfleyerek söndürdü. “Bunu uzun süre yapamam, yoksa elim yanar.”

“Altı üstü bir numara bu. Dublörler de filmlerde hep...”

Lorna’nın çöreği bir anda alevler içinde kaldı.

Lorna dehşete kapılarak çöreğine bakakaldı. Dante, Lorna’nın tabağını alıp yanan çöreği lavaboya bıraktı, musluğu açarak alevleri söndürdü. “Durduk yerde alarm çalmasını şimdi,” diye açıklama yaparak tabağı, çöreğin diğer parçasıyla birlikte tekrar Lorna’nın önüne koydu.

Bu sırada arkasında duran bir mum yanmaya başlamıştı. “Etrafımda hep mum bulundururum. Madencilerin gaz sızıntısını anlamak için yanlarında kanarya bulundurmaları gibi bir şey...”

Lorna’nın aklına korkunç bir şey gelmişti. Dehşet içinde, “Kumarhaneyi sen yaktın!” dedi.

Dante tekrar taburesine oturup kahve fincanını eline alırken başını iki yana salladı. “Yaz gün dönümüne bu kadar yakinken bile kontrolüm kaybetmem ben. Benim yaktığım bir ateş değildi o.”

“Sen öyle diyorsun. Eğer birinci sınıf, bir numara, şahane bir Ateş Ustasıysan neden söndürmedin yangını?”

“Bunu ben de soruyorum kendime.”

“Cevap?”

“Bilmiyorum.”

“Vay canına, ateş gibi aydınlatıcı oldu bu doğrusu.”

Dante’nin yüzünde bir gülümseme belidi. “Sana çok akıllı ve hazırcevap olduğunu söylemişler miydi hiç?”

Lorna evet dememek için kendisini zor tuttu. Gerçekten de hayatı boyunca bunu çok duymuş, çoğunlukla da hemen arkasından ya bir azar ya da bir tokat gelmişti.

Neyse ki Dante, Lorna’nın yüzündeki ifadenin değiştiğini fark etmemişti, çöreğine krem peynir sürmekle meşguldü.

“Daha önce hiç zihin kontrolü yapmamıştım, o yüzden enerjim tükenmiş olabilir, bitkinliğimin sebebi budur belki. Yorgun değildim ve her şey normal görünüyordu ama zihin kontrolüyle birlikte parametreler değişti. Belki de yeterince yoğunlaşamamışımdır, dikkatim dağılmıştır. Aslında dikkatimin dağılması da normal; olağanın dışında gelişen öyle çok şey vardı ki.”

“Gerçekten o yangını söndürebilir miydin?”

“Normalde evet. İtfaiye şefi yangının daha fazla yayılmamasında tavandaki yangın söndürücülerin etkili olduğunu düşünüyor oysa...”

“Oysa beni cehennem gibi bir yangının ortasına sürükledin, ikimizi de öldürüyordun!”

Dante kahvesinden bir yudum alarak, “Bir yerin yandı mı peki?” diye sordu.

Lorna, “Hayır,” diye homurdandı.

“Dumandan zehirlendin mi?”

“Hayır, lanet olsun!”

“En azından saçlarının biraz tütsülenmiş olması gerekmez miydi?”

Dante, aslında Lorna'nın aklından geçip duran şeyleri soruyordu. Lorna yangın boyunca olanları anlayamamıştı, sonrasında olanları da anlayamıyordu. Çaresizce her şeyi olduğu gibi, yüzeysel açıklamalarla kabul etmeye çalışıyor, normal dışı bir şey olmamış gibi davranarak bu evden hiçbir şey olmamış gibi gitmeye niyetleniyordu. Ancak Dante Raintree buna izin vermeyecekti, bunu hissedebiliyordu.

"Çünkü çevremizde bir koruma alanı oluşturmuştum," dedi Dante. "Hatta sonlara doğru, ateşi söndürmek için senin gücünü de alıp var gücümle uğraşırken alan biraz zayıfladı, alev alır gibi oldu ve parladı. Bunu görmüşsündür, ben gördüm. Koruma kalkanı pırıl pırıldı, tıpkı..."

"Bir sabun köpüğü gibi," diye fısıldadı Lorna.

Dante bir an düşündükten sonra, "Ah, hafızanın yerine gelmesi böyle başladı demek ki," dedi.

"Bunun canımı ne kadar yaktığını biliyor musun sen?"

"Gücünü almamın mı? Bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum."

Lorna, "Hayır, tahmin bile edemezsin," diye kestirip attı. Hissettiği acıyı tarif etmeye kelimeler yetmezdi.

"Tekrar özür dilerim, başka seçeneğim yoktu. Ya senin gücünü de kullanacaktım ya da otelden çıkmaya çalışan insanlarla birlikte ölecektik."

"Özür dilerken bile aynı koşullar altında aynısını yapacağını söylediğine göre yaptığın şey için üzüldüğünü düşünmek zor."

"Sadece olacakları önceden görme yeteneğin yok ama aynı zamanda çevrendeki paranormal enerjiye karşı da hassassın."

Yani, gerçekten de benzer koşullarda aynı şeyleri yapacaktı Dante. En azından ikiyüzlü değildi.

“Dün, benim ofisimde hissettiğin enerjilere tepki verdin.”

Lorna, “Senin şeytan olduğunu düşünmüştüm,” dedikten sonra çöreğinden koca bir ısırık aldı. “O vakitten beri de fikrim değişmiş değil.”

“Beni tahrik ettiğin için mi?” dedi Dante yumuşak bir sesle. “Sana daha bakar bakmaz odadaki tüm mumlar alev aldı. Kontrolümü kaybetmeye alışık olmadığım için hepsini denetim altına almaya uğraştım. Sonra sana bakmayı sürdürdüm ve seninle sevişmenin nasıl olacağını düşünmeye başladım. Bu olayı yutmadıysan ne olayım.”

Raintree aklından geçenleri biliyor muydu yani? Lorna’nın yanakları kıpkırmızı oldu, sonra utancı öfkeye dönüştü. “Üstüme mi geliyorsun benim? Dün akşam yaptıklarından sonra bana üç metrelik bir çubukla bile dokunmana izin vermem senin.”

Dante hafifçe gülümseyerek, “O kadar da uzun değil,” dedi.

İşte bu kadarı fazlaydı. Lorna çöreğini tabağa fırlatıp tabureden indi. “Seninle aynı ortamda bulunmayı istemiyorum. Buradan ayrıldıktan sonra yüzünü bir daha görmeye hiç niyetim yok. Sinsi fantezilerini al, defol git Raintree!”

“Dante,” diye düzeltti. “İşte Ansara mevzuuna geliyoruz şimdi. Bir doğum lekesi arıyordum dün gece. Tüm Ansara’ların vücudunda hilal biçiminde mavi bir doğum lekesi bulunur.”

Lorna o kadar öfkelenmişti ki gözlerinin önüne kara bir bulut inmişti sanki. "Hazır bu doğum lekesini ararken poposuna da iyice bakayım mı dedin?"

"Gayet hoş, bakmaya değer bir popoydu doğrusu ama gerçekten de doğum lekesini arıyordum. Daha önce bel hizasının altında olduğunu görmüştüm, tarih kayıtlarında kalça üzerindeki lekelerden de söz edilir. Yangının şiddetini bir türlü hafifletemedim, senin beni engellemediğinden emin olmalıydım."

Lorna ağlamaklı bir sesle, "Nasıl engel olabilirdim ki?" dedi.

"Eğer sen de Ateş Ustasıysan, ben alevleri söndürmeye çalıştıkça sen de alttan alta onları canlandırıyor olabilirdin. Hayatımda ilk kez dün gece bir ateşi söndüremedim."

"Ama aynı zamanda hayatında ilk kez zihin kontrolü kullandığını ve bunun etkilerinden emin olamadığını da söyleyen sen değil misin? Öyleyse Ansara olduğum sonucuna nasıl vardın?"

"Varmadım aslında. Tüm değişkenlerin farkındayım ama yine de senin Ansara olma ihtimalini elemek zorundaydım."

"Eğer dokunduğunda insanların zihnini okuyorsan benim Ansara olmadığımı hemen anlaman gerekirdi."

Dante, çalışkan öğrencisini takdir eden bir öğretmen gibi, "Çok güzel," dedi. "Ancak Ansaralar, doğdukları andan itibaren yeteneklerini yönetmeyi ve kendilerini korumayı öğrenirler, tıpkı Raintreeler gibi. Güçlü bir Ansara, zihnine öreceği bir kalkanla benim onu tespit etmemi imkânsız kılabilir. Söylediğim gibi, empati yeteneğim çok keskin değildir."

Lorna sinirden çatlayabilirdi. "Eğer kafamda öyle bir kalkan olsaydı... Seni aptal, beynime tecavüz edemezdin!"

Dante parmaklarını tezgâha ritmik bir şekilde vururken gözlerini kısarak Lorna'ya baktı. "Bu ifadeden gerçekten hiç hoşlanmıyorum."

"Yapma ya! Ben de beyin tecavüzünün kendisinden hiç hoşlanmadım desem?" Lorna kelimelerini keskin bıçaklar gibi fırlatırken hedefe tam isabetle saplanmış olmalarını diledi.

Dante bir an durduktan sonra başını salladı. "Ne desen haklısın. Neyse, şu kalkan konusuna dönelim tekrar. Senin de kalkanların var ama sözünü ettiğim türden kalkanlar değil bunlar. Seninkiler hayatın sana kattığı, doğal kalkanlar. Duygularını örtüyorsun sen. Bense, beyin enerjisini gizlemeye yönelik zihinsel kalkanlardan söz ediyorum. Bu arada, hiçbir durumda zihnine girmemi engelleyemezdin, bilebildiğim kadarıyla zihnine girmemi engelleyebilen sadece bir kişi var."

"Vay canına, o kadar güçlüsün yani, öyle mi?"

Dante yavaşça başıyla onayladı. "Evet."

"Öyleyse neden Dünyanın Kralı gibi bir şey değilsin?"

"Raintree Kral'ıyım aslında." Dante ayağa kalkıp tabağını bulaşık makinesine yerleştirdi. "Benim için yeterli."

Dante'nin anlattığı onca akıl almaz şey içinde Lorna'ya en inanılmaz geleni bu olmuştu. Başını ellerinin arasına aldı, bu tuhaf günün bir an önce bitmesini istiyordu artık. Onunla tanıştığını hatırlamak bile istemiyordu.

Raintree kaçığın tekiydi. Hayır, Lorna bu kadar rahat açıklayamazdı bunu. O korkunç yangının ortasında, onunla birlikte dakikalar geçirmişti. Raintree gerçekten de Lor-

na'ya mümkün değilmiş gibi görünen şeyler yapmıştı. Bu yüzden, birilerinin lideri olma ihtimali vardı, krallık daha uç bir nokta olsa da.

"Peki, söyle bakalım neymiş şu Raintree ve Ansara hikâyesi? Sadece ucubelerin yaşadığı iki ülke mi bunlar?"

Dante'nin dudakları bir an gülecekmiş gibi kıvrıldı. "Özel yetenekliler diyelim, ucubeler değil. Biz iki farklı klanız, tam olarak öğrenmek istersen iki düşman klanız. Husumetimiz binlerce yıl önceye dayanıyor."

"Aranızda kan davası mı var?"

"Hayır, kan davası değil ama bitmeyen bir savaşımız var. İkisi birbirinden farklı şeyler."

"Evet, ikisi birbirinden epey farklıdır. Peki, Raintree klanıyla Ansara klanı arasında ne fark var?"

"Sanırım en başta hayata bakışlarımız tamamen farklı. Onlar yeteneklerini başkalarına zarar vermek ve çıkar elde etmek için kullanırlar. Raintreeler ise yeteneklerinin onlara bahşedildiğine inanarak onlara çok değer verir ve buna göre davranırlar."

"Siz beyaz şapkalı iyi insanlar oluyorsunuz bu durumda."

"İnsan doğası açısından baktığında evet... Ama sağduyum, mesele tavır almaya geldiğinde bazı Raintreeler'in, Ansaralar'dan farklı davranmayacağını söylüyor. Bu yüzden, Raintree klanında kalmak isteyenlerin emirlerime uyması gerekir."

"Bu durumda Ansaraların da hepsi kötü olmayabilir ama onlar da klanlarından ayrı düşmek istemiyorlarsa krallarının emirlerine uymak zorundadırlar."

"Mesele de bu işte."

“Sanki birbirinizden o kadar da farklı değilmişsiniz, birbirinize benziyormuşsunuz gibi konuşuyorsun.”

“Bazı yönlerden evet. Sadece bir konuda ise tamamen farklıyız.”

“Neymiş o?”

“En başından beri, bir Raintree ve Ansara’nın çocuğu olursa, Ansaralar çocuğu öldürürler. Bunun istisnası yoktur.”

Lorna alnını ovuşturdu, yine başı ağrımaya başlamıştı. Ansaralar’ın yaptığı gerçekten korkunç bir şeydi. Soyları bozulmasın diye masum çocukları öldürmek sadece çıkarıcı bir davranış değil, affedilemez bir insanlık suçuymdu. Lorna’nın yaşam felsefesine göre bazı insanların yaşamaya hakkı yoktu, çocuklara zarar verenler de bu kategoriye giriyordu.

“O zaman klanlar arasında evlenme yoktur herhalde?”

“Yüzyıllardır olmadı. Bir Raintree neden riske girsin ki? Bitirdin mi çöregini?”

Alakasız çörek sorusu üzerine Lorna durup tabağına baktı. Çöreğin ancak yarısını yiyebilmişti. Sabah uyandığında açlıktan ölüyordu ama kahvaltı sohbetleri onda iştah falan bırakmamıştı. “Sanırım doyudum,” diyerek tabağını Dante’ye uzattı.

Dante tabaktaki kırıntıları çöpe atıp tabağı bulaşık makinesine yerleştirdi. “Eğitime ihtiyacın var,” diye devam etti. “Korunmadan etrafta dolaşamayacak kadar güçlü yeteneklere sahipsin. Bir Ansara seni kullanabilir ve...”

Lorna acı bir ifadeyle, “Senin yaptığın gibi mi?” diye atıldı.

Dante, "Evet, aynen benim yaptığım gibi," diye onayladı. "Ne var ki ben yangını söndürmeye uğraşırken onların amacı yangın çıkarmak olacaktır."

Lorna orada durmuş, Dante'nin söylediklerinin doğru olup olmadığını düşünürken, özel yetenekler konusunda rahat rahat konuşabildiklerini fark etti. Farkına bile varmadan, böyle doğaüstü yeteneklerin varlığını kabul etmişti anlaşılan. Derken konuşmanın nereye doğru gittiğini anlayarak paniğe kapıldı.

"Ah, hayır!" Başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Beni her ne anlama geliyorsa 'eğitmene' izin verecek değilim. Bana bir baksana sen, alnımda 'aptal' falan mı yazıyor?"

"Eğer bir an önce eğitilmezsen başını derde sokacaksın."

"O derdin üstesinden gelirim o zaman, her zaman olduğu gibi. Bu arada, senin de başın dertte değil mi?"

"Önümüzdeki birkaç hafta zor geçecek ama asla yangında hayatını kaybedenlerin yakınları ve sevenlerinki kadar zor olamaz. Bu sabaha karşı enkazdan birinin cesedini daha çıkardılar. Ölü sayısı ikiye yükseldi." Dante'nin yüzündeki ifade sertleşti.

"Ben ondan söz etmiyorum. Polisleri kastetmiştim. Orada bir şeyler dönüyor olmalı, yoksa daha itfaiye şefi olayın kundaklama mı yoksa kaza mı olduğuna karar vermeden iki dedektif neden insanları sorguya çeksin ki?"

Dante dönüp Lorna'ya baktı. Bu küçük detay, tüm özel yeteneklerine rağmen onun dikkatinden kaçmıştı ama Lorna fark etmişti. Kanunların nasıl işlediğini iyi biliyor olmasındandı herhalde. Dedektifler soruşturulacak bir şey ol-

madığı sürece olay yerine gelmezlerdi, itfaiye şefinin raporu ise ancak bir gün sonra belli olurdu.

Dante, “Lanet olsun,” diye mırıldanarak telefonunu çıkardı. “Sakin bir yere gitme. Benim bir iki yeri aramam gerekiyor.”

Lorna mutfaktan ayrılmak isteyip ayrılamayınca Dante’nin gerçekten mutfaktan ayrılmasını istemediğini anladı. Ayakları mutfak kapısının önünde durup kalmıştı.

“Lanet olsun sana Raintree!” diye bağırırdı.

“Dante,” diye düzeltti diğeri.

“Lanet olsun sana Dante!”

Dante, “Böylesi daha iyi,” diyerek ona göz kırptı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

DANTE peş peşe telefon görüşmeleri yapmaya koyuldu, hemen Al Rayburn' u aradı.

Lorna haklıydı, gerçekten de bir şeyler dönüyordu, bunu ona Lorna'nın söylemiş olmasına sinirlendi. Bu ayrıntıyı kendisinin de daha önce fark etmiş olması gerekirdi. Müfettişlerin sorularını cevaplamak yerine, onların yangın yerinde ne işleri olduğunu sormalıydı. Kundaklama ya da başka bir şüpheli durum olmadığı sürece yangınlar suç alanı olarak değerlendirilmezdi. Elbette üniformalı polisler bulunurdu ama onlar da çevredeki kalabalığın güvenliğini sağlamakla görevli olurlardı, dedektiflere iş düşmezdi.

Dante sorularına cevap alamamıştı ama almayı da beklemiyordu zaten. Sadece bilgi akışını tersine çevirmeye çalı-

şarak zaman kazanıyordu. Al'ın, Dante'nin belediyede çalışan bir arkadaşının ve ilginç bağlantıları olan bir Raintree klanı üyesinin sorularıyla olaylara farklı bir açıdan bakmak mümkündü.

Dante, yangın yerine dedektiflerin gelmesine sebep olan şeyin ne olduğunu bulmaya kararlıydı, bunun için gerekirse kız kardeşi Mercy'i bile getirebilirdi. Mercy'nin telepati yeteneği öylesine güçlüydü ki, Dante'nin on altı, kendisinin on yaşında olduğu sırada olmayacak bir şey yapmıştı. Dante tam kız arkadaşıyla yataktayken Mercy zihnine dalıvermiş, "İyyykk... İğrenç!" demişti. Bunun sonucu olarak Dante konsantrasyonunu, ereksiyonunu ve kız arkadaşını kaybetmişti. İşte o gün Dante, Mercy'nin girememesi için zihnini bloklayarak onu öfkeden *deliye* çevirmişti. Mercy onu anne babalarına şikâyet etmiş, bunun sonucunda babasından aklını kullanma, doğum kontrolü ve yaptıklarının sorumluluğunu üstlenme konulu uzun bir söylev dinlemişti Dante.

Babası, bir kızı hamile bırakacak olursa onunla evlenip hayatının sonuna kadar onunla evli kalması gerektiğini kesin bir dille belirtmişti. Bu yüzden son derece dikkatli olmak zorundaydı. Raintree Draniri, halefleri konusunda özen göstermek zorundaydı. Bir Raintree genetik açıdan her zaman baskın karakterde olur, çocukları mutlaka Raintree yetenekleri taşırdı.

Aynı şey, Ansaralar için de geçerliydi. Ansaralar bu yüzden Raintree kanı karışmış çocukları doğar doğmaz öldürürlerdi. İki baskın karakterin karışması ölümcül sonuçlar doğurabilirdi.

Mercy büyüdükçe daha da güçlenmişti. Dante onun mutlaka gelmesi gerektiğini düşünmüyordu, Raintree klanında çağırabileceği başka telepatlar da vardı. Mercy kadar güçlü olmayabilirlerdi ama belki bu kadar güçlü olmaları şart değildi.

Mercy kendisini en çok, Raintree klanının yuvası olan Sığınak'ta rahat hissediyordu. Burada yeteneğini bastırmak zorunda kalmadığı için rahattı. Dış dünyadaysa normal insanlar zihinlerini kalkanlarla nasıl koruyacaklarını bilmiyorlardı. Arada sırada, altı yaşındaki kızı Eve'le Dante'yi ya da Gideon'u ziyaret ettiği olurdu. Mercy'nin de içinde çoğu kadında olduğu gibi bir alışveriş canavarı vardı. O butik butik dolaşırken dayıları Eve'le ilgilenirlerdi. Bunun dışında Mercy, Sığınak'ın doğal muhafızıydı. Orayı korur ve yönetirdi, çok severdi Sığınak'ı. Dante mecbur kalmazsa onu aramazdı.

Dante telefon konuşmalarını yaptığı süre boyunca Lorna mutfakta gidebildiği en uç noktada tepinip durmuştu. O kadar sinirlenmiş görünüyordu ki Dante kızıl saçlarının her an dımdık olabileceğini düşündü. Onu en azından ev sınırları içinde dolaşabileceği kadar serbest bırakabilirdi ama o zaman da eline geçirdiği bir şeylerle üzerine saldırabilirdi. Onun bu öfkeli hali hoşuna gitmiyor da değildi.

İşin aslı, Lorna'dan epey hoşlanmıştı.

Hayatında daha önce birinden hiç bu kadar etkilenmemişti. Onun uykusunda çıkardığı iniltileri duyunca kalbi parçalanmıştı. Ona daha da dokunan, Lorna'nın ne ses çıkardığını bilmesine rağmen bunu inkâr etmesi, horladığını söylemesiydi.

Onun mağdur rolü oynamaması hoşuna gitmişti. Başına kötü bir şey gelse bile kırılğan ve zayıf olduğunu reddediyor, hiçbir merhamet beklentisi göstermiyordu. Güçsüz olduğunu kabul etmeye asla yanaşmıyordu bile. Ayrıca savunmaya geçmektense saldırıyı tercih ediyordu. Sağlam yumruklarının dışında çok da sivri dilliydi.

Dante ona gerçekten çok kötü davranmıştı. Onu korutmakla kalmamış, zihnini hırpalamış, giysilerini yırtıp vücudunu gözden geçirerek aşağılamış ve utandırmıştı. Keşke biraz daha makul davranmış, işbirliği yapmış olsaydı. Öte yandan, Lorna'nın uysal davranmamakta haklı olduğunu düşündü, ona yaptığı hiçbir şey insanda güven uyandıracak şeyler değildi.

Soymaya başladığında onu incitmeye niyeti olmadığını da söyleyememişti Lorna'ya çünkü vücudunda o mavi hilali görmüş olsaydı, Lorna'dan geriye en ufak bir iz bile kalmazdı.

Hilal biçimindeki lekeyi bulamayınca çok rahatlamış olması şaşırtıcıydı. O anda Lorna'yı kollarının arasına alıp yatıştırmak istemişti ama bunu yapmaya kalkarsa Lorna'nın üstüne atılıp onun gözlerini oymaya kalkacağıнын farkındaydı. Bu yüzden bir şey demeden yanından ayrılmıştı.

Lorna'nın eğitim almadan bu yaşa gelmesi de hiç doğru değildi. O ana kadar yeteneklerini geliştirmeyi ve kontrol etmeyi; kendisini nasıl koruyacağını öğrenmiş olması gerekirdi. Dante daha önce hiçbir başıboş bu kadar güçlü bir ham enerjiye rastlamamıştı. Yani Lorna'nın hem kötüye kullanmak hem de kötüye kullanılmak bakımından müthiş bir potansiyeli vardı.

Dante, Lorna'nın yeteneğinin geleceği bilmek değil, mevcut durumu bilmek olabileceğini düşündü. Lorna, kuzeni Echo gibi zihninde görüntüler görmüyordu, sadece *biliyordu*. Bir sonraki kartın ne olacağı, hangi slot makinesinin para vereceği ya da ayakkabıların ücretinin ne kadar olduğu gibi. Fazla göze batmamak için, piyango gibi şans oyunları oynamak yerine kumarhaneleri tercih ediyor olmalıydı. Yeteneği daha çok sayılar üzerinde etkili olduğuna göre her zaman istediği kadar para kazanabilirdi.

Tüm bunların dışında, Lorna'yla ilgili iki gerçek daha vardı:

Dante'yi sürekli sinirlendiriyordu.

Dante onu arzuluyordu.

Bu iki durum birbiriyle çelişiyor gibi görünse de aslında çelişmiyorlardı. Lorna onu kızdırırken bile güldürmeyi başarıyordu. Onu sadece fiziksel olarak arzulamıyordu. Lorna'nın, benzersiz olduğunu kabul etmesini de istiyordu. Keşke, ne kadar farklı olursa olsun Dante'yi ve onu koruyarak eğitmesini de kabul edebilseydi. Bunları reddettiği sürece döngü tamamlanıp yine sinirlendirme aşamasına geliyorlardı.

Kapı zili çaldı, Lorna'nın ayakkabıları gelmiş olmalıydı. Dante, Lorna'yı mutfakta bırakıp kapıyı açmaya gitti. Kapıda otel personeline bir delikanlı, elinde bir kutuyla duruyordu. "Geciktiğim için özür dilerim Bay Raintree," dedi delikanlı. "Yolda bir kaza vardı, trafik vardı ve..."

Dante delikanlıyı yatıştırarak, "Önemli değil," dedi. "Getirdiğin için teşekkür ederim."

Kutuyu mutfaka götürdükten sonra Lorna'ya uzattı. "Ayakkabıların geldi, ayağına bir dene."

Lorna öfkeyle ona bakıp kutuyu almadı.

Doğrusu Dante onu suçlayamazdı.

Ayakkabıları kutudan çıkarıp, ince koruma kâğıtlarını bir kenara koyduktan sonra bir dizinin üstüne çöktü. Lorna'nın yine inatçılık edip ayağını kaldırmayı reddedeceğini bekliyordu ama Lorna ayağını kaldırdı. Dante elini Lorna'nın topuğundan şöylece bir geçirdikten sonra yumuşacık siyah ayakkabıyı ayağına geçirdi. Doğrulmadan başını kaldırıp ona baktı. "Oldu mu ayağına? Vurmuyor değil mi?"

Ayakkabılar, Lorna'nın önceki ayakkabılarıyla aynı model; siyah ve dümdüzdü. Ancak benzerlikleri sadece bu kadardı. Bu ayakkabıların derisi yumuşacık, kaliteli ve sağlamdı. Lorna'nın diğer ayakkabılarının tabanı kâğıt gibi incelikti, çoktan yıpranmaya başlamışlardı bile. Cebinde yedi bin dolar vardı ama ayağındaki ayakkabılar on beş dolarlıktı. Lorna'nın kazandığı paranın giyime harcanmadığı çok açıktı.

"Gayet iyi," diye cevap verdi Dante'ye. "Yine de yüz yirmi sekiz dolar etmez."

Dante ayağa kalkarken güldü. Lorna'nın inatçılığı yine hoşuna gitmişti. Karakteri kendisini daha da çekici kılan kadınlardan biriydi Lorna. Gerçi sadece karakteri değildi onu çekici kılan, gayet hoş bir kadındı. Öyle göz kamaştıran bir güzelliği yoktu ama ona bakmak insanın hoşuna gidiyordu. Alaycı dudakları, meydan okuyan gözleri, her an parlamaya hazır canlı hali çok çekiciydi. Lorna Clay için durgun denemeyeceği kesindi.

Dante, Lorna'yı artık serbest bırakması gerektiğini biliyordu ama onu bırakacak olursa Lorna'nın sadece evini değil, Reno'yu da terk edeceğinden emindi.

Dante insanlar arasında normal davranıyordu ama aslında Raintree Draniri'ydi o, kendi dünyasında onun emirlerine karşı çıkılmazdı. Yirmi yaşından beri, yani on yedi yıldır Dranir'di ama bundan önce bile normal bir hayatı olmamıştı. Her zaman Raintree Hanedanı'nın bir ferdiydi; veliaht prensti.

'Hayır' sözünü duymaya ya da dikkate almaya alışık değildi, Lorna'dan duymaya da aldırmıyordu bu yüzden.

"Bu evin sınırları içinde istediğin yere gidebilirsin," dedikten sonra alçak sesle, acil durumlar için istisna şartını ekledi. Evde yangın çıkacak olursa Lorna dışarı kaçabilirdi. Bir gece önce yaşadıklarından sonra bunu düşünmeden edememişti.

"Neden evden çıkamıyorum?" Lorna'nın yeşil gözleri yine öfkeyle parlıyordu ama en azından ona vurmaya kalmamıştı.

"Çünkü kaçarsın."

Lorna buna itiraz etmedi. Bunun yerine gözlerini kısarak Dante'ye baktı. "Yani? İşlediğim bir suçtan ötürü aranmıyorum ki."

"Yani senden sorumluymuşum gibi hissediyorum. Yeteneklerin hakkında bilmen gereken çok şey var, sana öğretebilirim." Bu, en azından kulağa mantıklı gelen bir gerekçeydi.

"Ben..." Lorna herhangi bir yeteneği olmadığını söylemeye hazırlanıyordu ki durup derin bir nefes aldı. İnkâr etmesinin bir anlamı yoktu. Dante özel yetenekleri olduğunu ona ilk söylediğinde hemen karşı çıkıp, reddetmişti ama artık ne olduğunu kabul etmeye başlıyordu.

Dante, Lorna'nın nasıl olup da kendi benliğini bu kadar inatla reddettiğini anlayamıyordu. Aslında bu konuda bazı fikirleri vardı ama Lorna anlatmadığı sürece bir şey söylemeyecekti.

Bir an sonra Lorna, "Kendimden ben sorumluyum," dedi. "Senin merhametine ya da koruyuculuğuna ihtiyacım yok."

"Merhamet değil, bilgi. Senin olayları önceden sezebildiğini söylerken yanılmışım sanırım." Dante, Lorna'nın yüzündeki rahatlama ifadesinin, bir sonraki cümlesiyle silinip gittiğini gördü. "Belki de sadece içinde bulunduğumuz zamanda olanları biliyordursun. Böyle bir şey duymuş muydun daha önce?"

"Hayır."

"Peki ya *el-sike* diye bir şey?"

"Arapça değil mi bu?"

Dante güldü. *El-sike* gerçekten de kulağa Arapça gibi geliyordu. "Fırtına kontrolünün bir şeklidir. Kardeşim Gideon'da vardır mesela bu yetenek, yıldırım çağırabilir."

Lorna acır gibi baktı. "Yetenekten çok beyin hasarı gibi görünüyor. Hangi aptal bir yıldırıma yakın olmak ister ki?"

"Gideon. Yıldırım elektriğiyle beslenir çünkü. Aynı zamanda elektro psikokinesis yeteneği de vardır, yani elektlikle de oyuncakmış gibi oynayabilir. Sokak lambalarını patlatabilir, bilgisayar devrelerini yakabilir. Ben ona bir kalkan tılsımı göndermediğim sürece uçağa binmesi güvenli değildir."

Lorna konuya ilgi duymaya başlamıştı. "Neden kendi kalkan tılsımını yapmıyor peki?"

"Bu tıpkı, geleceği görebilen bazı özel yetenekli kimse-lerin kendi geleceklerini görememesine benziyor. Sadece hanedan ailesine mensup olanlar tılsım yapabilirler ama kendilerine yapamazlar. Gideon polistir, cinayet dedektifi olarak çalışıyor bu yüzden ona sık sık koruma tılsımı yaparım. Eğer uçağa binmek zorundaysa da elektrik gücünü bastırın başka bir tılsım gönderirim, böylece uçağın devrelerini yakmaz."

Lorna kelimeleri dikkatle telaffuz etmeye çalışarak, "Elektro psikokinesis," diye tekrarladı. "Çok acayipmiş."

"Öyle olduğunu söylüyorlar," dedi Dante.

Gideon'un seksten sonra bazen parladığını da duymuştu, yoksa önce miydi? Belki de süreç esnasında parlıyordu kardeşi. İnsanın kardeşine uzun uzun soramayacağı bir konuydu bu. Öte yandan eğer paranormal yetenekler nihayet Lorna'nın ilgisini çektiyse, onu eğlendirecek başka şeyler de bulabilirdi.

Dante, sabahtan beri düşünüyor olmasına rağmen o anda aklına gelmiş gibi, "Bak sana ne diyeceğim," dedi. "Kısa bir süre, mesela bir hafta kadar sana kendini koruman için basit şeyler öğretmeme izin versene. Enerji dalgalarına karşı o kadar duyarlısın ki insan içine çıkmaya bile şaşıyorum. Böylece bazı basit testler yaparak, hangi alanlarda ne kadar yetenekli olduğunu da görmüş olurum."

Lorna'nın yüzünde ani bir itiraz ifadesi belirdi ama sonra bu yerini meraklı bir ifadeye bıraktı. Hemen ardından temkinli bir bakış geldi. Lorna kendini kolay kolay kimseye teslim etmeyecekti. "Ne yapmak zorundayım?" diye sordu nihayet.

“Bir şey yapmak zorunda değilsin. Mesele zorunluluk meselesi değil. Eğer yeni bir şeyler öğrenme fikri seni bu kadar rahatsız ediyorsa seni sandalyeye bağlayıp ders anlatacak değilim. Ama zaten birkaç gün burada kalacaksan zamanını kendin hakkında bir şeyler öğrenerek geçirebilirsin.”

“Kıyafetlerime ihtiyacım olacak,” dedi Lorna. Bu da, Dante’nin ondan beklediği teslimiyete yakın bir ifade sayılabilirdi.

“Adresini ver, eşyalarını buraya getirteyim.”

“Sadece birkaç günlüğüne kalıyorum. Ondan sonra senden bu aptal zihin sınırlamasını kaldıracağına ve gitmeme izin vereceğine dair söz istiyorum.”

Dante bunu bir an düşündü. Bir Dranir olarak kolay kolay söz vermezdi. Nihayet, “Bir hafta sonra bunu yeniden düşüneceğim,” dedi. “Akıllısın, bir haftada çok şey öğrenirsin. Yine de sana kesin bir söz veremem.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“YOLUNDA gitmeyen tam olarak neydi?”

Cael Ansara’nın telefondaki ses tonu kibar ve yumuşaktı ama Ruben McWilliams buna kanmamıştı. Kuzeni olsun ya da olmasın, Ruben, Cael’in yanında kendisini huzursuz hissedirdi hep. Hele hele Cael kibar ve iyi görünüyorsa, daha sonra çok kötü çıkardı acısı, daha dikkatli olmak gerekirdi. Ruben bu piç kurusundan hiç hoşlanmıyordu ama ihanet böyle tuhaf ortaklıklar doğuruyordu işte.

İçinden gelen sesi dinleyerek Cael’i arama işini ertelemiş, bir gece önce aramamıştı. Bu sırada sağa sola adam salmış, biraz soruşturma yapmıştı. Neyse ki bu riskli karardan pişman olmamış, ilginç bir haber almıştı.

Adamlarının ne keşfettiğini tam olarak bilemiyordu ama bir şey buldukları kesindi.

“Tam olarak bilmiyoruz. Her şey başından sonuna kursuzdu. Eyn bana, Stoffel’e ve Pier’e bağlandı, güçlerimizden destek alarak ateşi besledi. Böylece Raintree’den daha güçlüydük, Raintree hızla yeniliyordu. Derken bir şey oldu, başka bambaşka bir şey oldu. Raintree’nin ateşle başa çıkamayacağını görüp geri çekilmiş olması mümkün. Ya da düşündüğümüzden daha güçlü...”

Cael ses çıkarmadı. Ruben oteldeki yatağında huzursuzca kıpırdandı. Cael’in, Dante Raintree’nin paniğe kapılıp ateşten kaçtığı fikrine atlayacağını umuyordu ama her zamanki gibi Cael’in ne düşüneceği tahmin edilemezdi.

“Elyn ne diyor?” diye sordu nihayet. “Eğer Raintree ateşi söndürmeye uğraşmaktan vazgeçip kaçmış olsaydı alevler bir anda yeniden canlanır, her yeri sarardı ve Elyn bunu fark ederdi, öyle değil mi? O dalgayı hissedirdi.”

“Elyn de bilemiyor.” Ruben ve Elyn olanları uzun uzun tartışıp nerede yanlışlık olduğunu bulmaya çalışmışlardı. Elyn’in gerçekten de alevlerin parladığı anı fark etmesi gerekirdi ama öyle bir şey olmamıştı, itfaiye erleri gelene dek herhangi bir geri çekilme de hissetmemişti. Arada bir parazit vardı sanki ama bunu açıklayamıyorlardı.

“Ne demek bilemiyor? O bir Ateş Ustası, bu da onun ateşi. Elyn o alevleri daha en başından biliyor olmalı.”

Cael sert konuşmuştu ama Ruben’le Elyn konuyu tartıştıkları sırada daha da sert konuşmuşlardı. Elyn suçlanmayı istemiyordu ve gerçekten kafası karışmış durumdaydı. Ruben, “Elyn sadece, otele ateşi gönderirken bir anda ateşle bağlantısının koptuğunu biliyor. Ateşin hâlâ orada olduğu-

nu biliyor ama ne yaptığını bilemiyormuş,” dedi. “Doğruyu söylüyor. Ben de ona bağlıydım, ne kadar şaşırdığını o anda ben de hissettim. Arada bir parazit olduğundan şüpheleniyor ya da bir koruyucu kalkan.”

“Elyn sadece mazeret üretiyor. O türden kalkanlar sadece ana yuvada olur. Kalkanlara Raintree mekânları dışında bir yerde rastlamadık bugüne dek.”

“Elyn’in mazeret ürettiği kısma değil ama bir kalkanın varlığının mümkün olmadığına katılıyorum. Elyn de kalkan olup olmadığını sormuştu, ona hayır dedim. Eğer olsaydı hissederdim.”

“Diğer Raintreeler neredeydi?”

“Onlar da hesaba katıldı.” Raintreeler’in hiçbirinin Dranirler’inin yakınında olmamasına dikkat etmişlerdi. Yoksa onlar da tıpkı Elyn’in onlara bağlanarak gücünü artırması gibi Dranirler’ine bağlanıp güçlerini ona akıtabilirlerdi. Harekete geçmeden önce Reno’da yaşayan Raintree klanından kimselerin peşine adam takmış, nerede olduklarını takip etmişlerdi. Zaten Dranir dışında Reno’da yaşayan sadece sekiz Raintree vardı, o gün hiçbiri Inferno civarında değildi.

“Yani, bana o kadar güvence vermenize rağmen görevi başaramadınız ve sebebini bilmiyorsunuz.”

“Henüz bilmiyoruz.” Ruben *henüz* sözcüğünü hafifçe vurgulamaya çalışmıştı. “Bir olasılık daha var. Raintree’nin yanında bir kadın vardı. İtfaiye araçları görüşümüzü kapattığı için onların dışarı çıkıp çıkamadığını göremedik ama sigorta eksperiymişiz gibi davranıp etrafı soruşturduk.” Kimse onlardan şüphelenmemişti çünkü olay yerine doluşan başka sigortacılar da vardı. Sonuçta pek çok şey öğ-

renmişlerdi. Sadece kumarhane ya da otel değil, epey araç da hasar görmüştü. Kumarhanenin patronları özel eşyalarını kaybetmişlerdi. Çok sayıda yaralı, iki ölü vardı.

“Kadının adı ne?”

“Lorna Clay. İlk yardım görevlilerinden biri adını ve adresini almış. Otelde kalmıyormuş, verdiği adres de Missouri’de ama geçerli bir adres değil, kontrol ettim.”

“Devam et.”

“En başından beri Raintree’yle birlikte olduğu anlaşılıyor. Oteldeki ofisindeymiş çünkü binadan birlikte çıkmışlar. Binadan merdiven boşluğunu kullanarak ayrılan diğerleriyle birlikteleymiş. Raintree insanları otoparka yönlendirmiş ama o kadınla birlikte diğer tarafa gitmiş. Şüpheli birçok nokta var. Birincisi, kadında en ufak bir yanık yok. İkincisi, Raintree’de de yok.”

“Koruyucu baloncuk. Judah da yapabiliyor bu balonlardan.” Cael’in sesi Judah’tan söz ederken soğuk çıkmıştı. Judah onun üvey kardeşi ve Ansara Draniri’ydi. Judah’ı kıskanmak ve onun kendisi yerine Dranir olmasının verdiği acı Cael’i hayatı boyunca yiyip bitirmişti.

Ruben baloncuk fikrinden etkilenmişti. Dumandan korunmak mümkündü, dumanın fiziksel bir görünümü vardı. Tüm ateş ustaları dumana karşı kalkan oluşturabilirlerdi ama ısı başka bir şeydi, havayla ilgiliydi. Ateş ustaları da, soylu olsalar bile nefes almak zorundaydılar. Ateşle havayı ayırmak, birinden yararlanırken diğerini uzak tutabilme becerisi ateşi kontrol edebilme gücünün çok ötesinde bir güç gerektiriyordu.

Cael, “O kadın,” deyince Ruben sessiz hayranlığından sıyrıldı, kadınla ilgili bildiklerini anlatması gerekiyordu.

“Olaydan sonra verdiği ifadenin kopyalarını gördüm. Raintree’nin ifadesiyle uyuyor; ikisi de bizim bildiğimiz zamanlama içinde mümkün görünmüyor. Tahminimce Raintree yangınla en az yarım saat uğraşmış olmalı.” Hayatta kalmaya çalışırken yarım saat sonsuzluk kadar uzun bir süreydi.

“Bu sırada bitkin düşmüş olmalı. Yangını kontrol etmeye çalışırken öylesine enerji harcamıştır ki, balonu sağlam tutmaya gücü yetmemiştir. Raintree’de kahraman tipi var,” diye onun yerine devam etti Cael. “Oteldeki insanları kurtarmak için kendini feda etti. Bunun işe yaraması gerekiyordu. Diğerleri ondan şüphelenmeyeceklerdi çünkü zaten ondan cesur ve kahramanca davranması bekleniyordu. Asıl anahtar o kadın. Mutlaka özel yetenekleri olmalı onun. Raintree ona bağlanarak gücünü besledi.”

“O bir Raintree değil,” dedi Ruben. “Belki bir başıboştur ama onlar o kadar güçlü olmazlar. Ancak birkaç başıboş bir araya gelirse ona yeterince güç verebilir.” Ruben böyle söylese de pek emin değildi. Ne de olsa dört güçlü Ansara birlikte canlandırıyorlardı yangını; Dante ne kadar güçlü olursa olsun bir başıboşun gücü bir bardak suda fırtına ko-parmak kadar olabilirdi.

“Bu mantığı izlesene,” dedi Cael sert bir şekilde. “Başıboşlar bu kadar güçlü olamıyorsa kadın başıboş değil demektir.”

Ruben, “Raintree değil,” diye üsteledi.

“Ya da yasal bir Raintree değil.” Cael *‘gayrimeşru’* kelimesini kullanmamıştı. Bir önceki Dranir onu oğlu olarak tanımış ama o daha büyük olmasına rağmen tahtı küçük oğlu Judah’a bırakmıştı. Bu adaletsizlik asit gibi Cael’in içini

kurutuyordu. Çevresindekiler, Judah'ın güçleri nedeniyle Dranir olduğunu ima etmemeyi çoktan öğrenmişlerdi.

Ruben tereddütle, "Raintree'yi dördümüze karşı o kadar uzun süre dayanabilecek kadar destekleyebildiğine göre hanedan soyundan olmalı," diye mırıldandı. Bu imkânsızdı çünkü hanedan ailesindeki doğumlar gözden kaçırılmayacak kadar ciddiye.

"Belki de. Soyağacından kopma binlerce yıl önce bile olsa güç genetik olarak taşınmış olabilir."

Klan üyelerinin insanlarla ilişkilerinden doğan çocuklar ya Ansara ya da Raintree olurlardı. Her iki klanın hanedan ailesi en güçlü yeteneklere sahip oldukları için güçleri genetik olarak aktarılmaya devam ederdi. Ruben'e göre bu fazla zorlama bir çıkarımdı, ne olursa olsun hanedan ailesindeki bir doğum gizli kalmazdı, hele hele yüzlerce yıl gizlenmesi mümkün değildi.

"Kim olduğunu boş verecek olursak, şimdi nerede?"

"Raintree'nin evinde. Dün akşam onu evine götürdün, hâlâ da orada kadın."

Cael bir süre konuşmadı. Ruben, kuzeni kafa yorarken sessizce bekledi.

Nihayet, "Tamam," dedi Cael. "Anahtar bu kadında... Nereden geldiye geldi, Raintree'nin dördünüze karşı koymasını destekleyecek kadar güçlü. Ancak bu geçmişte kaldı. Tekrar ateşi denerseniz Raintree'yi şüphelendirirsiniz. Bu yüzden kaza süsü verilebilecek ve bizimle bağlantısı kurulamayacak bir yol bulmak zorundasınız. Nasıl yaptığınız umurumda değil, yapın! Bir dahaki sefere görüştüğümüzde Dante Raintree'nin öldüğünü söylersen iyi olur. Bu sırada kadını da öldürün."

Cael telefonu kapattı. Ruben ahizeyi yavaşça yerine bıraktıktan sonra burnunu ovuşturdu. Taktik açısından önce soylu Raintreeler'i öldürmek akıllıcaydı. Yılanın başını kestikten sonra gövdeyi halletmek kolay olurdu. Benzetme birebir doğru sayılmayabilirdi çünkü her Raintree'nin belli bir gücü vardı ama Ansaralar'ın da gücü vardı. Raintreeler hanedanlarını kaybettikten sonra Ansaralar daha avantajlı konuma geçeceklerdi.

İki yüz yıl önceki savaşta, öncelikle hanedan ailesini ortadan kaldırmamanın bedelini çok ağır ödemişlerdi. Tüm Ansara klanı ortadan kalkıyordu neredeyse. Hayatta kalanlar Karayip Denizleri'ndeki adalarına sürülmüşler, pek çoğu orada kalmıştı. Ancak Ansaralar aradan geçen iki yüz yılı, güçlerini yeniden toplamak için kullanmışlardı ve şimdi yeniden düşmanlarıyla yüzleşecek kadar güçlüydüler. Cael ve Ruben böyle düşünüyorlardı ama Judah onları geri tutmaya çalışıyor, temkinli olmalarını söylüyordu hep. Judah bankacıydı, riskten ne anlardı ki!

Ansara birliklerindeki huzursuzluk giderek artmış, artık kriz halini almıştı. Raintree ve Judah'ın ölmesi gerekiyordu. Cael üvey kardeşini sürgüne bile göndermez, yaşatmazdı.

Ruben oldukça güçlü bir Ansara'ydı. Hem bu yüzden, hem de Cael'in kuzeni olduğu için en güçlü Raintree'nin ortadan kaldırılması gibi zorlu bir görev ona verilmişti. Cael bunun bir kazaymış gibi görünmesini istediği için görev daha da zorlu hale geliyordu. Ruben'in istediği en son şey, tüm Raintreeler'in yurtlarını korumak için orada toplanmasıydı. Sığınak'ın neredeyse mistik bir gücü vardı. Ruben bu gücün ne kadarının gerçek, ne kadarının yanılsama olduğunu bilmiyor ve aldırmiyordu.

Plan son derece basitti. Soyluları öldür, Sığınak çevresindeki koruyucu kalkanları etkisiz hale getir ve Raintreele-
r'in yurdunu ele geçir. Bundan sonra Raintree klanı çok güç
kaybedecek, onları yok etmek çocuk oyuncağı olacaktı.

Raintreeler iki yüz yıl önce Ansaralar'ın yurdunu ele ge-
çirip tüm klan üyelerini ortadan kaldırmamakla çok büyük
hata yapmışlardı. Ansaralar ise benzer bir iyilikle karşılık
vermeyeceklerdi onlara.

Ruben derin düşüncelere dalarak uzun süre oturdu. Ra-
intree'yi, dikkati dağılırsa gafil avlayabilirlerdi. Lorna Clay'le
ikisinin sevgili olduğu çıktı, yoksa neden evine götürsündü
kadını? İkisi içinden kadını alt etmek daha kolaydı. Hem,
hedef kadın olursa Raintree klanı alarma geçmezdi.

Cael iyi düşünmüştü, önce kadını öldürmek iyi fikirdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pazartesi öğleden sonra

LORNA kaşlarını çatarak, “Ya ölürsen ne olacak?” diye sordu. Bu sırada Dante garajın kapısını açıyordu, elinde araba anahtarı vardı. “Ya birden lastiğin patlar, dağdan aşağı yuvarlanırsan? Ya birdenbire felç geçirirsen? Ya tavuk taşıyan bir tırın frenleri tutmaz ve senin şu arabayı dümdüz ederse? Ben burada mahsur mu kalacağım? Lanet büyün, sen bilincini kaybedersen ya da ölürsen de beni etkilemeye devam eder mi?”

Dante yarı yolda durup, Lorna’ya baktı. “Benim için daha iyi şeyler düşünemez misin, ne biçim ölüm bunlar? Tavuk taşıyan tır da nereden çıktı?”

Lorna dudak büktü. "Ölüm ölümdür, ne fark eder ki?" Derken aklına bir şey gelmiş gibi huzursuzlandı. "Şey, sen ölebiliyorsun, öyle değil mi?" Dante Raintree, sandığından daha fazla ucube olabilirdi. Belki, en üst ucubelik sınırının da üstüne çıkıyordu!

Dante güldü. "Beni öldürmeyi mi planlıyorsun yoksa?"

Lorna hiç bozuntuya vermeden, "Bir düşünce sadece," diye cevapladı. "Evet, sorumun cevabını alayım?"

Dante kapıya yaslandı, öylesine rahat ve çekici görünüyordu ki Lorna neredeyse bakışlarını kaçıracaktı. Dante'ye karşı hissettiği fiziksel çekimi görmezden gelmek için çok uğraşıyor, çoğu zaman da başarıyordu ama şimdiki gibi zamanlarda, Dante'nin yeşil gözleri ateş gibi yanarken hayal gücü deli gibi çalışıyor, sanki Dante'nin kaslı vücudunun temasını yeniden hatırlıyordu. Dante ona sarıldığı zaman vücudunun arzuyla sertleştiğini hatırlamaksa Lorna'nın işini sadece daha zorlaştırıyordu. Karşılıklı bir cinsel çekim, çok güçlü bir mıknatıs gibiydi ama yine de Lorna'nın bu çekimi hissetmesi, buna uygun davranması gerektiği anlamına gelmiyordu. Bazen bir trafik lambasına uymamak için de müthiş bir arzu duyardı içinde ama bunu hiç yapmamıştı çünkü aptalca bir hareket olurdu bu. Dante Raintree'yle yatması da aynı kategoriye girerdi; aptalca olurdu.

"Ben de senin kadar ölümlüyüm, neredeyse. Düşünüyorum da, ölümsüz olmak ölümlü olmaktan beter bir şeydir herhalde."

Lorna bir adım geri attı. "Neredeyse ne demek?"

"Bu başka bir sohbetin konusu olabilir ama şu anda bunun için hiç zamanım yok. İlk soruna gelince, bilmiyorum. Belki burada kalırsın, belki çıkarsın."

Lorna deliye dönmüştü. "Ne diyorsun sen! Sana bir şey olursa buradan çıkıp çıkamayacağım belli değil ve sen buna rağmen beni burada bırakıp gidiyorsun, öyle mi?"

Dante bir an düşündükten sonra, "Evet," deyip kapıdan çıktı.

Lorna atlayıp, kapı kapanmadan yakaladı. "Beni burada bırakma! Lütfen." Yalvarmaktan nefret ederdi, Dante Raintree'nin onu yalvarmasından da nefret ediyordu ama eve hapsolma fikri bile dehşete kapılmasına yetiyordu.

Dante Jaguarına binerken, "Bir şey olmaz," dedi. Yukarı doğru açılan garaj kapısının sesi Lorna'nın sesini bastırıyordu zaten.

Lorna öfkeyle mutfak kapısını kapatıp kapı üzerindeki bütün kilitleri çevirdi, sıkıca kilitledi. Dante'yi dışarıda bırakmaya çalışmanın bir anlamı yoktu, sonuçta kendi eviydi ve anahtarları vardı ama yine de böyle yapmak Lorna'yı biraz olsun rahatlatmıştı. Jaguarın uzaklaşan sesini ve garaj kapısının kapandığını duydu.

Raintree'ye lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! diye geçirdi içinden. Çekip gitmiş ve onu orada tutsak bırakmıştı.

Kıyafetlerini sabah birileri getirmiş, Lorna üstüne doğru dürüst bir şeyler geçirmişti. Yani, dışarı çıkabilecek durumdaydı ve Raintree'nin onu evde bırakması için mantıklı bir sebep yoktu. Nasıl olsa dışarıda da ondan uzaklaşmaması için zihin komutlarını kullanabilirdi, Lorna istese de bir yere gidemezdi.

Lorna sinirden nereye baktığının bile farkında olmadan mutfığa göz gezdirdi. Dranir olmak artık neyse, Dante Raintree kendisini pek matah bir şey sanıyordu. Başkalarının

ne istediğini hiç umursamadan, canı nasıl isterse öyle davranıyordu. Hiç evlenmediği ya da kolay kolay evlenmeyeceği çok açıktı çünkü hiçbir kadın böyle tuzu kuru...

Tuz.

Lorna hemen etrafına bakındı, paslanmaz çelikten büyük birer biberlik ve tuzluk tezgâhın ilerisinde duruyordu. Sonra dolap kapaklarını açıp kapayarak kileri buldu, aradığı şey buradaydı.

Dante'nin kahvesine bir kaşık şeker koyduğunu fark etmişti. Dikkatli bir şekilde önce tuzluktaki tuzu boşalttı, yerine şeker kavanozundan biraz şeker koydu. Sonra kenara ayırdığı tuzu şeker kavanozuna koydu. Dante sabah kahvesinde iyi bir ders olacaktı. Tuz eklediği de ne varsa tadı şekerli olacaktı.

Lorna bu kadar yaratıcıydı işte!

Bir saat kadar sonra telefon çaldı ama Lorna telefona cevap vermedi. Raintree'nin sekreteri değildi sonuçta, arayan her kimse mesaj da bırakabilirdi.

Sonra evi keşfetmeye çıktı. Bir kişi için çok büyük bir evdi burası. Lorna bir evin kaç metre kare olduğunu hiç kestiremezdi ama evde altı yatak odası ve yedi büyük, bir küçük banyo vardı. Dante'nin yatak odası en üst kata tamamen yayılmış durumdaydı, o kadar genişti ki dört kişilik bir aile burada rahat rahat yaşayabilirdi. Çelik mavisi ve açık yeşil tonlarının ağırlıkta olduğu, tam bir erkeğe uygun olacak şekilde döşenmiş bir odaydı burası. Etrafa serpiştirilmiş koyu kırmızı yastıklar ya da vazolar biraz olsun renk katıyordu, o kadar.

Odada ayrı bir oturma alanı ve bir kabin bulunuyordu. Bir düğmeye basıldığında kabinden büyük bir televizyon

ekranı çıkıyordu. Lorna düğmelere basarak keşfetmişti bunu. Ayrıca, muhtemelen Dante'nin bir şeyler atıştırıp kahve içmek için mutfağa inmesine gerek kalmaması için küçük bir buzdolabı ve bir kahve makinesi de vardı. Lorna buradaki şekerin yerine de tuz koydu, sonra hızını alamayıp etraftaki saksılardan biraz toprak alıp kahve kavanozuna karıştırdı.

Sonra odanın ortasında, rüya kadar rahat devasa yatağın ortasına kurulup düşüncelere daldı.

Ev çok büyük ve konforluydu ama malikâne denemezdi, çok gösterişli değildi. Dante'nin konfordan hoşlandığı beliydi ama gösteriştten çok, yaşadığı yerin rahat olmasını istiyordu. Lorna onun çok zengin olduğunu, istese bu evden çok daha büyüğüne sahip olabileceğini biliyordu. Buna rağmen Dante burada yalnız yaşıyor, yatılı hizmetli bulundurmuyordu. Mahremiyetine bu kadar önem verdiği belli olan bir adam neden onu burada kalmaya zorluyordu?

Kendisini Lorna'dan sorumlu hissettiğini söylemişti ama Lorna nerede kalırsa kalsın aynı şekilde sorumluluk duyabilirdi. Nasılsa insanlara istediği şeyi yaptırabilirdi için Lorna onun izin verdiği sınırın dışına çıkamazdı. Lorna'nın "eğitimsiz" gücü ilgisini çekiyor, bu güç üzerinde neler yapabileceğini görerek merakını tatmin etmek istiyor olabiliyordu. Yine de Dante'nin ders vermesi için Lorna'nın onun evinde kalması gerekiyordu.

Belki de onunla yatmak istiyordu, motivasyonu bu olabiliyordu. Lorna'yı ona gitmesi için zorlayabilirdi ama konu seks olunca Dante tecavüzcü değildi. Muhtemelen deliydi, kesinlikle zorbaydı ama tecavüzcü değildi. Lorna'nın kendisinin istemesini bekleyecekti. Öyleyse Lorna'yı, onu baştan

çıkarmak için mi orada tutuyordu? Ama, kendisi evden gittiğine göre bunu yapamazdı, ayrıca Lorna'yı baştan çıkartacak yerde sürekli kızdırıyordu.

Sonuçta, seks de mantıklı bir gerekçe olamıyordu. Dante onu yatağında istiyorsa evinde hapsedmeye kalkması pek akıllıca bir yol değildi. Hepsi bir yana, Lorna kendisini o kadar cazip bulmazdı, birisinin kendisiyle yatmak için böyle olmayacak işler yapmaya kalkmasını akli almıyordu.

Dante'nin kendisini eve kapatması için mutlaka başka bir sebebi olmalıydı ama Lorna bu sebebin ne olduğunu bulamıyordu. Dante'yi alt edip kaçmadığı sürece, o izin verene kadar evden çıkabilmesi mümkün değildi.

Bir gece önce güvenlik şefi olacak goril ona Raintree'nin ofisine kadar *'eşlik ettiğinden'* beri gerçek bir kâbusun içindeydi. Peş peşe, bir sonraki bir öncekinden beter, öyle dehşet verici olaylar olmuştu ki, Lorna bu süreçte gerçeklikten kopmuştu neredeyse. Bir gün önce o saatlerde kalabalığın arasına karışmış, kimliği önemsiz biriydi ve Lorna bundan çok memnundu. Elbette arada sırada yanına gelip konuşanlar oluyordu, kazananlarla hep konuşulurdu ama yalnız olmak hiç zoruna gitmiyordu. Hatta yalnız olduğu için kendisini daha güvende hissediyordu.

Raintree ondan evde kalmasını ve özel yetenekleri üzerine çalışmasını istiyordu. Lorna'yı, sayılarla ilgili yetenekli olduğunu kabul etmesini sağlayarak tuzağa düşürmüştü aslında ama Lorna'nın normalüstü durumunun açığa çıkmasından ne kadar rahatsız olduğunu bilemezdi. Lorna, hiç ortaya çıkmadan, arkada kalmayı tercih ederdi.

Dante, paranormal yeteneklerin normal karşılandığı bir kültürde büyümüşü. Bu yeteneklerin yüreklendirilip eğitildiği bir kültürdü bu. Hatta bu kültürde bir prens olarak yetiştirilmişti. Ucubeler prensiydi ama sonuçta prensti! Gece-konduda büyümenin, aç kalmanın, istenmemenin ya da farklı olmanın ne demek olduğunu bilemezdi. Lorna'nın hayatında hiçbir zaman bir baba olmamıştı, sadece annesinin sonu gelmez erkek arkadaşları vardı. Yine Dante, annesinin ucubece olduğunu düşündüğü bir şey yaptığı için tekme tokat sofradan kovulmamıştı.

Lorna çocuk aklıyla annesinin ona neden tuhaf olduğunu söylediğini anlamamıştı o zaman. Annesinin çalıştığı yere, yani şehir merkezindeki bara gitmek için binmesi gereken otobüsün altı dakika yirmi üç saniye geç kalacağını söylemenin nesi tuhaf olabilirdi ki! Annesinin bunu bilmek isteyeceğini düşünmüştü ama annesi ona teşekkür edeceğine elinin tersiyle vurarak Lorna'yı sofradan kovmuştu.

Sayılar onun bir parçası gibiydi. Eğer herhangi bir şeyin içinde sayı geçiyorsa, Lorna sayıyı mutlaka bilirdi. Annesi okulöncesi eğitimin sadece zaman kaybı olduğunu düşündüğü için anaokuluna gitmeden ilkokula başlamış, nihayet rakamlarla tanışınca kafasındaki taşlar yerine oturmuştu. Artık şekillerin isimleri, isimlerin anlamları vardı.

Lorna hayatı boyunca rakamlar karşısında büyülenmişti; bir evin kapısında, bir tabelada, bir reklâm panosunda ya da bir takside, nerede görürse görsün rakamlar onun için anlamını bilemediği yabancı bir dil gibiydi. Bir yandan onlarla bu kadar derinden bir bağının olması, bir yandan onların dilinden anlamaması saçmaydı. Lorna neredeyse annesinin ona hep söylediği gibi gerçekten aptal olduğunu dü-

şünmeye başlayacaktı ki okula başlamış ve sayılar bir anlama kavuşmuştu.

On yaşına geldiğinde annesi kendisini iyice alkol ve uyuşturucuya vermiş, Lorna'yı her gün dövmeye başlamıştı. Eğer annesi akşamdan kalmaysa ve Lorna'nın hoşuna gitmeyen bir şey yaptığını düşünecek olursa ki bu bir hafta önceki bir şey de olabilirdi, eline geçen ne varsa Lorna'ya rastgele vuruyordu. Lorna kimi zaman uykusundan annesinin rastgele bir yerlerine vurmasıyla uyanıyordu. Korku içinde uyumaya alışmıştı.

Lorna çocukluğuna ilişkin en çok soğuğu, karanlığı ve korkuyu hatırlıyordu. Annesinin onu öldürmesinden ya da bir gece eve gelmemesinden korkmuştu hep. Lorna annesinin onu doğmadan önce de doğduktan sonra da kesinlikle istemediğini biliyordu. Annesi bunu o kadar çok söylemişti ki, kuşkusu yoktu.

Sayıların ona ne ifade ettiğini saklamayı da öğrenmişti. Sadece bir kez, dokuzuncu sınıftayken hoşlandığı bir çocuğa söylemişti. Çocuk sınıf arkadaşıydı, pek popüler bir tip değildi, hatta utangaç bile sayılabilirdi. Ailesi çok dindar olduğu için okul partilerine katılmaz, dans etmeyi bilmezdi. Lorna da böyle olduğu için çocuktan hoşlanmıştı.

Bol bol sohbet ederler, el ele tutuşurlar, bazen de öpüşürlerdi. Bir gün Lorna cesaretini toplayıp en derin sırrını onunla paylaştı.

Bunu söylediği anda çocuğun yüzünde beliren iğrenme ifadesini hâlâ hatırlıyordu. Çocuk, "Şeytan!" diyerek onun yüzüne tükürmüş, bir daha onunla tek kelime konuşmamıştı. En azından kimseye anlatmamıştı ama zaten anlatacak kimsesi de yoktu.

Lorna on altı yaşındayken annesi gerçekten de bir gün gitti ve bir daha gelmedi. Lorna okuldan eve geldiğinde, kapı kilidinin değişmiş olduğunu gördü. Annesi kendi eşyalarını almış, Lorna'nın iki üç parça kıyafetini ise çöpe atmıştı.

Lorna nerede kalacağını bilemiyordu, çaresizlik içinde yapabileceği tek şey vardı. Gidip sosyal hizmetler yetkililerinden, koruyucu aile talebinde bulundu.

İki yıl boyunca koruyucu ailelerin yanında yaşamak harika değildi elbette ama önceki hayatı kadar kötü de değildi, en azından liseyi bitirebilmişti. Koruyucu ebeveynlerinden hiçbiri onu dövmemiş ya da taciz etmemişlerdi. Ondan çok fazla hoşlanan da çıkmamıştı ama annesi hep onun insanın hoşuna gidebilecek birisi olmadığını söylerdi.

Lorna direndi ve mücadele etti. On sekiz yaşına geldiğinde artık kendi başıydı. O zamandan beri geçen on üç yıl boyunca dikkat çekmeden yaşamak ve mağdur olmamak için elinden geleni yapmıştı.

Kumar oynamaya tesadüfen, Florida'daki küçük bir kumarhanede başlamıştı. Fazla değil, en çok iki yüz dolar kazanmıştı ama onun için fena bir para değildi. Daha sonra Mississippi Nehri kıyısındaki kumarhanelerin bazılarında oynamaya devam etmişti. Atlantic City'e de gitmiş ama oradan fazla hoşlanmamıştı. Las Vegas fena değildi ama orada da her şey çok fazlaydı; çok fazla neon ışığı, çok fazla insan, çok fazla güneş ve çok fazla şamata vardı. Reno ona daha çok uymuştu. Los Angeles'tan küçüktü ama taşra sayılmazdı. İklimi harikaydı. Florida'da kazandığı ufak meblağdan sekiz yıl sonra, haftada beş ilâ on bin dolar arası kazanmaya başlamıştı.

Aslında bu kadar para onun için tam bir yükü çünkü her zaman harcadığından daha fazlasını harcamayı beceremiyordu. Artık aç kalmıyor ya da üşümüyordu. Bir yerden ayrılıp başka bir yere giderken kolaylık olsun diye bir araba edinmişti ama o da eski bir modeldi. Pek çok yerde banka hesabı açmıştı, ayrıca yanında her zaman nakit para olurdu. Nakit para taşımanın tehlikeli olabileceğini biliyordu ama ihtiyaç duyduğu şeyi anında elde edebilmek için elinin altında para olunca kendisini daha güvende hissediyordu. Bir yere yerleşip düzenli bir hayat kurana kadar para onun için bir dertti, ülke çapında daha kaç hesap açabilirdi ki!

Lorna'nın hayatı böyleydi. Dante Raintree ise tek yapması gerekenin, onu sayılara olan yeteneğiyle ilgili olarak biraz eğitmek olduğunu sanıyordu. Ne olmasını bekliyordu acaba? Lorna'nın hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu, onun zihninde bir şeyi değiştiremezdi. Lorna'nın hanım hanımcık, uslu biri mi olması gerekiyordu? Yoksa kendisi gibi insanlarla tanışıp, sosyalleşmesi mi gerekiyordu? Evde kibrit kalmadığında onlardan mangaldaki kömürleri üfleterek yakmalarını isterdi belki. Hatta bir blog sayfası açıp deneyimlerini yazabilir ya da bir radyo programı yapabilirdi.

İ-i, bunların hiçbirisi Lorna'ya göre değildi. Yalnız yaşamayı seviyordu o; yalnız yaşamak ve ayaklarının üstünde durmak istiyordu, hep öyle yaşamıştı.

Telefon tekrar çalınca irkildi. Yatakta doğrularak arayan numaraya baktı. Aslında neden baktığını bilmiyordu, Dante Raintree'yi arayan bir numarayı tanıma ihtimali yoktu. Telefonu açıp cevap verme ihtimali de yoktu, o ayrı.

Yatakta o kadar uzun süredir uzanıyordu ki, vaktin öğleyi geçtiğini fark etmemişti bile, uyuklamaya başlamıştı.

Neyse ki telefon çalmıştı yoksa olduğu yerde sızıp kalabilirdi. Dante gelip onu kendi yatağında bulsa hoş olmazdı doğrusu.

Öte yandan gerçekten uykusu vardı, acıkmıştı da. Kahvaltının üzerinden epey vakit geçmiş, öğle yemeği yemeyi unutmuştu. Hafif bir şeyler yedikten sonra bu akşam erken yatabilirdi. Raintree'yi beklemesi için bir sebep göremiyordu, hem dönüp dönmeyeceğini söyleme nezaketinde bile bulunmamıştı.

En azından bir arayabilirdi Lorna'yı. Tamam, Lorna telefonu açmazdı ama telesekretere mesaj bırakabilirdi.

Dante'yi beklemesinin gerçekten bir anlamı yoktu. Lorna buzdolabını açıp kendisine şahane bir sandviç hazırlayıp yedikten sonra kitaplık raflarındaki kitaplara göz attı. Dante'nin paranormal şeyler üzerine yığıla kitabı vardı ama Lorna sürükleyici bir roman seçerek bir köşeye kıvrıldı, okumaya koyuldu.

Saat sekize gelirken başı kitabın üzerine düşmek üzereydi, romanın onu uyanık tutabilecek kadar sürükleyici olmadığı açıktı. Güneş henüz batmamıştı ama Lorna aldırmadı, bir gece önceden çok yorgundu, dinlenmeye ihtiyacı vardı hâlâ. On beş dakika sonra yeniden duş alıp yatağına kıvrılmış, yorganı başına çekmişti bile.

Başucundaki lambanın yanmasıyla irkildi. Annesinin artık onu döverek uyandırmayacağını bilse de içine yer etmiş korku ve panikle uyandı. Biraz rahatladıktan sonra yorganı hafifçe indirdi. Aynı anda neredeyse çırılçıplak ama sıcacık Dante Raintree yatağına, yanına giriverdi.

Lorna, "Sen ne yaptığını sanıyorsun," dedi uykulu bir sesle.

Dante onun yanına iyice yerleştikten sonra uzanıp lambayı söndürdü. "Birileri yatağıma kum serpmiş, o yüzden burada uyuyacağım."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“SAÇMALAMA. Evden çıkabildim mi ki kum bulayım? Tuz o.” Dante onun inkâr etmesini beklemişti belki ama bu aptalca olurdu, evde ondan başka kimse yoktu. Ayrıca, habersizce yatağına girdiği için kıyametleri koparmasını da beklemiş olabilirdi ama nedense Lorna korkmamıştı. Uyanırıldığı için sinirlenmişti ama korkmamıştı.

“Düzeltilme kabul edilmiştir,” dedi Dante. “Biraz öteye kay, bana yer aç.”

Lorna, sıcak ısıttığı yerden uzaklaştırıldığı için daha da kızdı. “Kendin diğer tarafa kaysana, beni niye hareket ettiriyorsun?” diye homurdana homurdana yatağın diğer ucuna gitti. Bu yatak da evdeki diğer yataklar gibi çok genişti.

“Yatağıma tuz koyan sensin.”

Lorna'nın yataktaki yeni yerinde çarşaf ve yorgan buz gibi olduğu için her zamankinden de fazla kıvrılıp tam bir top halini almıştı. Yastık bile soğuktu. Lorna kafasının altındaki yastığı alıp Dante'nin kafasına indirdi. "Bana kendi yastığımı ver. Bu soğuk."

Dante homurdandı ama yine de Lorna'nın ılık yastığını ona verdi, kendisi soğuk yastığı aldı. Lorna hemen yastığının sıcaklığına gömüldü. Dante'nin kokusu sinmişti yastığa, Lorna bundan hoşlandığını fark etti. Tanışalı çok az zaman olmuştu ama bu kısa zaman zarfında çok yakın temasları olmuştu. Beyninin ilkel bölümleri Dante'nin kokusunu tanımış, endişelerini yatıştırmıştı.

Uykulu bir sesle, "Saat kaç?" diye sordu.

"Saatin kaç olduğunu sen de biliyorsun, ne de olsa bir sayı. Düşün ve kendin bul." Dante'nin de sesi uykulu çıkıyordu.

Lorna saatin de sayı olduğunu daha önce hiç düşünmemişti, bunu fark ettiği anda gözünün önünde üç rakam belirdi. "Bir, sıfır, dört."

"Bravo."

Lorna uyku sersemi sevinip yeniden uykuya daldı.

Sabah Dante'den erken uyandı ama bu çok normaldi. O çok erken yatmıştı, Dante ise geç gelmişti. Lorna, birinin ona vuracağı korkusuyla yine gergin uyanmış, sonra rahatlamıştı. Yatak sıcaktı. Birbirlerine dokunmamalarına rağmen Dante'nin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Saati bilme becerisinin devam edip etmediğini görmek istiyordu. Zamanı düşündü ve gözünün önünde yine sayılar

belirdi; dört, beş, bir. Demek ki saat dört elli birdi. Yorganı kafasından çekti. Hava aydınlanmaya başlamıştı, saat tahmini doğru görünüyordu. Mutfaktaki saatlere bakmak için yataktan çıkmak zorunda kalmadan saati bilmek harikaydı. Zamanı bilebilmek işe yarayabilecek bir yetenektir.

Dante yanında, yüzü ona dönük şekilde yatıyordu. Bir kolunu başının altına koymuştu, nefes alış veriş i ağır ve derindi. Odada henüz loş bir aydınlık olduğu için Lorna ayrintıları tam olarak göremiyordu ama görmesine gerek de yoktu, bu kadarı bile yeterince seksi görünüyordu.

Sağlıklı, heteroseksüel bir adam yanında ilk kez yatıp da herhangi bir girişimde bulunmazsa kadın ne düşünmeliydi? Kendisinde bir problem olduğunu mu, yoksa adamın ondan hoşlanmadığını mı?

Lorna, Dante'nin tehlikeli ölçüde zeki olduğunu düşündü. Aynı oranda sezgileri de güçlüydü.

Birini otuz altı saattir tanıyor olmak bir ilişki olarak tanımlanabilirse, seks, ilişkilerinin bir parçasıydı kesinlikle. Bu otuz altı saatin bir kısmı Lorna'ya yıllar kadar uzun gelmişti, özellikle ilk dört beş saati. Üstelik harika vakit geçirdikleri de yoktu. Öte yandan, Lorna, Dante'yi hep çok kötü zamanlarda ve durumlarda gördüğü için, onu normal hayat düzende çok uzun süredir tanıyan birinden daha iyi tanıdığını düşünüyordu. O yüzden gece yanına gelince şaşırmamış ya da korkmamıştı.

Lorna onunla birlikte olmaya hazır değildi, belki de hiç hazır olmayacaktı. Dante bunun farkındaydı. Eğer onu zorlamaya kalksaydı, Lorna da direncini artırırdı. Dante, onun yanında sadece uyuyup cinsel herhangi bir girişimde bu-

lunmayarak, birlikte geçirdikleri o korkunç anların etkisini bertaraf etmiş, birlikte olabilmeleri ihtimalini artırmıştı.

Üzerindeki boxer pek bir yerini örtmese de yine de çıplak değildi. Aynı şekilde, Lorna da çıplak değildi, üzerinde her zamanki gibi pamuklu pijaması vardı. Dante otelden bütün kıyafetlerini getirtmişti. Belki de Dante girişimde bulunmadığı için Lorna onunla sevişmenin nasıl olacağını merak ediyordu. Dante herhalde böyle olacağını da kestirmişti.

Lorna için seks kolay değildi. Kimseye kolay kolay güvenmediği için kolay kolay kimseyi arzulayamıyordu da. Mahremiyetinden vazgeçmekte çok zorlanırdı, bunun sonucunda eline geçen de genellikle buna değmezdi. Seksten hoşlanıyordu, soyut olarak düşündüğünde arzuladığı bile oluyordu. Gerçek sekse gelince, yaşadıkları beklentileriyle çoğu zaman örtüşmüyordu. Ne yaparsa yapsın, çok ender olarak rahatlıyordu oysa iyi bir seks insanı rahatlatmalıydı.

Tuhaftı ama Dante'nin yanında, çok uzun zamandır hissetmediği kadar huzurlu hissediyordu kendisini. Dante onun ne olduğunu, ne kadar farklı olduğunu biliyor ama buna aldırımıyordu çünkü kendisi de farklıydı. Lorna ondan bir şey saklamak zorunda değildi, öfkesini ya da sivri dilini tutması da gerekmiyordu. Dante'nin de yumuşak biri olmadığını farkındaydı. Lorna onun acımasız olduğunu biliyordu ama bu kötü biri olduğu anlamına gelmiyordu. Dante dediğim dedik tipte biri olsa da mümkün olduğunca makul davranmaya çalışıyordu aslında.

Bu yüzden Lorna belki de kendini gerçekten rahat bırakıp onunla birlikte olabilirdi. Onun egosu için endişelenmesi gerekmiyordu. Dante hızlı başlayacak olursa ona yavaş-

lamasını söyleyebilirdi, bu onun hoşuna gitmese bile. Dante'ye özellikle zevk vermek gibi bir yaklaşımı olmazdı, bu onun problemiydi.

Acaba Dante sevişmeyi ağırdan mı alırdı yoksa sadece kendi zevkinin peşinde mi olurdu? Vücudunun henüz görmediği yerleri nasıldı acaba? Lorna kendini rahat bırakırsa onunla sevişmekten gerçekten hoşlanabilirdi, en azından merakını gidermiş olurdu.

Dante aniden yorganı üzerinden atıp yataktan kalktı; Lorna irkilmşti. Dante'nin banyo yerine kapıya yöneldiğini görünce merakla, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Dante sadece, "Güneş doğuyor," dedi.

Yani? Güneş her gün doğardı. Yani, ne kadar geç yatarsa yatsın her sabah bu kadar erken mi kalktığını mı söylemek istiyordu? Yoksa çok erken randevusu mu vardı?

Lorna onun peşinden gitmedi. Kendisinin de banyoyla bir randevusu vardı, ayrıca Dante'ye günün ilk kahvesini içmesi için vakit vermek istiyordu.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra, üstünü değiştirip yatağı yaparak odadan çıktı. Doğruca mutfığa gitti ama mutfakta kimse yoktu. Kahvenin hazır olduğunu görünce gülümsedi. Dante neredeydi acaba, duş mu alıyordu?

Etrafta onun ortaya çıkmasını bekleyecek hali yoktu. Oturma odasından tekrar kendi odasına geçerken, Dante iki kat yukarıdaki balkonda belirdi.

"Gelsene," diye seslendi Lorna'ya. "Dışarıda olacağım."

Dante'nin odasının doğuya bakan bir terası vardı. Lorna bir gün önce de görmüştü burayı ama o lanet olası komut yüzünden dışarı adım atamadığı için çıkıp bakamamıştı. Terasta rahat görünen iki sandalyeyle ufak bir masa vardı.

Lorna öğleden sonra güneş gidince burada oturmanın hoş olacağını düşünmüştü.

İki kat yukarı tırmanıp Dante'nin odasına ulaştı. Yatağın bozulmuş olduğunu görünce, onun tuzlu yatağa gerçekten de yatma girişiminde bulunduğunu anlayıp hınzırca sevindi. Dante terasta, sandalyelerden birinde oturuyordu. Lorna da terasa çıktı. Dante gözlerini yarı kapatmış, doğan güneşi tam karşısına alarak oturmuştu. Kahve kupası elindeydi. Yüzündeysen çok mutlu bir ifade vardı.

Lorna'ya "Tuz konusunda iyisin," dedikten sonra kahvesinden bir yudum aldı ama yüzünde kızgın bir ifade belirmedi. Elbette, kahvesini mutfaktan almış olmalıydı, en azından kahvesinde toprak tadı yoktu, sadece şeker yerine tuz vardı. Lorna bir dahaki sefere odasındaki kahveden içecek olursa yüzündeki ifadenin bu kadar sakin olmayacağını biliyordu.

"Ödeştik."

"Tahmin ederim."

Dante başka bir şey söylemeyince Lorna, "Sadece bunu söylemek için mi çağırdın?" diye sordu.

Dante etrafına bakıp onu görünce şaşırılmış gibi baktı. "Durma orada öyle, gel otur buraya."

Lorna bunu yapmayı daha düşünürken bile duvara çarpmış gibi olmuştu. "Yapamam."

Dante, Lorna'nın hâlâ komutun etkisi altında olduğunu fark edince gülümsedi. Bir şey söylemedi ama bir an sonra zihinsel duvar yıkılıp gitmişti.

Lorna, "Lanet olsun," diye mırıldanıp bir iki adım attı ve Dante'nin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Ne oldu?"

"Bir şey söylemedin, sadece düşündün. Komutların işe yarayabilmesi için senin yüksek sesle söylemen ve benim duymam gerektiğini umuyordum."

"Üzgünüm. Komutu düşünmem yeterli. Dünden beri, yeni fark ettiğim bu yeteneği kullanmamak ve kimilerine kendilerini göle atmalarını emretmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Ne kadar iyisin!" dedi Lorna.

"Uğraştığım gazetecileri ve beni nasıl çileden çıkardıklarını görseydin, gerçekten de çok iyi biri olduğumu kabul ederdin."

Lorna gazeteci lafını duyunca onun dün neden kendisini de beraberinde götürmediğini anladı.

"Dün gece geç geleceğimi haber vermek için seni aramayı denedim ama telefona bakmadın."

"Neden bakayım? Senin sekreterin miyim ben?"

"İyi de, seni arıyordum o sırada."

"Nerden bilebilirdim ki."

"Mesaj bırakmıştım."

"Duymadım." Telesekreter mutfaktaydı ve son telefon geldiğinde Lorna onun odasında idi.

"Bu yüzden geri aramamış olmalısın." Dante'nin sesi sinirli çıkmıştı bu kez.

"Neden arayayım? Ben..."

"Benim sekreterim değilsin, biliyorum. Sen tam bir baş belasıydın biliyor musun?"

Lorna sadece dişlerini göstererek gülümsedi. "Deniyorum."

Dante biraz homurdanıp kahvesini içmeye devam etti. Lorna ayaklarını altına alarak sandalyeye iyice yerleşti, kar-

şılarında uzanan manzaraya baktı. Dağların ve geniş vadilerin üzerinden yepyeni bir gün doğuyordu. Hava, çoraplarını aratacak kadar serindi ama yine de dışarıda oturamayacağı kadar üşütmüyordu.

Dante, “Bugün benimle gelmek istiyor musun?” diye sordu nihayet. Bunu gönülsüzce sorduğu belliydi.

“Duruma göre değişir. Bugün ne yapacaksın?”

“Enkaz temizleme işine bir göz atacağım, sigorta eksperleriyle konuşacağım. O gün dedektiflerin neden olay yerinde olduğunu hâlâ öğrenebilmiş değilim, o konuyla ilgileneceğim.”

“Eğlenceli görünüyor.”

“En azından birinin böyle düşünmesine sevindim. Hazırlan, kahvaltımızı dışarıda yaparız. Nedense buradaki yiyeceklere pek güvenemiyorum.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Salı sabahı, 7.30

ÇALILIKLARIN arkasına gizlenmiş olan adam, gece nöbette olan şanssız adamdan nöbeti devraldığında şafak sökmek üzereydi. Garaj kapısının açıldığını görünce boyunda asılı duran dürbüne sarılıp eve dikkatle baktı. Garajın loş ışığında önce kırmızı fren lambaları görüldü, sonra zarif bir Jaguar geri geri garajdan çıkmaya başladı.

Adam hemen eline telsizi alıp açtı. "Evden çıkıyor."

"Yalnız mı?"

"Göremiyorum. Dur bir dakika, kadın da onunla birlikte."

"Tamam. Hazır olacağım."

Nöbetçi rahatlamıştı, dürbününü indirdi. Raintree'yi izlemek artık onun işi değildi.

Yokuş aşağı hızla inerlerken Lorna, "İtfaiye şefi yangının nasıl çıktığını söylemedi mi henüz?" diye sordu. Tertemiz, berrak bir hava vardı. Sabah güneşi çalılıkların, kayaların gölgelerini keskinleştiriyordu.

"Sadece yangının bir malzeme deposunun yakınında başladığını söyledi."

Lorna biraz kıpırdanıp, boynunu kesmemesi için naylon emniyet kemerini gevşeterek aşağıya aldı. "Daha doğrusu, zihin okuyucu elemanlarından birini gönderip itfaiye şefinin aklından geçenleri öğrendin."

Dante gülmeden edemedi. "Bizim kalabalık olduğumuzu sanıyorsun galiba, ya da elimin altında özel yetenekli insanlardan oluşan bir ordu olduğunu."

"Doğru değil mi?"

"Dünyanın her yerine dağılmış durumdayız. Reno'da benimle birlikte dokuz kişi var. Hiçbirinin telepati yeteneği yoktur."

"Yani, en güçlü telepatın olan adama..."

"Kadına."

"Tamam, kadına itfaiye şefinin ismini versen uzaktan bir şeyler öğrenemez mi?"

"O telepat kız kardeşim Mercy. O da, ancak itfaiye şefini tanıyorsa böyle bir şey yapabilir. Dört yüz kilometre uzaktan, hiç tanımadığı bir insanın zihnini okuyamaz, o iş öyle senin dediğin gibi olmuyor."

"Binlerce kilometre öteden birinin zihnini okumak zorunda kalmadığın sürece bu aslında iyi bir şey. Anlaşılan, yeteneklerinin arasında zihin okuma yok." En azından Lorna olmadığını umuyordu. Dante eğer o sabah aklından geçenleri okuduysa...

"Eğer kalkanlarımızı indirirsek Gideon ve Mercy ile telepatik olarak anlaşabiliriz ama kalkanlarımızla daha rahat ediyoruz. Mercy çocukken çok yaramazdı, sık sık bizim zihinimize daldı. O da büyümeye başladıkça kendi kalkanlarını örmeye başladı."

"Tam olarak neler yapabiliyorsun? Ateşle oynamak ve insanların zihinlerine komutlar yerleştirmek dışında yani?"

"Diller konusunda yetenekliyim. Her dili anlayabilirim, özellikle seyahat ederken çok işime yarayan bir özellik bu. Orta düzeyde bir empati yeteneğim olduğunu biliyorsun. Bir de, soğuk ışık yaratabiliyorum, genellikle cadı ışığı olarak bilinir."

"Elektrikler kesildiğinde işe yarıyor herhalde."

Dante gülümseyerek, "Öyle de denebilir," dedi. "Çocukken annem artık lambayı söndürüp yatmamı söylediğinde çok eğlenceli oluyordu."

Böyle bir aile hayatı Lorna için bir Marslıninki kadar uzaktı. Konuyu değiştirmek için, "Başka?" diye sordu.

"Dikkate değer bir şey yok."

Lorna sessizliğe gömülüp, Dante'nin söylediklerini düşünmeye başladı. Dante'nin anlattıklarının çok azı ona bir şey ifade ediyordu. Dante'nin kendisi ve ailesi hakkında anlattıklarından, yeteneklerinin büyüdükçe gelişmesi ya da değişmesine kadar anlattığı şeyler ona çok uzaktı.

Lorna yapabileceği şeyler konusunda kendisini geliştirirse, başka şeylere de yeteneği olduğu mu ortaya çıkacaktı? Lorna bunu istediğinden emin değildi. Aslında, bunu istemediğinden emindi.

Dante'nin evinden uzakta kendisini kırılgan ve aciz hissediyordu. Onun despot tavrı Lorna'yı çıldırtıyordu ama belki de bu en iyisiydi. Orada dünyadan uzakta, korunuyordu. Sakin bir şekilde, "özel yetenekli" olmanın ne anlama geldiğini düşünebilirdi. Bir Raintree ya da Ansara değil de bir başıboş olmak, bir Volkswagen ile Jaguar'ı karşılaştırmak gibiydi; Lorna kendisini koruyamıyordu. Reno'ya yaklaştıkça geriliyordu. Hele hele yoğun trafiğe daldıklarında Lorna neredeyse paniğe kapılmıştı.

Eski alışkanlıkları ve davranış şekillerini değiştirmek zordu. Hayatı boyunca temkinli davranıp gizlendikten sonra değişmek kolay değildi. Gerçek dünyayla yüzleşmek bambaşkaydı. Yeteneklerine karşı ters tepki gösteren tek kişi Lorna'nın annesi değildi. Dante istediği kadar özel yetenek desin Lorna için bu sadece bir lanetti.

Birden başı dönmeye, midesi bulanmaya başladı. Sanki bir şey onu ayaklarından tutmuş, yerin derinliklerine doğru çekiyor gibiydi. Hiçbir şey değişmeyecekti. Lorna eğer başkalarının öğrenmesine izin verecek olursa kendisini bir linç hareketinin ortasında, tamamen savunmasız bulurdu.

Dante ona göz atarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Neredeyse bayılacak gibi duruyorsun."

"Bunu istemiyorum," dedi Lorna. Birden bir üşüme gelmişti, dişleri birbirine çarpıyordu. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum, daha fazla ne yapabileceğimi öğrenmek istemiyorum."

Dante bir küfür savurduktan sonra omuzunun üstünden trafiğin durumuna baktı, sonra Jaguarı bir pizza kamyonu-
niyle minibüsün arasına soktu, iki hamle sonra anayoldan
çıkışlardı. “Derin bir nefes al ve tut,” derken arabayı bir
McDonalds’ın önüne park etti. “Lanet olsun, bunu düşün-
mem gerekirdi. İşte bu yüzden eğitime ihtiyacın var. Sana
bir duyarlı olduğunu söylemiştim. Çevrendeki tüm enerji
sistemlerinden etkileniyorsun. Trafik yüzünden olmalı, on-
ca enerji fazla geldi herhalde. Şu ana kadar nasıl hayatta
kaldın? Kumarhanede ya da başka kalabalık yerlerde ne
yapıyordun?”

Lorna, Dante’nin ilk önerisine uyararak derin bir nefes
almış, tutabildiği kadar tutmuştu. Onun dediği gibi nere-
deyse bayılmak üzereydi galiba. Tıpkı yangından önce Dan-
te’nin ofisinde hissettiği gibi aniden buz gibi olmuş, çok
üşümüşü.

Dante elini onun çıplak koluna koydu, teninin buz gibi
olduğunu fark edince kaşlarını çattı. “Yoğunlaş,” dedi. “Du-
yarlılığının parlak, yontulmuş bir kristal gibi, güneşin ışığını
alıp tüm çevreni gökkuşağına boğduğunu düşün. Hayal et.
Eğer kristallerden hoşlanmıyorsan, hassas ve kırılgan başka
bir şey düşün. Yapıyor musun? Gözünün önüne geldi mi?”

Lorna dikkatini yoğunlaştırmaya çalışıyordu. “Kristalin
şekli ne? Kaç yüzeyi var?”

“Hiç fark etmez, önemli değil. Hem yuvarlak, hem çok
yüzeyli, anladın mı?”

Lorna zihninde yuvarlak bir kristal canlandırdı ancak
onun kristalinin yüzeyi aynadandı. Bu yüzden gökkuşağı
yaratmıyor, ışığı yansıtıyordu. Bundan Dante’ye söz etme-
di. Dikkatini yoğunlaştırdı daha az üşüdüğünü fark etmiş-

ti, gerekirse bütün gün kristalleri düşünebilirdi. "Anladım," dedi.

"Harika. Şimdi, bir dolu fırtınası yaklaşıyor. Eğer çevresine bir kalkan örmezsen kristal paramparça olacak. Daha sonra buraya gelip doğru düzgün bir kalkan inşa edersin ama şimdilik elinde ne malzeme varsa onu kullanmalısın. Çevrene bak. Kristali korumak için kullanabileceğin ne var?"

Lorna zihninde etrafına bakında ama yakınlarda işe yarar bir şey göremedi. Bir parça çalılık vardı ama onlar da çok sık değillerdi. Birkaç parça düzgün taş ya da kaya bulabilse onlarla bir duvar örmeye başlayabilirdi belki.

"Çabuk ol," dedi Dante. "Sadece birkaç dakikan var."

"Burada biraz taş var ama yetmez."

"Öyleyse başka bir şey düşün. Hem, doluların büyüklüğü golf topu kadar, senin taş duvarı yıkıp geçerler."

Lorna zihninde ona baktı, sonra çaresizlik içinde, başka bir şey düşünmeden, yine zihninde yere diz çöküp yerde bir çukur kazmaya başladı. Çukurun kenarları yumuşaktı, bu yüzden biraz daha derin kazdı. Bu sırada fırtınanın yaklaştığını ve dolu tanelerinin yolları üzerindeki her şeyi dövdüğünü duyabiliyordu. Kendisine de bir kalkan bulmalıydı. Acaba çukur yeterince derin miydi? Kristali çukura koyduktan sonra telâşla üstünü örttü. İlk dolu tanesi omuzuna gelmişti, sanki omuzuna sert bir yumruk yemiş gibi oldu Lorna. Çukurun bir işe yaramayacağını anlamıştı. Zamanı kalmamıştı, başka bir çözüm yolu düşünemeyerek kendisini kristalin üzerine attı, hayatı pahasına koruyacaktı onu.

Sonra kendisini görüntüden uzaklaştırdı, başını iki yana sallayarak Dante'ye baktı. "İşe yaramadı."

Dante ona sokulmuş, yeşil gözlerinde dikkatli bir ifadeyle ona bakıyordu. Eli hâlâ Lorna'nın kolunun üstündeydi. "Ne yaptın?"

"Kendimi el bombasının üstüne attım diyelim."

"Efendim?"

"O lanet olası kristali toprağa gömmeye çalıştım ama yeterince derine gömmemedim, bu yüzden kendimi onun üstüne atarak kristali korumaya çalıştım. Bu sırada dolu fırtınası geldi ve koca koca dolu taneleri beni döverek canımı çıkardı. Kusura bakma ama hayal gücün berbatmış."

Dante yüzünü buruşturup elini çekti, koltuğunda geriye yaslandı. "Bu benim değil, senin hayal gücündü."

"O aptal kristali düşünen sensin."

"Evet. İşe yaradı ama öyle değil mi?"

"Ne işe yaradı?"

"Görüntü, hayal etmen. Nasıl hissetmiş olduğunu bilmiyorum ama hâlâ dört bir yandan saldırıya uğramış gibi hissetmiyor musun kendini?"

Lorna durdu. "Hayır," dedi düşünceli bir şekilde. "Şu anda öyle hissetmiyorum ama o zaman da her yandan saldırılıyormuşum gibi hissetmemiştim. Daha çok sinir bozucu bir histi, kıyamet kopacakmış gibi bir his. Sonra buz gibi oldum, üşümeye başladım. Yangın çıkmadan önce senin ofisinde de böyle olmuştu."

"Sadece o zaman mı yaşadın bunu? Daha önce benim ofisimde hissettiğin gibi bir şey hissetmemiş miydin?" Dante kaşlarını çatarak bunun ne anlama geliyor olabileceğini düşündü.

Lorna ensesini ovuşturdu biraz. "Senin zannettiğinin tersine, ben daha önce bu tuhaf girdaplar ve tuhaf hisler

olmadan ya da dünyanın sonu geliyormuş hissine kapılmadan her yere gidebiliyor, her şeyi yapabiliyordum.” Değişen neydi, Lorna da bilmiyordu aslında. Hiçbir zaman dünyanın en mutlu insanı olmamıştı, ne zaman bir şey söylese ağzının üstüne tokat yeme korkusuyla büyüyen bir insan nasıl mutlu olabilirdi ki zaten ama öyle çok umutsuz, depresif birisi değildi.

“Ben bir duyarlı değilim,” dedi Dante. “Tarif ettiğin şeyi hiç yaşamadım. Belli bir güç alanı yaydığımı biliyorum, daha önce başka duyarlılardan duymuştum bunu ama hiçbiri onlara dünyanın sonu geliyormuş gibi hissettirdiğimi söylememişti.”

“Belki de seni benim tanıdığım gibi tanımıyorlardır.”

“Bak bunda haklısın işte.” Dante hafifçe gülümsedi ve anında aralarındaki hava bir yaz yağmuru yaklaşıyormuş gibi ısındı. Dante’nin bakışları Lorna’nın göğüslerine kaydı, neredeyse fiziksel bir temas hissiyle kıvrımlarında dolaştı. Lorna’nın göğüslerine hiç dokunmamıştı. Lorna’nın, ereksiyonunu hissettiğini düşündüğü o tuhaf anlar dışında ona cinsel bir dokunuşu olmamıştı hiç. Lorna düşününce bunun çok seksi olduğunu fark ediyordu. Onu böylesine tahrik edebiliyor olmak harikaydı aslında, acaba o da kendi kasıklarındaki kasılmaları hissediyor muydu?

Dante bunu nasıl yapabiliyordu, ona bu kadar hızlı tepki vermesini nasıl sağlayabiliyordu? Lorna’nın meme uçları sertleşmiş, her nefes alıp verişinde sutyenine sürtünerek daha da sertleşiyorlardı. Lorna omuzlarını kamburlaştırarak onları rahatlatmayı geçirdi aklından ama bunun bir anlamı yoktu. Sutylene nasıl olsa heyecanını belli etmeyecek kadar

kalındı. Dante yanaklarının kızarmasından şüphelense de ne olduğunu bilemezdi.

Dante'nin gözlerinden bir an bir kıvılcım geçti, bakışları birbirine kenetlendi. Yavaşça ama kararlı bir şekilde elini kaldırıp bir parmağının tersiyle Lorna'nın sol meme ucunu okşamaya başladı, Lorna'ya her şeyi bildiğini söylüyordu sanki. Lorna'nın yanakları daha da kızardı, o tatlı kasılmayı çok daha derinlerde, bir kez daha hissetti. Eğer onunla sevişmeyi düşünmüş olmasaydı, daha birkaç saat önce onu çıplak görmüş olmasaydı belki bu kadar çabuk tepki vermezdi ama vermişti işte.

Dante bir süre daha ona bakıp, "Sen hazır olduğunda," dedi. Sonra elini indirip başıyla McDonalds'ı işaret etti. "Hadi kahvaltı yapalım."

Kapıyı açmış aşağı iniyordu ki Lorna, "Kahvaltı için beni McDonalds'a mı getirdin gerçekten?" diye sordu.

"Logosundaki altın kemerlere karşı koyamıyorum hiç."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ANSARA nöbetçilerinden birisi, “McDonalds’a gidiyorlar,” diye rapor verdi.

Otel odasındaki yatağında oturmakta olan Ruben McWilliams, “Olduğunuz yerde kalın,” dedi. Neden bütün küçük otellerde telefonu doğru düzgün bir masanın üstüne koymazlar, yatağın başucuna monte ederlerdi ki? “Onları gözünüzden kaçırmayın ama fazla da yaklaşmayın. Bir şey Raintree’yi işkillendirmiş olmalı. Oradan ayrıldıklarında bana haber verin.”

Raintree’yi yolunu tehlikeli manevralar yaparak değiştirmeye itecek bir şey olmuştu muhakkak. Yol üstünde başka pek çok restoran varken canlarının aniden hamburger istemiş olması Ruben’in aklına hiç yatmıyordu.

Raintree'nin bu davranışına adamlarının dikkatsiz davranışlarının sebep olduğunu da sanmıyordu ama yanlarında değildi, bundan emin olamazdı. Adamlarının sadece izleyip takip etmesi gerekiyordu, o kadar. Raintree bilici değildi, o yüzden adamlarının varlığını hissederek önlem almış olamazdı. Sezgileri güçlü olabilirdi ki bu normal insanlarda bile rastlanabilen bir yetenektir. Normal insanlardan farklı olarak Raintree özel yetenekli olduğu için sezgilerini insanlardan daha fazla dikkate alıp davranışlarını sezgilerine göre belirleyebilirdi.

O anda hissedeceği bariz bir tehdit olmadığı için –o tehdit daha sonra çıkacaktı karşısına-, belki de anayolda kalırsa bir kazaya karışacağını hissedip yolunu değiştirmişti. Bu da mümkündü, her zaman farklı değişkenler olabilirdi.

Planlanan şeyi sahneye koymak bu kadar kısa sürede mümkün değildi. Raintree'nin evden ne zaman çıkacağını ya da çıktığında nereye gideceğini bilmiyorlardı. Şimdiyse onu takip ettiklerine göre adamları ona yönlendirebilirlerdi.

Dante McMuffin'ini yerken, "Ofisimdeyken tam olarak neler hissettiğini anlat bana," dedi.

Lorna kahvesinden bir yudum aldı, düşünüyordu. Dante'nin de yardımıyla üşüyüp titremesi geçmişti ama arabadayken hissettiği tuhaf şeylerden sonra sıcak bir şeyler içmek istemişti. Kahve ne kadar sıcak olursa olsun zihninde hissettiği soğuğu gidermeye yetmiyordu, sadece rahatlatıcı bir sıvıydı, o kadar.

Hafızasını yoklayarak olanları hatırlamaya çalıştı. Hafızası normalde de çok iyi sayılırdı ama Dante'yle yaşadıkları

o kadar tazeydi ki her şeyi tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu. "Benim ödümü patlatmıştın," dedi nihayet.

Lorna devam etmeyince Dante, "Kumar masasında hile yaparken yakalandığın için mi?" diye sordu.

"Ben hile yapmamıştım," diye tekrarladı Lorna kaşlarını çatarak. "Bir şeyi biliyor olmak hile yapmak anlamına gelmez. Fakat hayır, öyle bir şey değildi. Bir keresinde, Chicago'dayken, gece evime dönerken kestirme bir yoldan gideyim demiştim. Aslında o yolu daha önce de kullanmıştım, insanlar hep kullanırlardı. Ama o gece, o sokaktan geçemedim. Sokağın başında donup kalmıştım. Hiç kendini hasta hissedecek kadar korktuğun olmuş muydu? Öyle bir şeydi. Sokağa giremeden geri dönüp eve başka bir yoldan gittim. Ertesi gün o sokakta bir kadının paramparça edilmiş cesedi bulundu."

"Önsezi," dedi Dante. "Bu yeteneğin hayatını kurtarmış."

"Seni gördüğümde de aynı şeyleri hissettim." Lorna, yüzündeki ifadeden Dante'nin bundan hiç hoşlanmadığını görebiliyordu ama soruyu soran oydu. "Sanki o büyük güç yüzüme tokat gibi indi, nefesim kesildi. Bayılacağımdan korktum ama sonra sen bir şey söyledin ve panik hissi kayboldu."

Dante kaşlarını çatı. "Benden dolayı herhangi bir tehlike içinde değildin. Neden öyle güçlü bir tepki verdin ki?"

"Uzman olan sensin, sen söyle."

"Seni görür görmez, soyunmanı geçirmiştım aklımdan. Seks fikri sende dehşet hissi uyandırmadığı sürece..." Dante, Lorna'nın meme uçlarının yeniden gerilmesine neden olan imalı bir bakış fırlattı ona. "Benim senin için tehlikeli

olduğumu düşünmüş olmaman gerekiyor.”

Lorna kasıklarına yayılan sıcaklığı hissetti. Bunun nedeni içtiği sıcak kahve değildi. Sabahın erken bir saatinde, McDonalds'taydılar, hemen arkalarında dört yaşında bir ufaklık vardı, böyle şeyler konuşup düşünmeleri olacak iş değildi. Lorna aklını Dante'yle yatağa girme fikrinden güçlükle uzaklaştırabilirdi. “En azından bir kısmı senden kaynaklanıyordu,” diye üsteledi. “Havanın bile farklılaşıp yabancılaştığını düşündüğümü hatırlıyorum, daha önce hiç bu kadar farklı bir hava hissetmemiştim. Bana yaklaştığında, bu hissin senden kaynaklandığını tam olarak anladım. Sen tehlikeli bir adamsın Raintree.”

Dante bir şey söylemeden onun konuşmaya devam etmesini bekledi. Özellikle son söylediğine karşı çıkamazdı zaten.

“Seni hissedebiliyordum,” dedi Lorna. Sesi zorlukla duyuluyordu. “Bana dokunmasan bile dokunuyormuşsun gibiydi. Mumlar çıldırmıştı. Kaçmak istiyordum ama kaçamıyordum.”

“Ben sana dokunmuyordum,” dedi Dante. “Zihnimde yani.”

Lorna, Dante'nin cinsel fantezilerine nasıl çekildiğini hatırlayarak nefesini tuttu. “Bir şeyin yanlış olduğunu biliyordum,” diye fısıldadı. “Kontrol bende değildi. Sanki bir güç akımına kapılmış, onun baskısı altında dengemi yitirmiştim. Sonra, az önce arabada olduğu gibi, aniden bir üşütme geldi. Tüylerimi ürperten ya da beni titreten bir üşütme değildi bu, o kadar derin bir üşüme hissediyordum ki kemiklerim sızlıyordu. Böylece, yıllar önce Chicago'da yaşadığım o dehşet hissi geldi. Sense o sırada odadaki güç akımlarına karşı

duyarlı olduğumdan söz ediyordun.”

Dante, “Ben cinsel akımlardan söz ediyordum aslında,” dedi. “Yaz gün dönümüne birkaç gün kaldı, böyle zamanlarda, günüşiği bu kadar güçlüyken kontrol çok daha zor oluyor. Mum alevlerinin deli gibi dans etmesinin sebebi buydu. Cinsel açıdan heyecanlandığım için gücüm parlamıştı.”

Lorna bunu düşündü. O da, Dante’yle karşılaştığı, daha doğrusu gözlerine baktığı anda ona karşı bir çekim hissetmişti. Başlangıçta hissettiği korku ve dehşet hissi bir yana, onun gözleriyle karşılaştığı anda içinde bir şehvet hissi de uyanmıştı. Daha sonra gelen hırpalayıcı üşüme hissi bile Dante’ye karşı hissettiği fiziksel çekimi etkilememişti.

“Sonra soğuk ortadan kayboldu,” dedi. “Sanki beni omuzlarımdan bastırarak oturmaya zorluyordu ve birdenbire yok oldu. Neredeyse oturduğum yerden yuvarlanacaktım çünkü omuzlarımdaki ağır baskı bir anda ortadan kalkmıştı. Biraz daha konuştuk ve sonra yangın alarmı çalmaya başladı. Böylece bu sahne bitti ama ardından daha tuhaf sahneler geldi.”

“Arabada da mı aynı şeyi hissettin?”

Lorna başını sallayarak onayladı. “Kesinlikle. Seks dışında. Evden uzaklaştıkça gerildiğimin farkındaydım, kendimi çok kırılgan ve savunmasız hissetmeye başlamıştım. Sonra gerçekten buz gibi oldum ve üşüdüm.”

“Kesinlikle çevredeki olumsuz enerjiden etkileniyorsun, muhtemelen çevremizdeki trafikten kaynaklanmıştır bu. Arkamızdaki arabada kimin olduğunu bilemezsin örneğin. Belki de gündüz vakti, kalabalık bir sokakta bile karşılaşmak istemeyeceğin birisi vardır arabada. Beni asıl şaşırtan ve

düşündüren şey, tıpatıp aynı hisleri benim ofisimde de yaşamış olman.” Dante başını iki yana salladı. “Eğer geleceği öngörebilme yeteneğin varsa, kumarhanedeki yangını sezmış olabilirsin.”

“Geleceği sezebildiğimi biliyorum ama sadece işin içinde sayılar varsa.” Lorna, Dante’ye 11 Eylül olaylarıyla ilgili yaşadıklarını anlattı. Ne uçakların binalara çarptığını ne de binaların yıkıldığını öngörebilmişti ama binalara çarpan uçakların uçuş numaraları günler öncesinden başlayarak zihnini meşgul edip durmuştu. “Yangından önce hissettiğimse daha farklıydı. Belki ben...”

Lorna susup Dante’ye baktı. Dante kaşlarını kaldırdı. “Sen?”

“Yangınla ilgili bir sıkıntım var.” Dante sabırla Lorna’nın devam etmesini bekledi. Lorna nihayet, “Yangından çok korkarım.”

“Biraz akli olan herkes korkar yangından. Ben bile temkinli davranırım.”

“Bu temkinli olmak kadar basit bir mesele değil. Ben yangın karşısında dehşete kapılırım. Kâbuslarımda hep yanan binalarda mahsur kaldığımı görürüm.” Dante yangın konusunda temkinli davranırsa da ateşin onu heyecanlandırdığı kesindi. Kumarhanedeki yangının ortasında dururlarken Lorna onun alevlerden nasıl etkilendiğini, onlar karşısında nasıl heyecanlandığını fark etmişti. Hatta Dante bunu fiziksel bir şekilde bile belli etmişti. “Neyse, belki de bu yüzden o kadar paniğe kapılmışımdır. Öyleyse, beni yine yanan bir binaya sürüklemek niyetinde değilsen eğer, bugün yolda neden aynı hisse kapılayım? Yok, öyle bir niyetin varsa şimdiden söyle de seni öldüreyim.”

Dante masadaki döküntülerini toplayıp plastik tepsiye koyarken güldü. Lorna da ayağa kalkmıştı. "Şimdi nereye?" "Otele."

Bir iki dakika içinde yine ana yola çıkmışlardı. Dante göz ucuyla Lorna'ya baktı. "İyi misin?"

"İyiyim. Az önce ne olduğunu bilmiyorum."

Lorna gerçekten iyi hissediyordu kendisini. Tanıdığı en olağanüstü adamla bir Jaguar'daydı, onunla birlikte olmanın hayalini kuruyordu. Belli etmemeye çalışarak ona bakarken Dante'nin sabah yanında boxerla ne kadar hoş göründüğünü ve içini ısıtan sıcaklığını düşünüyordu.

Dante'nin araba kullanmasını izlemek Lorna'nın hoşuna gidiyordu. Pazar gecesı, evine giderlerken Lorna onun ne kadar iyi araba kullandığını takdir edebilecek durumda değildi ama Dante çok yumuşak kullanıyordu arabayı. Lorna iyi araba kullanmanın çok seksi bir özellik olduğunu düşünüyordu. Kısa kollu gömleği kollarını açıkta bıraktığı için Dante'nin direksiyonu tutan kaslı kolları inanılmaz seksi görünüyordu. Bu kadar formda kalabilmek için mutlaka düzenli olarak spor yapıyor olmalıydı.

O sırada orta şeritte gidiyorlardı. Sağ şeritte bir arabanın gürültülü bir şekilde yaklaştığını duydular. Dante dikiz aynasına bakarak, "Aptallar," diye mırıldandı, yavaşça sol şeride geçmek için direksiyonu kırdı. Lorna onun neden söz ettiğini anlamak için kafasını çevirip arkaya baktığında beyaz bir Dodge kamyonet gördü. Araç, arkasında simsiyah bir egzoz dumanı bırakarak hızla onlara yaklaşıyordu, içinde bir sürü adam vardı. Dante, Dodge'un hemen arkasındaki

mavi Nissan'a yol verebilmek için sola kırmıştı.

Lorna tam, "Kaza olacak," demişti ki mavi Nissan, az önce seyrettikleri orta şeride hızla geçti ve beyaz Dodge'la aynı hizaya gelmek için hızla öne atıldı. Nissan, Dodge'a doğru yaklaşırken Dodge'un sürücüsü frenlere asıldı ve arkasındaki tüm araçlardan ani fren sesleri gelmeye başladı. Nissan'ın motorundan canhıraş sesler geliyordu. Lorna, Nissan'daki dört ya da beş İspanyol asıllıya benzer adamın gülerek Dodge'u gösterdiğini gördü.

Trafik her zamanki gibi yoğundu ama yine de beyaz Dodge'un, Nissan'a yetişmesine engel olabilecek kadar değildi.

Dante, "Çeteler," diyerek hafifçe frene bastı. Bu tekerlekli belaların onları geçip gitmesini istiyordu. Daha hızlı gidip kurtulamazdı çünkü önünde başka bir araç vardı, bu aracı geçemezdi de çünkü mavi Nissan tam yanlarındaydı. Nissan'dakiler onlarla ilgileniyor gibi görünmüyorlardı, onların derdi beyaz Dodge'du. Ne var ki Nissan'ın sürücüsü gaza basmaktan vazgeçmişti, sanki Dodge'un onları yakalamasını istiyordu.

"Lanet olsun!" Dodge, Nissan'a yetişirken Dante direksiyonu elinden geldiğince sola kırdı. Lorna bu sırada Dodge'un sol sürücü koltuğundaki adamın camı indirip dışarı bir silah uzattığını gördü, aynı anda Dante'nin sağ eli uzanıp omuzunu bir pençe gibi kavrayıp Lorna'yı öne doğru eğmiş, Lorna'nın yanı başındaki camsa binlerce parçaya ayrılmıştı.

Çatırtılar ve korkunç çarpma sesleri arasında Dante deli gibi direksiyonu çevirip dengelerini sağlamaya çalıştı, nihayet Jaguar tüm hızıyla yol kenarındaki bariyerlere bindirdi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DANTE, Lorna'nın omuzunu emniyet kemerinden kurtarmayı başarmıştı ama belindeki kemer sıkışmış, bir türlü açılmıyordu. Bir şey Lorna'nın başının sağ tarafını sıyrıp sağ omuzuna öylesine şiddetli ve hızlı çarpmıştı ki Lorna olduğu yerde dönüp bükülerek, ön koltukların arasından yüzüstü arkaya doğru uzanmıştı. Bu sırada lastiklerin fren cayırtısı ve metalle metalin korkunç çarpışma sesleri tamamen dinmişti, arabada tuhaf bir sessizlik vardı. Lorna gözlerini açtı ama görüşü bulanık olduğu için tekrar kapadı.

Daha önce hiç trafik kazası geçirmemişti. Çarpışmanın korkunç hızı ve şiddeti karşısında dehşete kapılmıştı. Canı yanmıyordu ama bir dev onu alıp yerden yere vurmuş gibi sersemlemiş hissediyordu kendisini. Kafasını toplamaya

çalışırken, ağrılarının biraz sonra başlayabileceğini düşündü. Çarpışma o kadar şiddetliydi ki, hayatta olmasına bile şaşırmıştı aslında.

Dante! Dante ne durumdaydı?

Lorna bu düşünceyle gözlerini yeniden açtı ama görüşü hâlâ bulanıktı, Dante'yi göremedi. Görebildiği şeyler tanıdık değildi zaten, direksiyon ve ön konsol yerinde yoktu. Ancak o zaman arka koltuğa bakmakta olduğunu anladı. Görüşünün bulanık olması ise... Sis mi vardı? Hayır, dumandı bu! Lorna korkunç bir panik hissiyle doğrulmaya çalıştı ama yapamadı.

"Lorna?"

Sesi zor çıkıyordu, güçlkle konuştuğu belliydi ama Dante'ydi bu. Saçmaydı ama sesi Lorna'nın arkasında ve üstünde bir yerden geliyordu.

Lorna bacaklarını hareket ettirmeye çalışarak, "Yangın," demeyi başardı. Nedense sadece ayaklarını hareket ettirebiliyordu ama bu onu rahatlatmıştı. Vücudunun en uç noktasını hareket ettirebiliyorsa omurgasında bir problem yok demekti.

"Yangın yok, hava yastıkları açıldı sadece. Yaralı mısın?"

Ortada bir yangın olup olmadığını en iyi anlayabilecek kişi Dante'ydi herhalde, Lorna biraz olsun rahat bir nefes aldı. "Sanmıyorum. Ya sen?"

"İyiyim ben."

Lorna o kadar saçma bir pozisyonda duruyordu ki sırtı ağrımaya başlamıştı. Çırpınarak, altında kalmış sol elini kullanmaya uğraştı, böylece kendisini oradan kurtarıp asıl yerine dönmeye çalışacaktı. Dante onu kolundan tutarak

durdurdu. "Bekle. Her yerde cam kırıkları var, her yerin kesik içinde kalır."

Lorna, "Hareket etmek zorundayım, sırtım çok ağrıyor böyle," dediye de durdu. Kırık camlar üzerinde kendini kaydırırsa neler olabileceği gözünün önünde canlanınca yapmaya çalıştığı şeyden vazgeçmişti.

Dışarıda bağırışma sesleri vardı, kimileri yakınlarından geçip gidiyor, kimileri onlara yaklaşıyordu. Birisi Dante'nin camına vurdu. "Hey, iyi misin?"

"Evet." Dante dışarıdan duyabilmeleri için sesini yükseltmişti. Lorna, Dante'nin elini yan tarafında hissetti, kendi emniyet kemerini çözmeye uğraşıyordu. Kemerin kilidi sıkışmıştı, Dante bir küfür savurduktan sonra tekrar açmayı denedi. Nihayet üçüncü denemesinde kilit açıldı. Dante kemerden kurtulunca yan döndü, elini Lorna'nın bacağına koydu. "Sağ ayağın hava yastığının altında kalmış." Lorna'nın bileğini tuttuktan sonra, "Dizini bana, ayağını da senin pencereye doğru hareket ettirebilir misin?"

Bunu söylemesi kolaydı ama Lorna güçlükle hareket edebiliyordu. Sağ dizini birazcık kaydırabilirdi, o kadar.

Dante'nin penceresinin önündeki adam kapıyı açmaya uğraşıyordu, arabayı da sarstı ama kapı bir türlü açılmıyordu. Lorna, Dante'nin, "Diğer tarafı denel!" diye bağırıldığını duydu.

Bir başka adam öndeki yolcu tarafına eğilerek, "Bu pencere dağılmış," dedi. "İçeridekiler, iyi misiniz?"

Dante, Lorna'nın sağ dizini itmeye çalışarak, "İyiyiz," diye cevap verdi.

Lorna'nın ayağı sıkıştığı yerden kurtulur gibi olmuştu, dizini biraz daha hareket ettirdi. Harcadığı çabadan nefes

nefese kalmış bir halde, "Bu durum bir şeyi kanıtlıyor," dedi.

"Balerin gibi ayakların olduğunu mu kanıtlıyor?"

"Kesinlikle geleceği göremediğimi kanıtlıyor. Ah! Bunun olacağını görmemiştim."

"İkimiz de göremiyoruz," diye homurdandı Dante. "Tamam, az kaldı." Gerçekten de bir kere daha iterek Lorna'nın ayağını kurtarmıştı. Dışarıdaki adama, "Şu cam kırıklarının üstüne örtecek battaniye gibi bir şey bulabilir misin? O zaman arkadaki arkadaşımı çekip çıkarabilirsin," diye seslendi.

Lorna, "Kimsenin beni çekmesi gerekmiyor," dedi ters bir şekilde. "Burada hareket edebiliyorsam, dışarı da çıkabilirim."

"Biraz sabırlı ol." Dante dönüp sağ kolunu Lorna'nın göğsünün altından geçirip, sırtının biraz dinlenmesi için destek verdi.

Ambulans sirenlerini duyabiliyorlardı ama hâlâ uzaktaydı araçlar. Nihayet, kan ter içinde, kafasındaki Caterpillar şapkasından tır şoförü olduğu anlaşılan bir başka adam geldi arabanın yanına. "Benim tırda battaniye vardı," dedikten sonra battaniyeyi koltuğun üstüne dikkatlice yaydı, battaniyenin fazlalığını, pencerede kalan cam parçalarının üstüne denk gelecek şekilde katladı.

Lorna, "Teşekkür ederim," derken Dante de onu kaldırmaya başlamıştı. Lorna'nın kasları gerilmekten kopacak gibi ağrıyordu ama biraz daha normal bir pozisyona kavuştuğu için mutluydu.

Tır şoförü, "Hadi bakalım," dedikten sonra uzanıp Lorna'yı kollarının altından tuttu, camı parçalanmış pencereden çekerek dışarı çıkardı.

Lorna ona ve onlara yardım edenlere teşekkür ettikten sonra dönüp arabaya baktı. Bu sırada Dante, bir ralli sürücüsü zarafetiyle, sanki bunu her gün yaparmış gibi camdan çıkıyordu.

Lorna onun bu havalı çıkışından ne kadar etkilense de arabanın halini görünce dilini yutacak gibi oldu.

O pırlıl pırlıl Jaguar bir metal yığınının dönmüştü. Ön tarafı olduğu gibi bariyerlere çarpmıştı. Eğer onlar bariyere çarptıktan sonra bir başka araba Jaguar'a çarpacak olsaydı Dante kesinlikle ölmüştü. Lorna diğer araçların onlara çarpmamış olmasına inanamadı, öyle yoğun bir trafik vardı ki, bir aracın çarpmaması kesinlikle bir mucizeydi. Çevreye dağılıp yığılmış araçlara baktığında hepsinin frenlerinin kilitlendiğini ve başka yönlere kaymış olduğunu fark etti. Sağ şeritte, yüz metre kadar ileride üç araç çarpışmıştı ama çevrelerinde hasar tespiti yapmaya uğraşan birileri olduğuna göre herkes iyiydi.

Lorna iyi değildi. Korkudan ödü patlamıştı, kalbi her an yerinden çıkabilirmiş gibi atıyordu. Dante'nin direksiyonu hızla çevirerek Jaguar'ı kontrollü bir şekilde kaydırıldığını çok net hatırlıyordu, böylece aracın yönünü değiştirmiş ve kurşunlar yolcu tarafına değil, sürücü tarafına gelmişti.

Lorna onun ölümüne sebep olacaktı neredeyse!

Dante'nin onun için böyle bir riske girmeye hakkı yoktu, hem de hiç. Sevgili değillerdi, sadece kırk sekiz saat önce, berbat koşullar altında tanışmışlardı. Hatta bu sürenin bü-

yük bir kısmında Lorna onu kendi elleriyle trafiğin ortasına itmeyi isteyecek kadar öfke duymuştu ona karşı.

Dante neden kahramanlık yapmaya kalkmıştı ki! Lorna onun bir kahraman olmasını beklemiyordu. Sadece, yokluğu canını yakmasın istiyordu. Ondan ayrıldığında başını dik tutabilmeyi ve dönüp arkasına bakmamayı istiyordu. Daha sonra onu düşünmemeyi, onu rüyalarında görmemeyi istiyordu.

Lorna babasının kim olduğunu bile bilmiyordu, annesinin de bildiğinden şüpheliydi. Annesi ise onun için kesinlikle hayatını tehlikeye atmazdı. Öyleyse bu neydi şimdi? Yabancı birisi onun için hayatını tehlikeye atmıştı. Lorna sadece bu yüzden bile ondan nefret edebilirdi. Kalbinde iz bırakmıştı bu adam.

Şimdi ne yapacaktı peki?

Lorna dönüp Dante'ye bakındı. Dante sadece birkaç metre ilerisindeydi zaten ondan biraz daha uzakta olsa Lorna'nın da zihnindeki komuta uygun olarak ona yaklaşması gerekirdi. Dante hayatını onun için tehlikeye atabiliyor ama zihnindeki lanet olası kontrol komutlarını kaldırmıyordu.

Her zaman geriye taranmış olarak duran uzun siyah saçları Dante'nin yüzüne dökülmüştü. Sol elmacık kemiğindeki bir kesikten yanağına doğru incecik kan sızıyordu. Kesiğin etrafı morarmıştı. Sol kolu da yaralanmış görünüyordu, bileğinden dirseğine kadar olan bölüm kıpkırmızıydı. Yaralı bir insanın yapması beklenenin tam tersine ne yanağını silmeye ne de kolunu sıkıca tutmaya kalkıyordu. Kayıtsız haline bakan birisi onun hiç yaralanmamış olduğunu bile

düşünebilirdi. Tamamen kendindeydi ve duruma hâkim görünüyordu.

Lorna onun bu halini görünce iyice sinirlendi, Dante'nin bu yaptığı hiç adilce değildi.

Sanki onun aklından geçenleri fark etmiş gibi Dante aniden dönüp Lorna'ya baktı. İki adımda onun yanına gelip kolundan tuttu. "Yüzünde renk kalmamış, bir yere otursan iyi olacak."

Lorna "İyiyim ben," dedi. O sırada aniden çıkan bir meltemle saçlar gözünün önüne döküldü, elini kaldırarak saçlarını gözünden çekti. Yolun karşı tarafından sirenleri tam ses açılmış iki ekip arabası geliyordu, Lorna kendi sesini zor duyarak, "Yaralı değilim," dedi.

"Değilsin ama şok geçiriyorsun." Dante de sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. Kafasını çevirip yaklaşan ekip arabalarına doğru baktı. Sirenler susmuştu ama bu kez de arkadan gelen ambulansların sesi yaklaşmaya başlamıştı.

Lorna, "Ben iyiyim!" diye üsteledi. En azından fiziksel olarak iyiydi, bir şeyi yoktu.

Dante onu kolundan tutup kenardaki beton bariyere doğru çekti. "Gel, şuraya oturup dinlen biraz. Oturursan kendimi daha iyi hissedeceğim."

Lorna, "Yüzü kanayan ben değilim," diyerek Dante'ye yarasını işaret etti.

Dante yanağına dokundu. Sanki yaralandığını unutmuş ya da hiç fark etmemiş gibiydi. "Öyleyse yanımda otur, bana eşlik et."

Sonuçta ikisi de oturmadı. Bu sırada polisler olayın nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Bir yandan kaza yapan araçları yoldan çekip yolu yeniden trafiğe açmaya ve yaralı-

ları hastaneye nakletmeye uğraşıyorlardı. Bir süre sonra olay yerinde yedi ekip arabası, bir itfaiye aracı ve üç ambulans toplanmıştı. Kazaya karışmış ama hareket edebilecek durumdaki araçların sürücülerinden araçlarını yolun kenarına çekmeleri istendi.

Neler olduğunu gören çok fazla tanık vardı. Kimse çatışmaya yol verme kavgasının mı yol açtığını yoksa iki çete arasında bir çatışma mı yaşandığını anlayamamıştı ama herkesin kendine göre bir fikri vardı. Sadece, beyaz Dodge'dakilerin Nissan'dakilere ateş açtığı ve Nissan'dakilerin de onlara karşılık verdiği konusunda herkes hemfikirdi.

Bir trafik polisi, "Araçlardan birinin plaka numarasını alan var mı?" diye sordu.

Dante hemen Lorna'ya baktı. "Numaralar?"

Lorna beyaz Dodge'u düşününce gözünün önünde üç sayı belirdi. "Dodge'un plakası 873."

Polis not almaya hazırlandı. "Harfleri de hatırlıyor musunuz?"

Lorna başını iki yana salladı. "Sadece sayıları hatırlıyorum."

"Bu da işimize yarayabilir, arama alanımızı daraltmış oluyoruz. Peki ya Nissan'ınki?"

"Şey... 612."

Polis bunu da not ettikten sonra telsizini eline alıp yanlarından uzaklaştı.

Dante'nin cep telefonu çalıyordu. Telefonu cebinden çıkarıp arayanın kim olduğuna baktı. "Gideon arıyor," dedikten sonra telefonun kapağını açtı. "Ne oldu Gideon?" Bir süre dinledikten sonra, "Berbat," dedi. Bir süre daha dinledikten sonra kısaca, "Hatırlıyorum," diye ekledi.

Dante, kardeşinin söylediği bir şey üzerine gülerken Lorna'ya aniden üşüme geldi yine. O kadar üşüyordu ki kollarıyla kendini ısıtmaya çalıştı, ısı sıfırın çok altındaydı ona göre. Sanki buz dolu bir havuza atılmış gibi, iliklerine kadar titriyordu.

Dante dikkatle ona bakarken telefonu cebine koydu. Lorna'yı yavaşça kenara çekip, "Ne oldu?" diye sordu.

Lorna hissettiği müthiş soğuğun sebep olduğu uyku haliyle başa çıkmaya çalışıyordu. Dişlerinin birbirine vurmasını engellemeye çalışarak, "Alçak seri katil bizi takip etmiş olmalı," dedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DANTE ona sınıksıkı sarılarak kendisine çekti. Vücut ısısı hep yüksekti, Lorna, hep ateş i varmış gibi diye geçirdi içinden. Öyle üşürken harika gelmişti ona bu.

“Yoğunlaş,” dedi Dante. Söylediklerini başkaları duymasın diye ona iyice eğilmişti. “O kalkanı örmeyi dene yeniden.”

“Ben o lanet olası kalkanı örmek falan istemiyorum. Seninle karşılaşmadan önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, artık bunun sona ermesini istiyorum sadece.”

Dante hafifçe Lorna’nın yanağını okşadı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Ben de elimden geleni yapacağım. Bu sırada sen de eğer kalkan inşa etmek istemiyorsan, sorunun nereden kaynaklandığını bulabiliyor musun

diye bir bak. Gözlerini kapat, zihninde çevreyi tara. Enerji akışında düzensizlik gibi bir şeye rastlarsan hemen bana haber ver.”

Bu öneri, zihninde hayali kalkanlar inşa etmeye çalışmaktan daha uygulanabilir gelmişti Lorna’ya. Hissettiği bu ani ve berbat durumdan korunmaya çalışmaktansa sebebi ni bilmeyi tercih ederdi. Dante’nin dediği gibi yaptı, gözlerini kapayarak ona sokuldu, zihniyle etrafı tarayarak tuhaf bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ne yaptığını ya da ne aradığını bilmiyordu ama kendisini daha iyi hissetmişti.

Yüzünü Dante’nin omuzuna iyice gömerek, “Bu gerçekten işe yarar mı yoksa sadece benim dikkatimi mi dağıtma-ya çalışıyorsun?” diye sordu.

“İşe yaraması gerek. Herkesin kişisel bir enerji alanı vardır, kimilerinininki diğerlerinden güçlüdür. Bir duyarlının bu enerji alanlarına karşı farkındalığı çok yüksektir. Rüzgârın ne yönden estiğini bilebilmek gibi, sen de güçlü bir enerji alanını fark edip ne yanda olduğunu söyleyebilirsin.”

Bu açıklama Lorna’ya mantıklı gelmişti. Eğer o bir duyarlıysa böyle şeyleri neden normalde hissetmiyordu? Chicago’daki o sokakta aniden dehşete kapılması dışında hiç olağandışı şeyler hissetmemişti hayatında daha önce.

Dante, bazılarının güç alanı diğerlerininkinden daha güçlüdür demişti. Belki de Lorna o güne kadar hep sıradan insanlarla karşılaşmıştı. Eğer öyleyse, etraflarında normal olmayan ve çok güçlü enerji alanlarına sahip birileri buluyor demekti.

En güçlüsü ise onu kollarının arasında tutuyordu. Lorna bu şekilde dikkatini yoğunlaştırınca, Dante’nin güç alanını referans almaya karar verdi. Dante’nin yeteneklerinin ener-

jisini fiziksel olarak hissedebiliyordu, neredeyse tüm vücudunu statik elektrik gibi saran bir enerjimdi bu. Bu hisse hoş demek doğru olmazdı ama kötü bir his de değildi. Daha çok heyecan uyandırıcı ve cinsel bir histi, vücudunun derinliklerine küçük ateş topları yayılıyormuş gibiydi.

Lorna bu hissi bilincinin ön kısmında tutarak etrafı taramaya, başka güçlü enerji akımları olup olmadığına bakmaya başladı. Bu işi balık avlamaya benzetmişti.

Başlangıçta, normal insanların enerji alanlarından başka bir şey yoktu. Etraflarında polisler, itfaiye erleri, ilk yardım görevlileri ve kazazedelere yardıma gelen insanlar vardı. Bu insanlardan sıcak ve rahatlatıcı bir enerji yayılıyordu. Elbette arada acayip dalgalanmalar vardı ama temelde iyiydi.

Lorna zihinsel menzilini genişletti. Burada enerji dokusu biraz farklılaşıyordu. Bunlar, yoldan geçen diğer insanlardı. Çoğu kazayı merakla izliyor ama yardım etmek için parmaklarını kıpırdatmıyorlardı. Gördükleri kaza hakkında konuşuyorlar, sanki bir insanın başına gelebilecek en büyük felaket buymuş gibi, saatlerce trafikte sıkıştıklarından yakınıp duruyorlardı. İnsanlar...

İşte oradaydı!

Lorna irkilerek sıçradı.

Dante, "Nerede?" diye fısıldadı. Çevrelerindeki insanlar muhtemelen onun Lorna'yı yatıştırdığını ya da kazadan sağ salim kurtuldukları için minnetle birbirlerine sarıldıklarını düşünüyor olmalıydılar.

Lorna gözünü açmadı. "Solumda. Yaklaşık yüz metre arkamda. Yolun kenarında bir adam.

"Adam mı?"

"Evet, adam." Lorna'nın cevabı tereddütsüzdü.

Peşlerindeki Ansara, elindeki dürbünü indirerek, telefondakine, "Arkadaşlarımız onları ellerinden kaçırdılar," dedi. "Araba dağıldı ama onlara bir şey olmadı."

Ruben dışlerinin arasından bir küfür savurdu. Bir işin doğru düzgün yapılmasını istiyorsan, kendin yapacaksın diye boşuna dememişlerdi eskiler.

"Takip işini iptal edin," dedi. "Başka bir fikrim var."

Hep çok karmaşık planlar yapmışlardı ama en iyi plan en basit olanıydı her zaman. Plan ne kadar basit olursa yolunda gitmeyecek daha az ayrıntı, işleri berbat edecek daha az adam ve hedefin durumun farkına varması için daha az fırsat olurdu.

Raintree'nin ölümüne kaza süsü vermek yerine, yapılabilecek en kolay şey son dakikaya kadar beklemek, Sığınak'a haber vermesine olanak tanımadan kafasına bir kurşun sıkmaktı.

Basit her zaman en iyisiydi.

Dante, "Kimden söz ettiğini anladım," dedi. "Ama bu kadar uzaktan kim olduğunu göremiyorum. Tıpkı diğer sürücüler gibi aşağı inip arabasının yanında bekliyor gibi duruyor."

"İzliyor," dedi Lorna. "Bizi izliyor."

"Adamın enerji alanı hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Dalgalar halinde enerji yayıyor. Çevrede, senden sonra gördüğüm en güçlü enerji alanı onunki." Lorna başını kaldırıp gözlerini açtı. "Görebildiğim kadarıyla çevrede onunki gibi olağandışı başka bir enerji alanı yok. Bunu kafamda canlandırmadığımdan emin misin?"

“Kesinlikle. Sezgilerine güvenmeyi öğrenmen gerek. Bence bu adam...”

Bu sırada polislerden birisi, “Bay Raintree,” diye seslendi.

Dante, Lorna’nın dudaklarına çabucak bir öpücük konduktan sonra onu bırakıp polisin yanına gitti. Lorna da ister istemez peşinden gitti, ancak zihnindeki komut daha ileriye gitmesini söyledikten sonra durdu.

Kaza yeri temizlenmeye başlamıştı. Tanıklar ifadelerini vermişler, hasarlı araçların çoğu olay yerinden sürücüleri tarafından uzaklaştırılmıştı. Dante’nin tamamen dağılmış Jaguar’ı ve kötü durumdaki bir başka araç içinse iki çekici gelmişti. Dante arabası çekilmeden önce torpido gözünden ehliyet ve ruhsatıyla garajın uzaktan kumandasını aldı. Hurdaya dönmüş araçtan bunları alabilmek bile az iş değildi.

Lorna, Dante’nin Jaguar konusunda çok üzülmediğini fark etti. Bu durumdan rahatsız olmuştu ama arabanın kendisi ona bir şey ifade etmiyordu. Onu otelde bekleyecek bir kiralık araba ayarlamıştı bile, bir elemanı da onları kaza yerinden alıp otele götürmek üzere yoldaydı. Lorna, parayla tüm engellerin kolaylıkla aşılabileceğini görmüş oluyordu bir kez daha.

Aklına para meselesi gelince elini pantolonunun sol cebine attı. Parası yerinde duruyordu, ehliyeti ve küçük makas ise sağ cebindeydi. Bu makasla gerçek bir tehlike anında ne yapabileceğini bilmiyordu ama yine de yanında tutuyordu.

Lorna kendisini daha iyi hissediyordu, o rahatsız edici ve soğuk his ortadan kaybolmuştu. Lorna dönüp, onları izledi-

ğini düşündüğü adamın olduğu tarafa baktı. Adam da, arabası da yoktu ortada. Bu bir rastlantı mıydı yoksa sebep sonuç ilişkisi miydi?

Ayrıca, hem kumarhanedeki yangından önce, hem de çete savaşının ortasında kalmalarından hemen önce aynı şeyleri hissetmiş olması tuhaf değil miydi? Belki de belli bir kişiye ya da şeye değil de, olacak şeylere karşı bir tepkiydi onunki. Bu üşüme hissi bir uyarı olabilirdi. Elbette, Dante ona kahvaltı için McMuffin ısmarlamadan hemen önce de üşümüştü. Uyarı! McMuffin yeme!

Lorna gelecekten haber alabildiğine neredeyse kendisini ikna etmişti çünkü sayılar üzerinde işe yarasa da yeteneğinin sadece onlarla sınırlı olmadığını hep hissetmişti. Yeni bir yeteneğini keşfetmek istemiyordu, hele hele işe yaramayacaksa. Bir uyarı, sadece insan uyarının neyle ilgili olduğunu biliyorsa işe yarardı. Diğer türlü ne anlamı vardı ki?

Dante yanına gelip elini beline koydu. "Aracımız geldi. Benimle otele mi gelmek istersin yoksa eve mi dönmek istersin?"

Ev? Dante kendi evinden Lorna'nın evi olarak mı söz etmişti? Lorna tam ona bakıp herhalde dilinin sürçtüğünü söylemek üzereydi ki Dante'nin bakışlarındaki kararlı ifadeyi gördü. Dante yanlışlıkla söylememişti bunu.

"İkimiz de bu işin nereye varacağını biliyoruz," dedi Lorna'ya. "Otelde bir süit var, teknisyenler elektrik tesisatını dün onardılar yani rahatlıkla orada kalınabilir. Benimle otele gelebilirsin ya da şimdi eve gidebilirsin ama her iki durumda da benim yanımda olacaksın. Tek fark, eve gitmek sana biraz zaman kazandırır."

Lorna'nın tek ihtiyaç duyduğu şey zaman değildi.

“Henüz seninle yatıp yatmayacağıma karar vermedim ve kararımı kendi zamanlamama göre vereceğim, seninkine göre değil. Seninle otele geleceğim çünkü sadece o evin içinde dolanıp durarak bir gün daha geçirmek istemiyorum, üstüne alınma yani Raintree.”

Raintree, “Çok geç,” diye mırıldandı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

DANTE otelin dört bir yanında, temizlikçileri ve teknisyenleri yönlendirip sigortacılarla görüşür ya da müteahhitlerle toplantı yaparken Lorna, Dante'nin süitinde oturamayacak kadar huzursuzdu. Dante'nin peşinden ayrılmadan onu dinliyor ama hiçbir şeye karışmıyordu. Lüks bir otelin arka planındaki ayrıntılar büyüleyiciydi. Dante sigorta şirketleriyle anlaşmaya varmak için vakit kaybetmek yerine masraflarını kendisi karşılayarak tamirat ve yenileme işlerini başlatmıştı bile.

Bu bile Dante'nin gerçekten ne kadar varlıklı olduğunu gösteriyordu Lorna'ya. Aynı zamanda ne kadar mütevazı olduğunu da... Dante'nin hizmetinde bir uşak ordusu yoktu, yaşadığı ev büyük ama sadeydi. Kendi kahvaltısını kendisi

hazırlıyor, bulaşıkları makineye kendisi yerleşiyordu. Lüksü sadece konforluysa tercih ediyor gibi görünüyordu.

Öte yandan, söz konusu olan otelse Dante asla taviz vermiyordu. Otelde kullanılan her şey, tuvalet kâğıdından yatak çarşaflarına kadar en iyi kalite olmak zorundaydı. Dumandan etkilenen bir odanın sadece temizlenmesi yeterli değildi. Odanın eskisinden de iyi olması gerekiyordu. Eğer perdeler is kokusunun sindiğinden şüpheleniliyorsa perdeler hemen değiştiriliyordu, hatta metrelerce halı da aynı kaderi paylaşıyordu.

Lorna, bir önceki gün, konukların odalarına gidip eşyalarını almasına izin verilince otelin tımarhaneye döndüğünü anlamıştı. Harap olan kumarhane otelin bitişiğinde olduğu için, meraklı konukların girmelerini engellemek amacıyla hep görevlilerin eşlik etmesi gerekmişti.

Bir kumarhanenin tek bir varlık sebebi vardı; para. Dante, bir ara Lorna'ya, kumarhanenin kâr etmeye başlayabilmesi için kasadan günlük altı milyon dolar geçmesi gerektiğinden söz etmişti. Çok büyük paralardı bunlar.

Eriyip gitmiş slot makinelerinde yüzbinlerce dolar olmalıydı, bu yüzden çevrelerinde güvenlik görevlileri nöbet tutuyordu. Makineler başka bir yere nakledilecek ve taşındıkları paraların kurtarılıp kurtarılamayacağına bakılacaktı. Makinelerin yarısı ise kupon sistemiyle çalıştığı için zaman kazandırmışlardı. Masalardaki nakit paralar ise yanmaz kasalarda tutulduğu için hasar görmemişlerdi. Krupiyeler bu kasalar güvenli bir yere alınana kadar yerlerinden ayrılmamışlardı. Vefalı ama ne yazık ki akıllıca olmayan bir davranıştı bu; ikisi yangında ölmüştü.

İtfaiye şefi soruşturmasını tamamlamış giderken Dante adamın yolunu kesti. "Kundaklama mı?" diye sordu hemen.

"Tüm belirtiler yangının bir elektrik kontağından çıktığını gösteriyor Bay Raintree. Yangının merkezinde bir tutuşturucu izine rastlamadım. Doğrusu ısı olağanüstü yüksek olduğu için kundaklamadan şüphelenmiştim başlangıçta."

"Ben de öyle. Özellikle yangından hemen sonra, daha siz soruşturmanıza bile başlamamışken dedektifler tarafından sorguya çekilince şüphelerim yoğunlaştı. Ne de olsa burası bir suç mahali değildi, dedektiflerin gelmesine gerek yoktu."

İtfaiye müfettişi burnunu kaşıdı. "Size söylemediler mi? Yangın başladığı sırada bir ihbar aldık. Çatlağın biri kumarhaneyi yaktığını söylüyordu. Adamın izini takip ettiğimizde, yangın çıktığı sırada restoranlardan birinde yemek yemekte olduğunu, alarmlar çalmaya başlayınca cep telefonundan kendisini takip edemezmişiz gibi oradan kendisini ihbar etmiş. Elbette epey bir kadeh içkinin de katkısı olmuş bu hareketinde." Müfettiş başını iki yana salladı. "Bazı insanlar gerçekten deli."

Dante'yle Lorna göz göze geldiler. "Biz de neler olduğunu merak etmiştik," dedi Dante müfettişe. "Kendimi komplo teorisyeni gibi hissetmeye başlamıştım doğrusu."

"Yangınlarda bazen tuhaf şeyler olur. Mesela sizin hayatla kalmanız da bunlardan birisi. Sizi koruyacak maskeniz ya da giysisiz yoktu ama ne ısıdan ne de dumandan etkilenmişsiniz. Şaşılacak şey!"

Dante, "Sanki duman bizi yutuyor gibiydi," dedi kuru bir sesle. "Öksürmekten ciğerlerim dökülecekti neredeyse."

“Ama solunum yollarınızda hiçbir hasar ya da zedelenme yok. İkinizin maruz kaldığı dumandan çok azı yüzünden insanların öldüğünü çok gördüm ben.”

Lorna, adamın bir de onları paramparça olmuş bir Jaguar’dan yürüyerek çıktıklarını görse ne düşüneceğini merak etti.

Aslında tamamen doğru değildi bu. Kaşlarını çatarak Dante’ye baktı. Dante kaza anında hava yastığına şiddetle çarptığı için elmacık kemiğinin çevresi yaralanmıştı. Ayrıca sol kolu da sıyrılmış, incinmişti. Şimdiyse, aradan birkaç saat geçtikten sonra yanağı gayet iyi görünüyordu. Lorna dikkatle baktı ama herhangi bir yara izi göremedi, en ufak bir morluk bile yoktu.

Lorna, Dante’nin yaralandığından emindi çünkü gömleğinde kan lekesi olduğu için otele gelir gelmez üstünü değiştirmişti. Takım elbise yerine kot pantolon üzerine beyaz gömlek giymişti, gömleğin kollarını yukarı sıvadığı için Lorna sol kolunda da hiç bir çizik olmadığını görebiliyordu.

Lorna’nın da hiçbir çizigi yoktu. Kaza anında o kadar şiddetli bir darbe almıştı ki en azından kas ağrısının olması çok normaldi ama kendisini çok iyi hissediyordu. Neler oluyordu böyle?

Müfettişin yanlarından ayrılmasından sonra Dante, “Buraya kadar işte,” dedi. “ Bazı insanlar gerçekten aptal oluyor.”

Lorna dalgın dalgın, “Biliyorum,” dedi. Akli hâlâ kaybolan yara izindeydi. Bir insana, ‘*sen insan değil misin yoksa?*’ diye sormanın en kibar yolu neydi acaba?

Peki, kendisi neden sapasağlamdı? Lorna *insan* olduğundan emindi. Bu da mı Dante’nin yeteneklerinden biri-

siydi yoksa? Lorna'nın yaralanmasını da önlemiş olabilir miydi?

Lorna kelimeleri seçmeye uğraşmadan, "Yüzündeki yara izine ne oldu?" deyiverdi.

"Çabuk iyileşir benim yaralarım."

"Çocuk mu kandırıyorsun sen?" diye tersledi onu Lorna. "Elmacık kemiğinin üstünde birkaç saat önce ciddi bir yara vardı, şimdiyse en ufak bir iz bile kalmamış."

Dante ona hızlıca bakıp, "Süitime gidelim, orada konuşuruz," dedi. "Sana anlatmadığım birkaç şey daha var."

Lorna, "Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı. Böylece otelin idari ofislerinin bulunduğu bölümden Dante'nin özel asansörüne binerek süitime çıktılar. Güvenlik şefi onu Dante'ye götürürken genel asansörlerden birini kullanmışlardı. Lorna, yangın alarmını duyduktan sonra Dante'nin ofisinden çıktıklarında etrafta başka kimsenin olmamasının nedenini anlıyordu; on dokuzuncu kat olduğu gibi Dante'ye tahsis edilmişti.

Geniş süit, herhangi lüks bir otel süitinden farksızdı; bir kişiliği yoktu. Dante burada ancak kumarhanede bir problem çıkıp geç saatlere kadar çalışması gerekirse kaldığını söylemişti. Odalar geniş ve rahattı ama dolaptaki yedek kıyafetlerden başka Dante'ye ait bir şey yoktu burada.

Lorna bunun tuhaf olduğunu düşündü. Dante'nin evinin dekorasyonundan nasıl bir zevki olduğunu, hangi renklerden hoşlandığını biliyordu. Muhtemelen süitle, ev dekorasyonundan ziyade otel dekorasyonunda uzmanlaşmış bir iç mimar ilgilenmişti.

Süite girmelerinden hemen sonra Dante oturma alanına gidip pencerenin önünde durdu. Lorna onun geniş camlara

zaafı olduğunu fark etmişti. Çok geniş camlar olsun istiyordu ama aslında açık havada olmayı istiyordu. Sabah terasta zevkle güneşlenmesinin sebebi buydu.

"Peki, anlat bakalım," dedi Lorna. "Tüm o morluklar ve kesikler bir iki saat içinde nasıl iyileşti? Seninkileri anlatmaya başlamışken benimkini de anlatıver. Tek bir çizigim bile yok!"

"Bu kolay," dedi Dante. Cebinden, bir zincirin ucunda sallanan gümüş bir tılsım çıkarıp gösterdi. "Bu torpido gözünde idi."

Tılsım kanatlarını açmış bir kuş figürüydü, kartala benziyordu. Lorna başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

"Bu bir korunma tılsımı. Sana onlardan söz etmiştim. Ben Gideon'a sürekli bunlardan gönderirim o ise genellikle doğurganlık tılsımı gönderir."

Lorna geri çekildi, karşısında bir vampir varmış gibi parmaklarını haç yapmıştı. "Şunu benden uzak tut!"

Dante güldü. "Bu bir korunma tılsımı merak etme, doğurganlık tılsımı değil."

"Bir tür prezervatif mi yani, penisine değil de kafana geçiriyormuşsun gibi?"

"O anlamda bir korunma değil. Bu tılsım fiziksel zararı ya da yaralanmaları en aza indiriyor."

"Bugünkü kazada yaralanmamamızın sebebinin bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Düşünmüyorum, biliyorum. Gideon bir polis olduğu için her zaman bu tılsımdan taşır. Bunu bana daha yeni göndermişti, Cumartesi günü kargoyla geldi. Bu kez neden doğurganlık tılsımı yerine korunma tılsımı gönderdiğini anlayamadım. Hatta kardeşimin durumu iyice abartıp,

korunma tılsımı görünümünde doğurganlık tılsımı gönderdiğinden bile şüphelenmiştim ama anlaşılan gerçekten de korunma tılsımıymış. Yaz gün dönümü yaklaştığı için Gideon'un da yetenekleri kolayca kontrolden çıkabiliyordur şu sıra, o yüzden bu tılsımı yapmak onu çok zorlamış olmalı.” Dante'nin sesinden, kardeşine duyduğu hayranlık okunabiliyordu.

“Tılsımı boynuma takmak yerine torpido gözüne koymuştum,” diye devam etti. “Orada da unutup gittim. Normalde tılsımlar belli kişileri hedeflerler ama bugün ikimizin de yaralanmadığını düşününce bu tılsımın belli bir mesafe-deki herkes için etkili olduğu sonucuna varıyorum. Tek açıklaması bu olabilir.”

Lorna onu ilgiyle dinliyordu. “Peki, bu tılsım çabuk iyileşmeyi de sağlıyor mu?”

Dante tılsımı cebine koyarken başını iki yana salladı. “Hayır, Raintree olmanın getirdiği bir özellik o. Yaralarım çabuk iyileşir derken, gerçekten çok hızlı iyileşir demek istiyordum. Böyle bir yara hiçbir şey. Daha derin bir kesik bile sadece bir gecede iyileşebilir.”

Lorna kaşlarını çatarak, “Yazık sana,” dedi. “Bunun gibi başka dezavantajların da var mı?”

“Diğer insanlardan daha uzun yaşarız. Çok uzun değil ama ortalama ömrümüz doksân ilâ yüz yıl arasındır. Üstelik sonuna kadar sağlıklı yaşadığımız yıllardır bunlar. Genellikle çok sağlıklıyızdır. Örneğin ben hayatımda bir kere bile grip olmadım. Bakterilerden biraz olsun etkilensek de virüsler bizim hücre yapımıza nüfuz edemezler.”

Dante'nin o zamana kadar anlattıkları içinde Lorna'nın en hoşuna giden bu olmuştu. Grip olmuyorsa nezle de olmazdı, hatta- "AIDS'e de yakalanmazsın!" deyiverdi.

"Doğru. Ayrıca vücut ısımız insanlardan daha yüksektir. Rahatsız olmam için havanın gerçekten çok soğuk olması gerekir."

"Bu hiç adil değil," diye yakındı Lorna. "Ben de gribe ve AIDS'e karşı bağışıklığım olmasını isterdim."

"Kızamık," diye mırıldandı Dante. "Suçiçeği, zona, uçuk..." Gözleri keyifle parlıyordu. "Eğer bir Raintree olmak ve asla bir daha burnunu çekmek istemezsen bir yolu var aslında."

"Neymiş o? Ay karanlığında toprağa bir tavuk gömüp, çevresinde yedi kere ters koşmam mı gerekiyor?"

Lorna'nın söyledikleri gözünün önünde canlanınca Dante bir an bir şey diyemedi. "Çok tuhaf bir hayal gücün var."

"Hadi, söylesene! Nasıl Raintree olunur, nasıl bir ritüeli var?"

"Çok eski bir yöntem, mutlaka duymuşsundur."

"Ben sadece tavuklu olanı biliyorum. Hadi söylesene artık!"

Dante yavaşça gülümsedi. "Benim çocuğumu doğurman yeterli."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

LORNA önce bembeyaz oldu, sonra kızardı, sonra tekrar rengi uçtu. Gergin bir sesle, “Bu hiç komik değil,” dedikten sonra huzursuz adımlarla etrafı dolaşmaya başladı. Eli- ne geçen ufak bir yastığı kabarttı, yastığı tekrar kanepeye bırakmak yerine göğsünde tuttu, başını yastığa eğdi.

“Şaka yapmıyorum.”

“İnsanlar bir hedefe ulaşmak için çocuk sahibi olmazlar. Çocuk sahibi olmayı yürekten istemiyorlarsa kimse asla ama asla çocuk yapmaya kalkmamalı.”

Dante pencerenin yanından ayrılıp, öylesine yürüyormuş gibi hiç acele etmeden Lorna’ya yaklaşırken, “Sana katılıyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

“Bu hafife alınacak bir konu değil.” Eğer Dante, benim

çocuğumu doğur derken ciddiye hiç hoş bir şey değildi yaptığı. Daha birbirlerini doğru düzgün tanımıyorlardı, iki gün olmuştu tanışalı. Erkeklerin kadınları baştan çıkarmak için kullandığı cümlelerden biriydi bu çünkü yüzyıllarca önce alçağın birisi, pek çok kadının bebek sahibi olmak için çırpındığını fark etmişti.

“Ben meseleyi son derece ciddiye alıyorum, emin olabilirsiniz,” dedi Dante yumuşacık bir sesle. Bu sırada Lorna’nın omuzuna dokunmuş, sonra elini yavaşça sırtından aşağı indirmişti. Lorna, Dante’nin vücut ısının giysisinin üstünden tenine ulaştığını hissediyordu. Dante’nin parmak uçları omurgası boyunca ufak dokunuşlarla aşağı kadar indi.

Lorna çok gergin olmasa bu masaj onu tereyağı gibi eritebilirdi. Dante’nin onu kendisine çekmesine izin verdi, başını onun omuzuna bıraktı çünkü bunu yapmak ona çok iyi geliyordu. Yine de... Başını kaldırıp, kısık gözlerle Dante’ye baktı. “Ellerinin kalçama ne kadar yaklaştığını fark etmedim sanma.”

“Fark etmesen şaşardım.” Dante’nin dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra eğilip onu sıcakık öptü, sonra bir kez daha, şakağından öptü.

“Daha aşağıya inme sakın,” diye uyardı Lorna.

“Emin misin?” Dante bir parmağıyla, Lorna’nın kot pantolonun belinin ortasından aşağı doğru inen dikiş izini takip etmeye başladı. Bu sırada ateş gibi yanan avucuyla da kalçasına masaj yapıyordu. Bu yolunu şaşırmış parmak Lorna’nın içini titretmişti, içinden on kere *hayır* demek geçti. Hayır dediği anda Dante’nin duracağından emindi. Devam edip etmeme kararı tamamen Lorna’ya aitti ama belki de ona böyle güvendiği için ret sözcüğü bir türlü çıkmıyordu

ağızından. Bunun yerine Lorna sadece Dante'nin sırtından beline, oradan da bacaklarının arasına doğru hareket eden parmağını takip ediyordu tüm benliğiyle. Dante daha sıkı bastırmaya başlamıştı, parmakları kot pantolonun üzerinden ona ulaşmaya çalışıyordu.

Lorna'yı bu noktaya getirebilmek için iki gün harcamıştı. Mutfaktaki ilk öpüşmelerinden sonra, Lorna'da parladığını gördüğü arzu kıvılcımını yavaş yavaş besleyerek ufak bir alev haline dönüştürmüştü, daha sonra bu alevi ufak doku-nuşlarla daha da canlandırmış ve nihayet karşısına dayanamayacağı bir şekilde, ona hissettiği tüm arzuyla çıkmıştı. Lorna onun ne yaptığını anlayabiliyor, ufak manevralarını çözümleyebiliyordu. Gece onun yatağına gelmesi ama ona elini bile sürmemesi çok zekiceydi. Karşılaştıkları andan itibaren Lorna'yı pek çok şeye zorlamış ama ona karşılık vermeye zorlamamış, bunu denememişti bile. Eğer bunu yapmış olsaydı Lorna ona karşı buz gibi olur, o ufak kıvılcım bir daha canlanmamak üzere sönüp giderdi.

Dante'nin sıcak dudakları Lorna'nın çenesinin kıvrımını minik ısırıklarla dolaştı, sanki hayatta en çok yapmak istediği şey buymuş gibi, hiç acele etmeden, tadını çıkararak öpüyordu onu. Ancak pantolonunun altından hissedilen sertlik bu tavrını yalancı çıkarır gibiydi. Lorna ona o kadar yakın duruyordu ki, nabız gibi atan bu sertliğin davetiyle bacaklarını aralıyor, ona giderek daha da yaklaşıyordu.

Dante'nin dudaklarının, dudaklarını tamamen örtmesiyle son direnç zerrelere de dağılıp gitmişti. Dante'nin öpüşü sert, derin ve açtı, diliyle Lorna'nın ağızını keşfe çıkmıştı bile. Lorna kemiklerinin eriyip gittiğini hissediyordu artık. Bu sırada Dante'nin boşta kalan eli, kıyafetlerinin arasından

Lorna'nın meme uçlarını bulmuş, nazik dokunuşlarla onları uyarıyordu. Artık Lorna'yı tamamen fethetmişti, aralarındaki kıyafetler bile Lorna'yı delirtiyordu. Daha fazlasını istiyordu, Dante'nin ona vereceği her şeyi almaya hazırды. Öte yandan, ona söylemek istediği şeyi *o anda* söylemesi gerektiğinin farkındaydı. Bir dakika sonrası çok geç olabilirdi.

Dante'nin dudaklarından ayrılmak için kullanmak zorunda kaldığı iradenin oranı, çoktan o sınıra yaklaştıklarının bir göstergesiydi. Kısık bir sesle, kesik kesik soluk almaya çalışırken, "Konuşmamız gerek," dedi Lorna.

Dante aynı anda hem homurdandı hem güldü. "Aman Tanrım," diye mırıldandı, sesinde derin bir hayal kırıklığı vardı. "Sonra konuşsak olmuyor mu?"

"Hayır, bu durumumuzla ilgili konuşacağız. Hemen."

Dante içini çekip alnını Lorna'nın alnına dayadı. "Zamanlamam sadistçe, bunu biliyorsun değil mi?"

Lorna ellerini onun ipek gibi yumuşak siyah saçlarından geçirdi. "Senin hatan. Neredeyse unuttuyordum." Her zamankinden biraz daha tane tane konuşuyordu Lorna.

"Peki, söyle bakalım." Dante tam bir teslimiyet havasında konuşmuştu. Sadece seks isteyen bir erkeğin basit teslimiyetiydi bu. Lorna, ihtirasın ağırlığını hissediyor olmasa gülebilirdi bile.

Yutkundu, kelimeleri kafasında toparlamaya çalıştı. Yanlış şeyler söylemekten çekiniyordu. "Cevabım... Yani bunu yapıp yapmayacağımız sana bağlı."

Dante onun kulak memesini ısırırken, "O halde şimdiden evet," diye fısıldadı.

"Şu zihin kontrolü meselesine bir son vermelisin. Senin ya tutsağın ya sevgilin olabilirim, ikisi birden olmaz."

Dante tekrar kafasını kaldırdı, bakışları soğuk ve deliciydi. "Bu yaşadıklarımızda herhangi bir zihinsel komut yoktu, seni hiçbir şeye zorlamıyorum." Öyle öfkelenmişti ki neredeyse tekleyerek konuşuyordu.

Lorna titrek bir nefes alarak, "Biliyorum," dedi. "İkisi arasındaki farkı anlayabiliyorum, inan bana. Gitmek ya da kalmak arasında seçimimi yapabilmeliyim, bu konuda özgür olmalıyım. Beni etrafında bir kukla gibi hareket ettiremezsin."

"Bu zorunluydu."

"Başlangıçta. O zaman da nefret etmiştim bundan, şimdi de nefret ediyorum. O zaman, bunu yapmak için geçerli sebeplerin vardı. Şimdiyse yok. Her şeyin istediğin şekilde olmasına fazla alışmışsın bence Dranir."

"Öyle yapmasam kaçardın."

"Ama bu benim tercihim." Lorna bu konuda geri adım atmayacaktı. Dante Raintree doğanın bir gücüydü; onunla bir ilişki yaşamak, Dante onu zihin gücüyle zincire vurmasa bile çok zorluydu. Lorna'yı özgür bırakması gerekiyordu yoksa ilişkileri gerçekten de tutsaklık üzerine kurulmuş olacaktı. "Ya eşitiz ya hiçbir şeyiz."

Dante'nin aklından neler geçtiğini anlamak zordu ama Lorna onun kontrolü bırakma fikrinden hoşlanmadığını anlayabiliyordu. Sezgileri ona Dante'nin neden ikilemde kaldığını da söylüyordu. Entelektüel açıdan Lorna'yı anlıyor, ona hak veriyordu. Öte yandan ilkel tarafı Lorna'yı kaybetmek istemiyordu, gerekirse despotça davranmaya hazırды.

"Ya hep ya hiç..." Lorna onun gözlerinin içine baktı, ringde rakibiyle karşı karşıya gelen bir boksör gibi göğsünü dikletirdi. "Benim üzerimde zihin kontrolünü bir daha asla

kullanmayacaksın. Ben senin düşmanın değilim. Bir noktada bana güvenmek zorundasın o nokta işte şu an. Yoksa beni sonsuza dek zapt etmeyi mi düşünüyordun?"

"Sonsuza kadar değil," dedi Dante. "Sadece..."

"Sadece?"

"Sadece sen kalmak isteyene kadar..."

Lorna bu süssüz itiraf karşısında gülümsedi, Dante'nin saçlarını iyice kavradı. O da kısaca, "Kalmak istiyorum," diye cevap vererek Dante'nin çenesini öptü. "Ama günün birinde gitmek isteyebilirim. Bunu göze almak zorundasın ve eğer günün birinde öyle bir şey olursa, gitmeme izin vermelisin. Ben de senin günün birinde beni artık çevrende görmek istememeni göze alıyorum. Bana söz vermeni istiyorum. Bir daha asla benim zihnimi kontrol etmeyecek, zihnime komut yerleştirmeyeceksin."

Dante öfkeyle dişlerini sıktı. Lorna, ondan istediği şeyin hem bir erkek hem de Dranir olarak sahip olduğu içgüdülerin hepsine ters olduğunu biliyordu. Dante normal ve normal olmayan iki dünyada yaşıyordu ve her ikisinde de patrondu. İşlerini abartısız bir şekilde yürütse de patrondu.

Dante birden ellerini indirdi, Lorna'dan uzaklaştı. Gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Gidebilirsin," dedi.

Lorna, ellerini çektiği için ona kızmamak için kendisini zor tuttu. Dante neler söylüyordu böyle? "Bana izin mi veriyorsun yoksa emir mi veriyorsun?"

"Bir söz."

Lorna güçlükle nefes alıyordu. Dudakları titrerken bir şey söylemek için ağzını açtı ama Dante elini kaldırarak onu durdurdu. "Tek bir şey."

"Nedir?"

Dante'nin yeşil gözleri neredeyse ateş gibi parlıyordu. "Eğer kalırsan sonuna kadar gidelim."

Lorna sadece bir an düşündü. Nihayet, "Kalıyorum," diyebildi ve Dante'ye doğru bir adım attı.

Daha ayağını yerden kaldırırken Dante, ona doğru hareket etmişti bile. O özgürse, Dante de özgürdü. Lorna'yı kollarına alıp doğruca yatak odasına götürdü, bu sırada o kadar hızlı hareket ediyordu ki Lorna'nın başı dönmüştü. Yavaş ve özenli baştan çıkarmanın yerini vahşi bir ihtiras almıştı. Dante onu yatağa bıraktıktan sonra aceleci hareketlerle kıyafetlerini çıkardı, Lorna da titreyen ellerle ona yardım etmeye çalışıyor, düğmeleri, fermuarları açıyor, kanca-larla boğuşuyordu. Dante onun ayakkabılarını çıkartıp bir kenara fırlatmış, pantolonunu bacaklarından sıyırırken Lorna da onun gömleğinin düğmelerini çözdü. Dante nihayet Lorna'nın iç çamaşırını aşağı indirirken Lorna da onun pantolonunun fermuarını açmaya çalışıyordu.

Dante pantolonunu ve iç çamaşırlarını aşağı indirip ayağıyla kenara fırlattı. Lorna uzanıp ona dokunmak istedi ama Dante dev bir dalga gibi ona çarpıp yatağa yatırdı, tüm ağırlığıyla üstüne çıktı. Lorna'nın içine sert, hızlı ve güçlü bir şekilde, tüm varlığıyla birden girmişti.

Lorna boğuk bir çığlık attı, hafifçe doğrulup Dante'ye karşılık vermeye çalışırken bile vücudu aslında şok geçiriyordu sanki. Dante içinde ve dışında, ateş gibiydi. Dışarı çekilip tekrar girdi, tekrar girdi. Lorna'nın beyninde bu sıcaklıkla ilgili olarak belli belirsiz bir alarm çanı çalışıyordu sanki. Lorna güçlülkle, "Kondom," demeyi başardı.

Dante küfrettikten sonra geri çekilip yatağın başucundaki komodinin çekmecesini açtı. İlk kondom takmaya çalı-

şırken yırtıldı. Dante bir kez daha küfredip, bu kez daha yavaş ve dikkatli bir şekilde ikincisini taktı. Nihayet hazır olduğunda Lorna'nın içine tekrar girdi. Bir süre sonra, birbirlerini tamamlayan bedenleri titreyerek doruğa ulaştı. Lorna'nın yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Hissettiği şey sadece bir orgazm değildi, sonsuz bir rahatlamaydı, tarifsiz bir acının aniden sona ermesiydi sanki. Cinsel olarak değil, çok daha derin bir şekilde, eksik parçasının tamamlanmasıydı. Sanki hayatı boyunca aradığı parçasını bulmuş gibiydi. Lorna tamamlanmıştı, daha önce ne kadar eksik olduğunun farkında değildi; doymuştu, oysa aç olduğunu bile bilmiyordu.

Dante doğruldu, kollarından destek alarak geri çekildi. Sonra yavaş bir hareketle Lorna'nın derinliklerini bir kez daha doldurdu. "Ağlama," diye fısıldayarak Lorna'nın ıslak yanaklarını öptü.

"Ağlamıyorum, sadece gözümünden kaçan bir damla o."

"Ah."

Dante sanki onu anlamış gibi konuşmuştu, anlamış da olabilirdi. Gözlerini Lorna'dan ayırmadan, ağır ve ritmik hareketine devam etti, Lorna'nın da ona karşılık vermesini sağladı. Lorna hem rahatlamış hem de gergin hissediyordu kendisini. Rahatlamıştı çünkü Dante onu geride bırakmayacaktı, gergindi çünkü yeniden haz yolculuğuna çıkmışlardı.

Lorna ikincinin bu kadar çabuk mümkün olabileceğini bilmezdi. Bu kez kendisini tamamen Dante'ye bıraktı, onun hızlı ve derin hareketlerine uyum sağlayarak takip etti.

Yeniden nefes alıp gözlerini açabildiğinde ilk gördüğü şey ateş oldu. Odadaki tüm mumlar yanıyordu.

“Yeteneğini neden inkâr ettiğini anlat bana.”

Yatakta sarmaş dolaş yatıyorlardı. Lorna başını onun omuzuna koymuştu. Yaşadıkları yoğun haz dalgalarından sonra öyle sersemlemişlerdi ki bir süre ikisi de konuşamamıştı. Sadece birbirlerini ufak dokunuşlarla okşamışlar, birbirlerine ufak sevgi sözcükleri fısıldamışlardı.

Lorna içini çekti. Hayatında ilk defa mutsuz çocukluktan bu kadar uzaklaşıyordu. “Bence çoktan biliyorsundur. Orijinal ya da ilginç bir hikâye değil.”

“Belki değildir. Sen yine de anlat.”

Lorna gülümsedi, Dante’nin durumu abartmaması hoşuna gitmişti. Sonra gülümsemesi yeniden silindi. Annesinden söz etmesi, aradan on beş yıl geçmesine rağmen kolay değildi. Hiçbir zaman kolay olmamıştı ama en azından korku ve acı çok daha azdı artık.

“Ne kadar kötü olursa olsun, pek çok çocuk daha da kötü şeyler yaşıyor. Annemin kürtaj yaptırıp beni aldirmamasının tek sebebi, benim için devletten az da olsa bir aylık alıyor olmasıydı. Her ay, çekini alınca söylerdi bunu bana. Zarfı yüzüme sallar, ‘Hayatta olmanı buna borçlusun ucube,’ derdi. O para olduğu gibi alkol ve uyuşturucu için harcanırdı.”

Dante bir şey söylemedi, dişlerini sıktı.

Lorna, Dante’nin omuzunda daha rahat edebileceği bir yer bulmuştu, iyice ona sokulup oraya yerleşti. Dante sıcaıktı. Lorna anlatmaya devam etti. “Sürekli tokat atıyordu zaten ama başka şeyler de fırlattığı olurdu. Fincanlar, boş şarap şişeleri, bir konserve açacağı. Elinin altında artık ne varsa... Bir keresinde bir konserve atmıştı hatta. Konserve

kutusu kafama gelince bayılmışım. Günlerce başım ağrıdı sonra.”

“Kaç yaşındaydın o zaman?”

“Bakayım... Sanırım altı yaşındaydım. Okula başlamış, rakamları keşfetmişim. Bazen çok heyecanlanıp, o gün okulda rakamlarla ilgili öğrendiklerimi birilerine anlatmak istiyordum ama çevremde sadece annem vardı. Öğretmene küçüken düştüğümü ve kafamı beşiğin kenarına çarptığımı söylemişti.”

Dante, “Koruyucu aileye verilsen senin için daha iyi olurmuş,” dedi homurdanarak.

“On altı yaşına geldiğimde öyle oldu zaten. Annem bir gün gitti ve bir daha gelmedi. Hiç unutmuyorum... Benden ne kadar nefret ettiğini hep söylese de o gidince bir parçam da gitmiş gibi olmuştu çünkü çevremdeki tek insandı. O zaman o kadar çaresiz değildim. Ama daha küçüken, ne kadar kötü olursa olsun annemdi. Küçük çocuklar ailelerine çok bağlıdır, biliyor muydun?” Lorna içini çekti. “Bebek konusunda aşırı tepki gösterdiğimin farkındayım, kusura bakma. Sen bebek diyerek benim bam telime basmış oldun aslında.”

Dante’nin yüzünde bir gülümseme belirdi. “Yine kızma ama ben şaka yapmıyordum. Normal bir insan olan bir kadının bir Raintree’den bebeği olursa, o da bir Raintree olur. Bunun sebebini bilmiyorum, sorma. Bebek kalıtsal olarak baskın olduğu için hormonlar ve kan dolaşımıyla ilgili bir şey olmalı. Bilimin bunu açıklayabileceğinden emin değilim. Büyünün mantıklı olması gerekmez, öyle değil mi?”

Bu açıklama Lorna’nın merakını uyandırmıştı. Raintree’ler hakkında her şey merakını uyandırıyordu aslında. Çok

farklı bir dünyaydı onlarınki ama yine de normal dünyada kendilerine yer bulmuşlardı. Sadece normal dünyanın onlardan haberi yoktu. Çünkü varlıkları bilinecek olsa ortadan kaldırılabilirlerdi bile, Lorna içinde yaşadıkları dünyada neler yaşanabileceğini az çok tahmin edebiliyordu. “Peki ya bir Raintree kadınıyla bir erkek birlikte olursa ve bir çocukları olursa?” diye sordu.

“Bir değişiklik olmaz, erkekler normal insan kalır.”

Lorna bunun adil olmadığını söyleyince Dante omuzunu silkti. “Hayat mükemmel değildir, onunla her anında mücadele etmen gerekir.”

Lorna hayatla mücadele etmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Bir de o anda çok mutlu olduğunu biliyordu.

Odadaki onlarca mum öylesine güçlü yanıyordu ki hava iyice ısınmıştı, Lorna rahatsız olmaya başladı. Etrafına bakarken Dante ve ateşin bir arada olduklarını anladı. Lorna ateşten hoşlanmıyor, ondan korkuyordu ama hayat mükemmel değildi, mücadele etmesi gerekiyordu.

“Mumları söndürebilir misin?” diye sordu Dante’ye.

Dante başını yastıktan kaldırıp mumlara baktı, onların yandığının farkında bile değil gibiydi. “Pardon, şimdi hallederim.”

Aynı anda mumlar sönmüştü bile.

Lorna yana yuvarlanıp onun üstüne çıktı, gülümseyerek dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Peki, bakalım onları yeniden yakabilecek misin?”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Pazar sabahı

LORNA kalmıştı, onunla beraberdi, yanındaydı.

Dante, balkonda güneşin doğuşunu karşıladıktan sonra yatak odasına geri döndüğünde Lorna'yı yatakta huzur içinde uyurken buldu. Yorgani kafasının yarısına kadar çekmiş, kızıl saçları beyaz yastığın üstüne dağılmıştı. Dante yorgani bu kadar açmasının bile Lorna için önemli olduğunu biliyordu.

Lorna kendisini daha güvende hissediyordu artık. Henüz tam olarak güvende hissediyor sayılmazdı ama daha iyiydi. Dante yatakta onun yanındayken Lorna gerinmiş, rahatlamış, ona sokulmuştu. Lorna'nın yanından ayrıldıktan beş

dakika sonra ise her zamanki gibi gergin bir şekilde, top halini alıp kıvrılmıştı. Dante günün birinde Lorna'yı yatakta tek başınayken sere serpe rahat yatarken görmeyi umuyordu. Ancak Lorna yorgani kafasına kadar çekip yatakta iyice kıvrılıp yatmazsa Dante onun kendisini tamamen güvende hissettiğini anlayacaktı.

Kendisi de ancak ikide bir Lorna'nın nerede olduğunu kontrol etmeye çalışmadığı zaman kendisini güvende hissedecekti.

Elbette Lorna'yı sürekli kontrol etmiyordu, buna gururu engel oluyordu ama o endişe sürekli yüreğinin bir köşesinde duruyordu.

Çarşamba günü Lorna onunla çıkmamıştı. Dante, yeni bir Jaguar almak için bayiyle konuşmuş, bayi aracın o gün teslim edileceğini söylemişti. Bunun üzerine Lorna aracı karşılamak için evde kalmıştı. Satıcı daha sonra Dante'yi arayıp aracı teslim ettiğini haber vermişti. Oysa Dante, onu Lorna'nın aramasını beklemişti. Lorna'nın kendi arabası da o gün eve bırakıldığı için Lorna tamamen serbestti aslında, istese gidebilirdi. Ayrıca cebinde parası da vardı. Buna rağmen Dante ona engel olmak için bir şey yapmamıştı, ona söz vermişti çünkü.

Onu aramayı çok istemişti, sadece Lorna'nın hâlâ evde olduğunu görüp rahatlayacaktı böylece ama aramamıştı. Nasılsa, Lorna telefonu kapadıktan sonra da yürüyüp gidebilirdi, yani konuşmanın da bir garantisi yoktu. Dante yapabileceği tek şeyi yapmış, onun gitmemiş olması için dua etmişti.

Aynı gün işten erken çıkması mümkün olmamıştı. Lorna kalsa da gitse de, Dante'nin işlerini yürütmesi gerekiyordu.

Nihayet işten çıktığında güneş batmaya başlamıştı bile. Dante eve yaklaşırken ikisinin de arabalarının garajda durduğunu gördü. Lotus'u garajdaki yerine, yeni Jaguar'ının yanına park ederken öylesine büyük bir rahatlama hissediyordu ki neredeyse dizlerinin bağı çözülürdü. Jaguar önemli değildi, asıl Lorna'nın eski püskü Corolla'sını görmek ayaklarını yerden kesmişti o anda.

Lorna onu mutfak kapısında karşıladı. Üzerinde pantolondan kesilmiş bir şortla Dante'nin ipek gömleklerinden biri vardı, kaşlarını çatmış, Dante'ye bakıyordu. "Saat sekiz buçuk oldu, açıktan ölüyorum. Hep böyle geç mi gelirsin? Yemekte ne yiyeceğiz?"

Dante gülerek Lorna'yı kucakladı yemekte ne yemek istediği belliydi. Lorna da saat ona kadar bir daha yemek konusunu açmaya fırsat bulamadı.

Perşembe günü otele Lorna'yla birlikte gittiler. Otelde işler çok yoğundu. Kumarhane enkazının kaldırılabilmesi için iş makinelerinin çalışmaya başlaması gerekiyordu, her şey öylesine allak bullak bir durumdaydı ki Dante aynı anda iki yerde olamayacağı için bazı işleri Lorna'ya bıraktı. Bir ara onun Al Franklin'e emirler verdiğini görünce hoşuna bile gitti. Al, her zamanki gibi iyimserdi, Lorna da bu düzenlemeden memnun kalmıştı. Dante onun bu yeni durumdan hoşnut olmasına sevinmişti.

Öğle yemeğinde Dante'nin süitinde, mumları yaktılar, iki kere.

Cuma günü Lorna onunla çıkmamıştı. O gün de çok zorluydu, Dante gün boyu koşturup durdu. Eve vardığında Lorna'nın arabasının hâlâ garajda olduğunu görünce en az

Çarşamba günü sevindiği kadar sevinince, artık gerçeği kabul etmek zorunda kaldı.

Lorna'yı seviyordu, hatta ona âşıktı. Sadece seks ya da öylesine bir ilişki değildi bu, bambaşka ve değerli bir şeydi. Dante onun cesaretini, yürekli olmasını, huysuzluğunu seviyordu. Lorna'nın eleştirel yorumlarını, inatçılığını ve kimseye göstermek istemediği kırlıganlığını seviyordu.

Gideon halini görse çok gülerdi. Sadece Dante böyle sırlıklam âşık olduğu için değil, nihayet halef olma pozisyonundan kurtulduğu için bayram ederdi.

Dante gece sevişirlerken tam kondomu takıyordu ki korunmasına gerek olmadığını düşündü birdenbire. Lorna bu sırada onu bekliyordu, Dante'nin tereddüt ettiğini fark etmişti. Nihayet, hiçbir şey söylemeden kondomu çıkarıp atmış, Lorna'yla göz göze gelmişti. Eğer Lorna isteseydi bir tane daha takabilirdi, seçimi ona bırakmıştı.

Lorna uzanıp onu kendisine çekip içine almıştı. Sadece o yarım saatin yoğunluğunu hatırlamak bile Dante'yi öyle heyecanlandırmıştı ki yatağın başucundaki mum yandı.

O gün yaz gün dönümüydü, Dante dünyayı ateşe verebilecek kadar güçlü hissediyordu kendisini. İçinde kaynayan enerji teninden dışarı fışkıracak gibiydi. Lorna'yı altına alıp, tüm benliğiyle boşalmak, Lorna'nın ona verebileceği her şeyi almak istiyordu. Ne var ki önce ciddi bir konuşma yapmaları gerekiyordu. Gece yaşadıkları şey bir kenara bırakılamayacak kadar önemliydi.

Yatağın kenarına otururken mumu söndürdü. Yanmakta olan bir mum onun için barometre görevi göremezdi. Konuşmalarının zaten duygusal olarak yoğun geçeceği kesindi, Dante'nin çok dikkatli olması gerekiyordu.

Dante elini yorganın altına kaydırıp Lorna'nın çıplak bacağına dokundu. "Lorna, uyan."

Lorna her zamanki gibi önce gerildi. Sonra yavaşça gevşeyerek uykulu uykulu gözlerini açtı, yorganın kenarından Dante'ye baktı. "Neden? Bugün Pazar, dinlenme günü değil mi. Ben de dinleniyorum. Git başımdan."

Dante yorganı aşağı çekti. "Hadi uyan, kahvaltı hazır."

"Hazır falan değil, yalan söylüyorsun. Balkondaydın." Lorna yorganı tekrar yakalayıp üstüne çekti.

"Hani uyuyordun, nereden biliyorsun balkonda olduğumu?"

"Uyuyorum demedim ki, dinleniyorum dedim."

"Kahvaltı yapmak da çalışmak sayılmaz. Hadi gel. Taze portakal suyuyla kahve hazır, çörekleri ısıttım bile ve hepsinden önemlisi güneşin doğuşu harika."

"Senin için harika! Saat daha beş buçuk, üstelik günlerden Pazar. Bu kadar erken kahvaltı yapmak istemiyorum. Haftada bir gün beni sabahın köründe yataktan sürüklemesen?"

"Önümüzdeki Pazar uyursun, söz veriyorum." Dante yorganı onun üzerinden almaya uğraşmak yerine elini yeniden yorganın altına kaydırıp Lorna'nın kalçasını çimdikledi.

Lorna bir çığlık atıp yataktan fırladı, kalçasını ovuşturuyordu. "Ödeşeceğiz, görürsün," derken saçlarını gözünün önünden çekti, doğruca banyoya gitti.

Dante'nin bundan hiç kuşkusu yoktu, kendi kendine sırıtıp tekrar balkona çıktı.

Lorna da beş dakika sonra ona katıldı. Üzerine kalın bir rob geçirmişti, suratı hâlâ asıktı. Robun altına bir şey giy-

memişti. Dante onun yanındaki sandalyeye otururken ro-
bun açılan kısımlarına keyifle baktı. Bu sırada, Lorna'ya
Çarşamba gecesi verdiği korunma tılsımının takılı olduğu
altın zinciri de fark etmişti. Bu tılsımı özellikle onun için,
tam bu balkonda yapmıştı. Bu sırada Lorna'nın onu izleme-
sine izin vermişti. Lorna, Dante'nin, Gal dilinde bir şeyler
fısıldadıktan sonra elinde tuttuğu tılsıma sıcak nefesini üf-
lemesini hayranlıkla izlemişti. Tılsım bir an soluk bir yeşil
ışık yayarak parlamış, sonra hemen eski halini almıştı. Tıl-
sımı Lorna'nın boynuna takınca Lorna neredeyse ağlayacak
gibi duygulanmış, yavaşça tılsımı okşamıştı. O zamandan
beri boynundan hiç çıkarmamıştı.

Lorna uyandığında huysuz olsa da bu çok uzun sürmü-
yordu neyse ki. Çöreğinden ikinci ısırığını alırken neşesi
yerine gelmeye başlamıştı bile. Yine de Dante, "Benimle
evlenir misin?" demeden önce onun çöreğini tamamen
bitirmesini ve portakal suyunun tamamını içmesini bekledi.

Lorna, Dante bebekten söz ettiği anda verdiği tepkiyi
verdi yine. Önce bembeyaz oldu, sonra kızardı, ardından
sandalyeden kalkıp arkasını Dante'ye dönüp balkonun ke-
narına yürüdü, ellerini kenardaki parmaklığın üstüne koy-
du. Dante kadınları iyi tanırıdı, Lorna'yı daha da iyi tanıyor-
du, onu orada tek başına bırakamazdı. Lorna'nın yanına
gidip onu kollarıyla sardı, ellerini onun ellerinin üstüne
koydu. Onu çok sıkmadan vücudunun sıcaklığını hissettiri-
yordu. "Bu cevaplaması o kadar zor bir soru mu?"

Bunun üzerine Lorna'nın omuzları çökünce Dante onu
hemen kendisine çevirdi. Lorna'nın gözyaşları yanakların-
dan aşağı süzölüyordu. "Lorna?"

Lorna hiçkırıyordu ama dudakları titriyordu. "Özür dilerim," diyerek yüzünü sildi. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Sadece, daha önce kimse beni istememişti."

"Hiç sanmıyorum. Bence sen onların seni istediğini fark etmemişsindir. Ben seni gördüğüm ilk andan beri istiyorum."

"Öyle bir arzudan söz etmiyorum," dedi Lorna. Yine yaşlar süzölmeye başlamıştı. "Diğer türlüünden, hep birlikte olmayı istemekten söz ediyorum ben."

Dante yavaşça, "Seni seviyorum," dedi. İçinden, doğruduğu çocuğunda güven duygusunun var olmasına izin vermeyen Lorna'nın annesine lanet okuyordu. Çocuklar ancak kayıtsız koşulsuz sevidiklerini ve istediklerini bilirlerse kendilerini güvende hissedebilirlerdi.

Lorna, "Biliyorum. Sana inanıyorum," dedikten sonra yutkundü. "Bunu, beni korumak için Jaguar'ını paramparça ettiğin zaman anlamıştım zaten."

"Yeni bir araba alabileceğimi biliyordum."

"İşte o anda beni tamamen ele geçirdiğini, sen beni başından atmadığın sürece seni terk edemeyeceğimi anlamıştım ben de. Bunun sadece şehvetle ilgili bir şey olduğunu ummuştum ama aslında daha derin olduğunu anlayınca korktum, ödüm patladı." Lorna, yanağından kocaman bir damla daha süzölmesine rağmen titrek bir kahkaha attı. "Beni sadece iki günde ele geçirdin."

Dante burnunu kaşıdı. "Kısa ama kaliteli vakit geçirdik."

"Kaliteli mi!" Lorna ağzı açık, ona bakakalmıştı. Kızgınlıktan gözyaşları kurumuştü sanki. "Beni alıkoydun, bir yangının ortasına sürükledin, kafatasımı açıp beynimi dümdüz yaptın, kıyafetlerimi yırtarak çıkardın ve evine hapsettin!"

"İyi kaliteli dememiştim zaten. Kelimeleri çok iyi kullanıyorsun, biliyor musun? Beynimi dümdüz ettin de ne demek şimdi?"

"Beyin tecavüzü dememden hoşlanmamıştın," dedi Lorna aksi bir sesle. "Sanırım nasıl bir his olduğunu senden daha iyi tarif edebilirim, yaşayan benim çünkü."

"Bunda haklı olabilirsin. Birisiyle gönüllü olarak bağlantı kurduğunda..."

"Nasıl yani!" Lorna'nın gözleri dehşetle açılmıştı. "Bunu isteyerek yapanlarınız da mı var?"

"Sana söylemiştim, doğru yapıldığında insanın canını yakmaz. Eğer birisinin gücünü artırması gerekiyorsa, çevresinde ona destek olabilecek birilerine bakar. Arada sırada Gideon'la Sığınak'a gider, Mercy'nin yurdumuzu koruması için bir koruma büyüü yapmasına yardım ederiz. Bunu düzgün yapabilmek zaman alır ama zarar vermez. Sen sorumu..."

"Umarım bunu izinsiz yapmanızı engelleyecek yasalarınız vardır."

"şey... Yok aslında."

Lorna dehşete kapılmıştı. "Yani Raintreeler ortalıkta do-laşıp, insanların zihnine izinsizce girebiliyor ve buna karşı bir şey yapılamıyor mu gerçekten?"

Dante sıkılmaya başlıyordu. Bu kadın sorusuna cevap vermeyecek miydi artık? "Ben öyle bir şey söylemedim. Karşılarındaki onlarla işbirliği yapmadığı sürece çok azımız insanların zihnine girebilecek kadar güçlüdür."

Lorna, "Sen de o birkaç kişiden birisin, öyle mi?" dedi alaycı bir şekilde. "Tamam. Bendeki de şansmış."

"Aslına bakarsan sadece hanedan ailesindekilerin böyle bir gücü vardır. Eğer şu soruma doğru dürüst cevap verirsen senin de katılacağın hanedan ailesi hani!"

Lorna gülümsedi, yüzünden bir ılık huzmesi geçmişti sanki. "Elbette evlenirim. Şüpheli mi vardı?"

"Senin ne yapacağını hiç kestiremedim ki. Gitmeyip kaldığına göre beni seviyor olabileceğini düşündüm. Sonra dün gece..." Dante bir parmağıyla Lorna'nın çenesini hafifçe kaldırdı. "Bana kondom takmamı söylemedin."

Lorna ona baktı ama yüzünde aniden bambaşka bir ifade belirmişti.

Dante irkildi. "Ne oldu?" Lorna bir anda, her kusabilecekmiş gibi kötü görünmeye başlamıştı.

Lorna kollarını kendisine sararak kaşlarını çatı. "Üşüyorum. Yine o..." Birden sustu, gözleri korkuyla açılmıştı. Dante'nin bir şey yapmasına fırsat vermeden kendini kaldırıp onun üstüne attı. Dante hazırlıksız yakalandığı için dengesini kaybetmişti, bir yandan da Lorna'yı tutmaya çalıştığı için sendeledi, geriye doğru düştü. Tam onlar birlikte yere düşerken balkonun cam kapısı paramparça oldu.

Dağdan eve doğru tüfekle ateş ediliyordu.

Dante kollarıyla Lorna'yı sardı, parçalanmış kapıya doğru yuvarlandı. Tam o anda biraz önce durdukları yere ateş edildi bu kez. Dante bir kez daha Lorna'yla birlikte yuvarlandı, onu duvardan uzaklaştırdı. Nihayet ayağa kalkıp hızlı bir şekilde onu koridora itti. Lorna ayağa kalkacaktı ki Dante "Eğil!" diye bağırınca tekrar yere yapıştı.

Dante'nin zihni deli gibi çalışıyordu. Önce yangın. Ardından, Lorna'yla tam ortasında kaldıkları çete çatışması. Şimdi de birisi onu vurmaya çalışıyordu. Bunlar sadece te-

sadûf olamazdı, hepsi birbiriyle bağlantılıydı. İtfaiye şefi herhangi bir tutuşturucu izine rastlamadıklarını söylemişti, yani...

Bir Ateş Ustası'nın bir yangını başlatmak ya da canlandırmak için tutuşturucuya ihtiyacı yoktu. O yangını birisi ya da birileri beslemişti, Dante bu yüzden söndürememişti yangını. Hayatında ilk kez onlarca insanı yönlendirmek için zihin kontrolünü kullandıktan hemen sonra yangınla yüzleşmişti, bu gücü kullanmanın onu nasıl etkilediğini kestirememişti. Öte yandan, bu sırada Lorna'nın Ansara olduğundan şüphelenip durmuştu. Yoksa daha o anda anlayabilirdi durumu.

Ansara! Dante öfkeyle dişlerini sıktı, onlar yapmış olmalıydı. Bi kaç bir araya gelmiş ve onu yakmaya çalışmışlardı. Onun ateşin karşısına çıkacağını ve alt edilene kadar geri çekilmeyeceğini mutlaka biliyorlardı. Eğer yanında Lorna olmasa bu plan neredeyse işe yarayacaktı, onu hesap edememişlerdi.

Lorna, çevrelerinde bir Ansara olduğu zaman üşüyor ve kendini berbat hissediyordu demek ki.

Lorna, iliklerine dek buz kesmiş, dişleri birbirine vururken güçlkle, "Alnında kırmızı bir leke vardı," diyebildi.

Lazerli hedef sistemi olmalıydı bu. Öyleyse basit bir fırsat değerlendirme eylemi değil, bilinçli bir takip ve planlama söz konusuydu.

Lorna sayesinde keskin nişancı hedefini iskalamıştı. Sırada ne vardı şimdi? Dante dışarıda birden fazla Ansara olduğunu ve bir yedek planları olduğunu var sayıyordu. İlk girişimleri başarısızlıkla sonuçlandığı için ona karşı ateşi kullanmaya kalkmayacaklardı; Dante'nin her şiddette ve

boyutta alevle başa çıkabildiğini düşünüyor olmalıydılar. Peki, ne yapacaklardı o zaman?

Ansaralar ne yapmayı düşünüyorsa düşünsün, Dante başarıya ulaşmalarına izin vermeyecekti, hele de Lorna yanındayken.

Lorna'ya, "Burada kal," dedikten sonra ayağa kalktı.

Lorna da hemen peşine takılmaya kalktı. Bu kadın hiç söz dinlemiyordu. Dante, "Sana burada kal dedim!" diye bağırıp döndü, onu kolundan tutup tekrar yere bastırdı. Tam Lorna'nın zihnine komut yerleştirerek onu olduğu yerde tutmaya hazırlanıyordu ki, yapamadı. Ona söz vermişti, bunu yapamazdı.

Lorna öfkeden çılgına dönmüş bir halde, "Polisi arayacaktım!" diye bağırды ona.

"Boş yere uğraşma. Polislerin halledebileceği bir iş değil bu. Burada kal Lorna. Aramızda kalmanı istemiyorum."

Dante merdivenlerden inerken Lorna arkasından "Biz de kim?" diye seslendi. "Ne yapacaksın?"

Dante sadece, "Ateşe ateşle karşılık vereceğim," dedi.

Dante çok avantajlı bir konumdaydı. Kendi evi, kendi arazisiydi, her yeri avucunun içi gibi biliyordu. Bir Raintree ve Dranir olduğu için önceden aldığı pek çok önlem vardı. Evden, evin altındaki tüneli kullanarak çıktı. Lazer hedef sistemimin kırmızı noktası altında belirlediği zaman durduğu yer belliydi. Böylece keskin nişancının ne tarafta olduğunu kestirebiliyordu.

Sadece bir tetikçi olmalıydı, Dante diğerlerinin izine rastlamamıştı.

Bu alçağı yakalamaya çalışmayacak ya da yüz yüze bir mücadeleye girmeyecekti. Bu yüzden evin karşısındaki tepede bulunan yarığın çevresinde yırtıcı bir kedi gibi pusuya yattı. Tetikçi vadiyi andıran büyük yarığın bir yerlerinde olmalıydı, kenardaki dev kayaların arasında gizleniyor da olabilirdi. Bir keskin nişancının ateş edebilmek için silahını dayayabileceği bir zemine ihtiyaç duyduğu düşünülecek olursa kayalar çok mantıklı görünüyordu. Yarıksa gizlice eve yaklaşmasını sağlardı. Ya da kaçmasını...

Dante yarığın etrafını dolaşınca, üzerinde bir çöl kamuf-laj giysisi olan tüfekli adamla burun buruna geldi. Dante bir an bile tereddüt etmedi. Adam daha ona ateş etmek için parmağını bile kıpırdatmadan adamı ateşe verdi.

Adamın boğuk, korkunç çığlıklar atarak tüfeği elinden düşürdü, kendini yere attı, yuvarlanmaya başladı ama Dante acımasızca ona ateş yağdırmaya devam ediyordu. Bu alçak neredeyse Lorna'yı öldürecekti; Lorna'ya zarar vermeye kalkan birisine karşı yüreğinde hiç merhamet yoktu Dante'nin. Bir süre sonra çığlıklar kesildi, yerini bir insandan çıkıyormuş gibi durmayan iniltilere bıraktı, sonra tamamen kesildi. Dante ancak o zaman ateş yağdırmayı bıraktı.

Yerde içten içe yanmaya devam eden adamın insanlıkla ilgisi kalmamıştı. Dante ayağıyla iterek adamı sırt üstü çevirdi. İnanılmazdı ama nefret dolu gözler dönüp ona baktı. Adamın bir zamanlar ağzı olan yerdeki delik hareket etti, boğazından boğuk bir ses çıktı.

"Çook geç. Çooooook geç."

Adam son nefesinde bunları söyleyerek öldü. Dante olduğu yerde kalmıştı, hızlı bir şekilde düşünmeye çalışıyordu.

Ne için çok geçti?

Eğilip Ansara'ya dokundu. Adam ıstırap içinde ölmüştü, nefretle sarmalanmış gibiydi. Dante onu okudu.

Çok geçti.

Mercy'i uyarabilseydi bile çok geçti artık.

"Lanet olsun," diye mırıldandıktan sonra ayağa kalktı, koşmaya başladı.

Lorna ona itaat edip olduğu yerde kalmıştı. Dante gelip onu bulunduğu yerden çıkarıp en yakındaki telefona sürüklediği sırada mutfaktaydı, buzdolabının yanında yere çökmüştü. Dante önce Mercy'i, sonra da Mercy'nin yanına ondan daha çabuk gidebilecek olan Gideon'u aradı.

Yaz gün dönümü olduğu için Gideon'un da kişisel elektrik alanı olabilecek en güçlü seviyesindeydi. Bu yüzden Gideon'la konuşmalarının çoğunu anlayamadı Dante, telefon sürekli olarak parazit yapıyordu.

"Mercy'nin yanına git!" diye bağırdı. Gideon'un onu anlayacağını umuyordu. "Ansalar Sığınak'a saldırıyor!" Sonra telefonu kapatıp garajın kapısını açtı, bir yandan hızlıca düşünüp bir sonraki hareketini planlıyordu.

Şirketinin jetiyle dört saat içinde Sığınak'a en yakın havaalanına inmiş olurdu. Uçaktayken Gideon'u yeniden aramayı deneyecekti, belki o zaman daha rahat konuşabilirlerdi.

Ansara klanı iki yüz yıl önce de Raintreeler'i yok etmeye çalışmış ama başaramamıştı. Şimdi yeniden deniyorlardı ve bu kez Mercy ile Eve'in bulunduğu Sığınak'ı gerçekten yok edebilirlerdi.

Dante, Lotus'a binerken Lorna, "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı arkasından.

Dante son kez, "Burada kalacaksın!" diye emir vererek arabayı ters olarak garajdan çıkardı. Lorna'nın Sığınak'ın yakınında olmasını istemiyordu. Hayatta kalabileceğinden bile emin değildi ama ne olursa olsun Lorna güvende olmalıydı.

Lorna üstünü değiştirirken öfkeyle, "Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı. Dante Raintree her şeye tek başına karar veremezdi. Eğer bir tür doğaüstü savaşa tek başına giderken onu arkada bırakabileceğini sanıyorsa, çok yanıldığını anlayacaktı bugün.

RAINTREE: ADALET

Pazartesi sabahı, 03.37

GIDEON'un telefonu gecenin bir yarısında çalıyorsa biri öldü demektir. Hâlâ uykulu bir sesle, "Raintree," diyerek açtı telefonu.

"Uyandırdığım için kusura bakma."

Abisi Dante'nin sesini duyunca Gideon'un uykusu hemen dağıldı. "Ne oldu?"

Dante, "Kumarhanede yangın çıktı," dedikten sonra Gideon sormadan ekledi. "Daha kötü olabilirdi ama yine de durum çok parlak değil. Sabah haberlerde görüp de merak etmeyessin diye aradım. Bir iki saat sonra Mercy'i arayıp iyi

olduğumu söylersin. Sanırım önümüzdeki bir iki gün başımı kaşıyacak vaktim olmayacak benim.”

Gideon tamamen ayılmış olarak yatakta doğruldu. “Bana ihtiyacın olursa, buradayım.”

“Teşekkürler ama hayır. Bu hafta uçağa binmen gerekmiyor, burada her şey yolunda. Sadece daha sonra vakit bulamayacağımı düşündüğüm için hemen aramak istedim.”

Gideon ellerini saçlarından geçirdi. Penceresinden dışarıya baktı, Atlantik Okyanusu’nun dalgaları bıkmadan kıyıyı dövüyordu. Reno’ya gidip yardım etmeyi önermişti, gerekirse arabayla gidebilirdi. Ancak Dante her şeyin yolunda olduğunu söyleyince konuşmayı uzatmanın anlamı kalmamıştı. Gideon saatini beş buçuğa kurdu. Mercy’i güne başlamadan önce aramalıydı. Dante haberlere çıkacağından emin olduğuna göre yangın epey ciddi olmalıydı.

Alarmı yeniden kurduktan sonra kendini tekrar yatağa bıraktı. Belki uyuyabilir, belki uyuyamazdı. Dalgaların sesini dinleyerek zihnini rahat bıraktı. Yaz gün dönümüne bir haftadan az kalmıştı, her zamanki elektriksel anormallikleri çığırından çıkmaya başlamıştı. Aslında sadece yakınlarda bir hayalet varsa ataklar yaşardı ama son birkaç gündür, yoluna çıkan elektrikli cihazların arızalanmasına neden olmadan yürüyemiyordu. Gün dönümüne kadar da bu durum devam edecekti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu, sadece biraz daha dikkatli olmayı deneyebilirdi. Belki bir iki gün izin alıp karakoldan uzak durabilir, arazi olabilirdi.

Derken Emma yine aniden yatağının başucunda belirip ona gülümsedi. Bu akşam, çıplak ayak bileklerine kadar uzanan beyaz bir elbise giymişti, uzun saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Ona bir gün isminin Emma olacağını

söyleyen bu ruh ona hep bir kız çocuğu olarak görünüyordu. Gideon'un gözüne görünen hayaletlere pek benzemiyordu. Sadece rüyalarına giren bu kız çocuğu hayatın zorlukları karşısında acı çekip bozulmamıştı. Ne adaletin yerine getirilmesini istiyordu ne kalbi kırılmıştı ne de tamamlanmamış işleri vardı. Tam tersine, beraberinde hep ışık ve sevgi; bir huzur hissi getiriyordu. Dahası, Gideon'a hep baba diye sesleniyordu.

"Günaydın baba."

Gideon içini çekip doğruldu. Bu özel ruhu üç ay kadar önce görmüştü ama son zamanlarda ziyaretleri giderek sıklaşmaya başlamıştı. Giderek daha gerçekçi oluyordu. Kim bilir, belki de Gideon bir başka hayatta onun gerçekten babasıydı ama mevcut hayatında kimsenin babası olmaya niyeti yoktu.

"Günaydın Emma."

Küçük kızın ruhu yatağın ayakucuna doğru süzülerek indiydi. "Çok heyecanlıyım." Güldü, tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu gülüşü, Gideon onun gülüşünden hoşlanıyordu. Bu gülüşün yüreğinde tuhaf etkileri oluyordu ama Gideon böyle bir sıcaklığın bir anlamı olamayacağına ikna etmişti kendisini. Hem de hiç.

"Neden heyecanlısın?"

"Yakında yanına geliyorum baba."

Gideon gözlerini kapayıp içini çekti. "Emma, hayatım, sana yüzlerce kez anlattım. Benim bu hayatta çocuğum olmayacak, o yüzden bana baba demeyi bırak artık."

Emma sadece güldü. "Aptal olma baba. Ben hep yanındayım."

İsminin bu hayatında Emma olacağını söyleyen ruh gerçekten de bir Raintree'yi andırıyordu. Gözleri, koyu kahve-rengi saçları ve buğday tenini bir Raintree'den almış gibiydi. Yine de Gideon'un gördüğü şeye inanmaya niyeti yoktu. Ne de olsa, "Emma" sadece rüyalarında görünüyordu. Yatmadan önce ağır şeyler yemese iyi olacaktı.

"Sana bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor hayatım ama bir bebeğin olabilmesi için bir babadan başka bir de anneye ihtiyaç var. Evleniyor değilim ve çocuklarım da olmayacak. Bu yüzden, kendine başka bir baba seçmen gerekiyor."

Emma kolay kolay pes etmeye niyetli değildi. "Ne kadar inatçısın. Sana geliyorum baba. Ay ışığında sana geliyorum."

Gideon daha önce bir iki romantik ilişki denemiş ama hiçbirini yürümemişti. Hayatındaki kadınlardan kendisini hep gizlemek zorunda kalmıştı, birisiyle çok yakınlaşması mümkün değildi. Hele hele bir aile kurmasının imkânı yoktu. Yeni amirine, ailesine ve gözüne görünüp duran hayaletlere söylediği gibi, birilerine hesap vermek durumunda kalacağı bir pozisyona gelmek istemiyordu. Hayatında elbette kadınlar oluyordu ama hiçbirinin kendisine fazla yaklaşmasına ya da hayatında uzun süre kalmasına izin vermiyordu.

Soyun devamını sağlamak Dante'nin işiydi, onun değil. Gideon'un bakışları odasındaki şifonyerin üzerinde, paketlenip gönderilmeyi bekleyen doğurganlık tılsımına kaydı. Dante'nin kendi çocukları olunca Gideon'un bir sonraki Dranir, yani Raintree klanının lideri olma sorumluluğu da omuzlarından kalkmış olacaktı. Dranir olmaktan daha kötüsü herhalde evlenip çocuk sahibi olmaktı onun için.

Ağabeyinin işi başından aşkın olduğuna göre tılsımı göndermek için acele etmeyebilirdi. Yine de hemen göndermeye karar verdi.

Emma süzülerek ona biraz daha yaklaşırken, “Dikkatli ol,” diye fısıldadı. “O kadın kötü biri baba. Çok kötü hem de. Dikkatli olmak zorundasın.”

Gideon, “Bana baba deme,” dedi. Bir an durup düşündükten sonra, “Kimmiş o kötü olan?” diye sordu.

“Yakında öğreneceksin. Benim ay ışığıma dikkat et.”

“Ay ışığıymış,” diye mırıldandı Gideon. “Ne saçma bir...”

“Başlamak üzere,” dedi Emma. Bir an sonra hem sesi hem de kendisi silinip gitmişti.

Raintree: Adalet - Linda Winstead Jones
Haziranda

RAINTREE: SIĞINAK

MERCY Raintree, çimlerin üzerinde oturmuş, ellerini kucığına koymuştu, gözleri kapalıydı. Ne zaman bir sıkıntısı olsa Amadahy Pointe'ye gelip meditasyon yapar, düşünce-lerini toplar gücünü yenilerdi.

Güneş ışığı onu görünmez, yumuşacık aydınlığı ve sıcaklığıyla sarmalıyordu. Gözleri kapalıydı ama ruhu bu kutsal mekândan aldığı pozitif enerjiye sonuna kadar açıktı, burası sığınak içinde bir sığınaktı onun için. Onun için en önemli olan şeye yoğunlaştı.

Ailesine.

Mercy bir tehlikenin varlığını hissediyordu ama tehlikenin kimden ve nereden kaynaklandığını bilemiyordu. Empat ve şifacı olarak yetenekleri en üst düzeyde olsa da, geleceği

sezme yeteneği daha geri planda kalıyordu. Kuzeni Echo'nunkinden daha tutarlıydı ama çok da gelişmiş değildi. Ayrıca başkalarının duygusal ve zihinsel durumlarını uzaktan bile sezebilme yeteneğine sahipti. Küçük bir çocukken, bu empati yetenekleri onu deli ederdi ama büyüdükçe onları kontrol etmeyi öğrenmişti. Şimdi de, Dante ve Gideon daha önce onun zihinlerine girmesini engellemiş olsalar da, her ikisinin de bilincinin dış sınırlarına ulaşp onlardan bir iki parça haber almayı başarmıştı.

Dante ve Gideon'un başı dertteydi ama Mercy bunun nedenini bilmiyordu. İşleriyle ilgili sıkıntıları olabilirdi ya da özel hayatlarında ters giden bir şeyler vardı belki.

Abisi ve kardeşi, eğer Mercy'nin onlara yardım edebileceğini düşünseler ona haber verirlerdi. Bu yüzden Mercy ikisinin de doğaüstü yapılarından ziyade insan dünyasına dair sıkıntılar yaşadığı sonucuna varmıştı. İkisi de kocaman, yetişkin adamlardı, küçük kız kardeşlerinin yardımı da olmadan başlarının çaresine bakabilirdi herhalde.

Geçmiş deneyimlerinden, onların ruhlarını dinlendirmeye ve yenilenmeye ihtiyaç duyduklarında Kuzey Carolina dağlarının derinliklerindeki Raintree topraklarına döndüklerini biliyordu. Bu topraklar iki yüz yıl önceki Büyük Savaş'tan sonra ataları tarafından örülen çok güçlü bir büyüyle korunuyordu. Orada yaşayan muhafızın haberi olmadan tek bir canlı bile bu güvenli arazinin sınırları içine giremezdi. Bu muhafız, Mercy Raintree'ydi; Raintree topraklarının koruyucusuydu. Ondan önce büyük teyzesi Gillian yüz on dokuz yaşına kadar üstlenmişti bu görevi. Gillian'dan önceyse, on sekizinci yüzyılın başlarında annesi Vesta koruyordu toprakları.

Mercy derin bir nefes alarak gözlerini açtı, uzayıp giden yeşil vadiye baktı. Dağlara bahar gelmişti artık. Masmavi gökyüzünün altında yemyeşil ağaçlar, en yaşlısından en gencine kadar birlikte boy verdikleri bir cennet yaratmışlardı. Yeşil tonları koyu ve canlıydı. Her yerde rengârenk çiçekler, insanı büyüleyen mis kokularıyla tomurcuklanmış, doğayı renklerine boyamışlardı.

Mercy ne sıkıntısı olduğunu anlayamıyordu ama Dante'yle Gideon'dan ya da Raintree klanından bağımsız olarak, rahatsız edici bir his vardı içinde. Sıkıntı kendisinden kaynaklanıyordu, bu yüzden kontrol etmek zorundaydı çünkü onun görevi ailesi ve klanı korumaktı. Böyle tuhaf hisler yaşadığında hemen bu kutsal tepeye gelir, yeniden dinginleşene kadar meditasyon yapardı ama bugün nendense gerginliği bir türlü geçmemişti.

Yoksa bu bir uyarı mıydı?

Yedi yıl önce içindeki açlığın onu tehlikeli bölgeye sürüklemesine izin vermiş, hiç hazırlıklı olmadığı bir dünyada tüm hayatını değiştirecek bir ilişkiye girmişti.

Korkuya boyun eğmeyecekti, eğemezdi. Artık Dante ve Gideon'u kısa süreli ziyaretleri dışında Raintree Sığınağı'nın güvenli topraklarından bir daha asla ayrılmayacaktı.

Raintree: Sığınak- Beverly Barton
Temmuzda

HARLEQUIN

İNDİRİM
%

İNTERNET Satışımız
devam ediyor...

Harlequin'de bu ay...

Yeni ve eski kitaplarımızda e-book
seçenekleri artıyor...

LINDA HOWARD

RAINTREE:

Cehennem

Raintree Klanı tarafından bozguna uğratılmalarından iki yüz yıl sonra Ansara büyücüleri, bu en amansız düşmanlarının karşısına bir kez daha çıkmaya hazırlanıyorlardı. Dante Raintree bir kral olarak klanını korumak zorundaydı ama karşısına çıkan Lorna Clay sadece yüreğini değil, neredeyse klanına duyduğu sadakatini bile sarsacaktı. Lorna'ya güvenemediği gibi ondan uzak da duramıyordu. Reintreeler, doğaüstü güçlere sahip olmalarının yanında, modern hayatın içinde yaşıyorlardı. Bu savaş, klanın sadakat ve ilişkilerini test edecekti. Düşmandan gelen ilk darbeye her zaman hükmettiği ateş bu kez onu yeniyordu. Dante, klanıyla birlikte, galip çıkamayabilecekleri bir kavgayla yüzleşmek zorundaydı.

"Tek bir Linda Howard kitabı ile yetinemeyeceksiniz..."

New York Times

"Bu usta yazar tam anlamı ile nefes kesiyor..."

Romantic Times BOOKreviews

ISSN 2147-7124

0 5

977214712009

H HARLEQUIN®
MYSTERY

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN MSY 2013/05

Fiyatı: 9,90 TL / Kıbrıs:13,90 TL

Avrupa: 5 €